Emekçi Gençlik Dernekleri kuruluyor
Genç işçilerin örgütlenmesi, siyasallaşması ve mücadelede öncüleşmesi için, örgütlenme zamanı

toplumsal özgürlük

facebook.com/ToplumsalOzgurlukPartiGirisimi twitter.com/toplmsalozgrlk 2 TL / Aralık-Ocak 2013

Kıvılcımdan yangına

Volkan YARAŞIR

Finans-kapital sınıfa yönelik sistematik karşı devrimci saldırılarını derinleştiriyor.
T.C., bölgesel bir karşı devrim merkezine dönüşme yönünde transforme olurken, sınıfı parçalamayı, amorfe etmeyi ve enkazlaştırmayı amaçlıyor. Bu yönde finans kapitalin saldırıları hızla yoğunlaştı ve konsantre oldu. Bir anlamda sınıfın ontolojisine yöneldi.
Sistematik güvencesizleştirme, esnekleştirme, taşeronlaştırma, mülksüzleştirme, yoksullaştırma, işsizleştirme ve sendikasızlaştırmayla sınıfın atomize olması ve boyun eğdirilmesi amaçlanıyor.
Devamı 10. sayfada

Mandela'nın ardından

Cenk Ağcabay

Mandela'yı terörist ilan eden, asılması için üniversite kampüslerinde kampanya düzenleyenler nasıl oldu da "Mandela sevici", "Mandela'dan feyz alıcı" konumuna geldiler. Varlığın en şaşmaz yasası hükmünü yürüttü ve Mandela en uzun yolculuğuna çıktı. İnternette erişilebilen neredeyse tüm haber sitesi ve gazetelere farklı fotoğrafları ile konuk olmuş durumda.
Yüreği ezilen ve sömürülenlerden yana atan herkes hüzünlü. Dünyanın çok farklı parçalarında özgürlük, demokrasi, eşitlik ve sosyal haklar mücadelesi veren pek çok örgüt, oluşum Mandela'ya veda mesajları gönderiyor.
Devamı 9. sayfada

Bu pisliği halk temizler

Artık herkes her şeyi gördü. Haziran'da sokağa çıkan halk güçleri dengeleri ve hesapları alt üst etti. Büyü bozuldu. İktidarın kristal bardağı çatladı ve iktidar bloğu birbirine düştü.

Son günlerde tüm ülkeyi lağım kokusu sardı.
"Kızlı-erkekli" oturuyorlar diye gençlere küfredenler ve genç kadınların onurlarıyla oynamaya cüret edenler, meğerse "karı-koca" ya da "babalı-oğullu" hırsızlık yapıyorlarmış.
Ailelere "çocuklarınıza sahip çıkın" diye öğüt veren İçişleri bakanının oğlu da, gözaltında! Malum "yeşiller" pek çekici gelmiş olmalı!
Babasının hangi öğütleri verdiğini artık biz de öğrenmiş olduk.
İnşaat sektörünün devleri de, gözaltında. Şehirlerimizi talan edenler, başka soygunlar da yapıyormuş.
AKP döneminin pislikleri ortalığa saçılıyor.
Daha düne kadar birlikte değiller miydi? " Beraber yürüdük biz bu yollarda" demiyorlar mıydı?
Ne oldu, neler oldu da birbirlerine düştüler?
Aslında herkes her şeyi gördü.
Haziran'da sokağa çıkan halk güçleri dengeleri ve hesapları alt üst etti.
Büyü bozuldu.
İktidarın kristal bardağı çatladı ve iktidar bloğu birbirine düştü.
Yakında, batan gemiyi terk eden fareler ortalıkta koştururlarsa, hiç şaşırmayın.
Gezi direnişinde sokakları dolduran halk güçleri, AKP'nin arkasındaki sermaye güçlerini telaşa düşürdü.
AKP'ye kurdurdukları yeni rejimin ayakta kalabilmesi için "at değiştirmek" arayışı içindeler.
Bir taraftan Gül ve Cemaat üzerinden hesaplar yaparken, diğer yanda Sarıgül ve Mansur'la dönüştürmeye çalıştıkları CHP'ye yeni bir hamle yapıyorlar.
Ayakta kalmanın, iktidarlarını ve soygunlarını sürdürmenin derdine düştüler.
Yeni iktidar adayları oluşturmaya çalışıyorlar.
Henüz adımını attığı zaman bile sistemi böylesine sarsan halk hareketinin, kendi meyvelerini sermayenin iç etmesine izin vermemesi, yeni adımlar atması gerekiyor.
Sermaye güçleri kendi çıkarları için böylesine arsızca çırpınırken, halk güçlerinin de kendi çıkarlarını savunması, en doğal hakkı değil midir?
Şimdi, sokakları doldurmak zamanıdır.
Onların hepsi aynı pisliğin içindeler. Halkın eline süpürgesini alarak hepsini tarihin çöplüğüne süpürmesi gerekiyor.
Halk güçlerinin kendisini özgürce örgütlemesi, o örgütlerin birbiriyle özgürce ortaklaşması ve kendi çıkarlarını temel alan bir ortak yaşam kurması, ülkenin tümünün böylesi bir ortaklaşmanın özgür coğrafyası olması; işte, sermaye güçlerinin bütün pisliklerine verilecek en iyi cevap!
Onların yoksulluk ve düşmanlık üreten düzenine karşı, halkın ortak çıkarlarını dayatmak gerekiyor!

Kürtlerin tarihsel yol ayrımı

Oğuzhan KAYSERİLİOĞLU

Bata çıka ayakta kalmaya çalışan "çözüm sürecinin", şimdiye dek Kürt halkı açısından faydalı olduğunu saptayabiliriz. Ama, her kazanım bıçak sırtında konumlanıyor; egemen güçler de kendi hedeflerine doğru sürekli hamle yapıyor; süreç tasfiyeci bir zemine de düşebilir.
Halen içinde olduğumuz ya da henüz bitmeyen süreç, bütün güçler tarafından farklı yönlere çekiliyor.

Devamı 5. sayfada

Biz İstanbul halkıyız, şehrimize sahip çıkıyoruz

Toplumsal yaşamın her yerinde ve her gün yenileyip sürdürerek, baskılara ve hak gasplarına karşı, direnişi örgütlemek ve sokakları toplumsal güçlerin sesleriyle inletmek, günümüzün devrimci görevi.

Para ve iktidar hırsıyla yanıp tutuşanlar, siyasi iktidarlarıyla, yerel yönetimleriyle İstanbul'u mahalleleri, meydanları, ormanları, tarihi ve kültürüyle alınıp satılan bir mal gibi pazara sürdüler. Hukuksuz yasaları, olağanüstü yetkili bakanlıkları, kolluk kuvvetleri, dozerleri ve işbirlikçi yerel yönetimleriyle İstanbul şehrini kuşatıp can pazarına çevirdiler. Mahallelerimizi emlak şirketlerine ve TOKİ'cilere; ormanlarımızı çılgın projelere ve lüks konut sitelerine; meydanlarımızı ve ortak tarihsel değerlerimizi AVM'lere peşkeş çektiler. Depremini bekleyen İstanbul şehrini deprem güvenliğini hiçe sayarak büyük inşaat şirketlerinin şantiye sahasına dönüştürdüler.

Artık yeter

Ulaşımdan sağlığa bütün temel haklarımızı paralı hale getirdiler. İçinden deniz geçen İstanbul şehrinde özel araç sahipliğini teşvik edip, İstanbul'u trafik cehennemine dönüştürdüler. Taşeronların güvencesiz çalışma koşullarında her gün yeni bir canımızı iş cinayetlerine kurban ettiler. Tepeden inme kararlarla şirket gibi yönetilen yerel yönetimlerle yaşam alanlarımızı, emeğimizi, doğamızı yağmaladılar. Şehrimize, mahallemize, parkımıza, suyumuza, ormanımıza, tarlamıza, bostanımıza yönelik bu açık ve organize saldırı tüm hızıyla sürüyor. Zenginler için soylulaştırılarak sermayeye pazarlanan, muktedirlerin tepeden inme kararlarıyla yönetilerek bütün doğal ve kentsel eşikleri zorlanan İstanbul şehri can çekişiyor. İstanbul şehriyle birlikte, İstanbul halkı da parça parça ve hep birlikte, geri dönüşsüz bir insani yıkıma sürükleniyor. İnsanca, güvenli, güvenceli ve sağlıklı bir şehirde yaşama hakkımız; kent ve kentli haklarımız; kendi hayatlarımızla ilgili söz ve karar hakkımız; insanlık onurumuz hiçe sayılıyor.

Devamı 16. sayfada

Politika
Haziran ayaklanması, ruhunun değdiği her yerde **3** boy veriyor, farklı dinamikleri gün yüzüne çıkarıyor.

Dünya
Çinli emekçilerin, kapitalist reformların kolayca **7** hayata geçmesine izin vereceğini söyleyebilir miyiz?

Kadın
Bugün bize normal gelen birçok özgürlük, önceden verilen **12** mücadelelerin sonucudur. Kazanılacaklar da.

POLİTİKA

Nereye gidiyoruz?

Şimdiden sonra iktidar savaşı farklı bir zeminde, daha sert ve yırtıcı hamlelerle sürecek.

Oğuzhan KAYSERİLİOĞLU

Egemen güçler arasındaki fraksiyon çatışması sürekli yeni zirveler yaparak yükseliyor.
Erdoğan'ın dershaneleri kapatarak kadro kaynağını kurutmayı hedeflediğini, hemen sonrasında da Emniyet ve Yargı'da yapacağı toplu tasfiyeyle "boğazını sıkacağını" gören Cemaat, 17 Aralık hamlesini yaptı.
Şimdiden sonra, iktidar savaşı daha sert ve yırtıcı hamlelerle sürecek.
Erdoğan, bir "dış operasyon" dan bahsediyor; basındaki adamları sözünü tamamlıyor: 30 kişilik bir merkez çekirdeğe bağlı ve İsrail ve ABD'nin ajanlığını yapan bir şebeke varmış da, vatana ihanetten ve casusluktan yargılanabilirlermiş de, İran'a yönelik TC menfaatleri ABD-İsrail tarafından baltalanıyormuş da…vd.
Peh, peh, peh! Sanki anti-emperyalist bir yurtsever konuşuyor!
Haydi onların diliyle konuşalım: "Ulan, hepiniz aynı çukurun içinde değil misiniz?"
Hem şu "kutular" ne olacak; hani "yetim hakkı" yedirmezdiniz?
Erdoğan kendi kurduğu yeni rejimi riske sokmaya başladığından beri, küresel ve yerel sermaye güçleri sıkça devreye girdi ve bolca uyarılarda bulundu. Ancak, Erdoğan önderliğindeki AKP'nin "işleri yönetme" kapasitesinin sınırlarının olduğu ve tıkandıkları açıkça görüldü.
Neye el atsalar "becerememe" durumuna düşmediler mi?
İktidar alanındaki iç çatışma, tam da böyle bir anda başladı. O alan, Gezi'de kendilerini gösteren halk güçleri ve Kürtler tarafından zorlandı ve çatladı.
"Yolsuzluk" da, "paralel ya da derin devlet" de; kapitalist sistemin gerçekleridir. Başka türlü, temiz bir toplum ya da açık-saydam bir devlet, sadece ahmakların ya da iflah olmaz ütopistlerin hayallerinde olan bir şeydir.
Yolsuzluk, sistem içi bir sermaye birikim biçimidir; dünyada trilyonlarca dolar "kara para" halka açık ama egemenlerin kontrolünde dolaşıyor ve söz gelimi İsviçre gibi "steril" ortamlarda ve yüksek eğitim almış kravatlı veya döpiyesli "çakallar" tarafından yıkanarak temizleniyor.
Derin ya da paralel devlet de; bir egemenlik aracı olarak, egemenliğin devamı için gerekli olan "pis" ya da "gizli" işlerin yapıldığı alanlar olarak, genel devlet bütünselliği içinde hep var olan bir çekirdektir.
Sermaye güçlerinin ülkeye bir "format attığını" saptamalıyız.
Yorulan Erdoğan'ın alanının daraltıldığını, AKP'nin kurduğu yeni rejimi yürütecek yeni siyasi güçlerin hazırlanmaya çalışıldığını görüyoruz.
AKP'nin içinde Gül ve Arınç'la bir çatlak yaratılmaya çalışılırken, Cemaat kanadı da bağımsız bir güç alanı olmaya çalışıyor.
Bunun anlamı, şimdiye dek sadece AKP'de bir güç olabilen ve ABD merkezli olarak ülkeye ve bölgeye dayatılan "ılımlı İslam" modelinin, farklı güç alanlarından beslenerek kendi etki alanını arttırma, hem iktidar hem de muhalefeti kendisiyle doldurma imkanını yakalamasıdır.
Elbette, böylesi bir bölünmenin "ılımlı İslam" alanını zayıflatma olasılığı da var. Ama son günler de sadece bu olasılığa vurgu yapıldığı ve o olasılık da sanki kendiliğinden oluverecekmiş gibi bir yanılgının etki alanı arttığı için, şu son günlerin iyimserliğinden biraz kopuşarak, diğer olasılığa da vurgu yapmalıyız.
Gezi'den sonra sermaye güçleri arasında itibarı yükselen CHP'de bir yeni iktidar adayı olarak hazırlanıyor. İçindeki "ulusalcı-Kemalist" eğilimin etkisi tırpanlandı ve AKP'nin yeni rejimine uyumlu bir kimlik kazandırılmaya çalışılıyor. Sarıgül ve Mansur aşısı yapılarak, o hedefe doğru gidiş hızlandırılıyor.
Sermaye güçlerinin ülkeye ve bölgeye dayattıkları kader, sadece sermaye birikiminin güncel taleplerini karşılamayı hedefliyor.
O muazzam maddi güç, yapısal güçsüzlüğünün pençesinde çırpınıyor ve günü kurtarmaya çalışıyor.
Kurnazlar, Haziran'ın rüzgarını arkalarına alarak güç kazanmaya çalışıyorlar.
Halk güçlerinin sahneye çıkması, kendi çıkarlarını sermayenin çıkarlarına dayatmasının tam zamanıdır.
Eğer bunu hayal olarak görüyorsanız, içine sürükleneceğiniz yeni "pislik" lerden ve onların kendilerine özgü yeni lağım kokularından şikayetçi olmaya hakkınız yok.
20.12.2013

Kader kapıyı çalıyor!

Erdoğan, bu süreçte iyi "hizmet" verdi. Gel gör ki, siyaset nankördür; bir dönemki başarınız sonrasını garantilemez. Her yeni dönemi yeniden kazanmanız gerekir.

Haziran isyanının pek bilinen bir sloganı da, "Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak" değil miydi?
Sanki biraz fazla iyimserlik yüklü gibiydi.
Sonrasında olup bitenlere bakarsak, oldukça gerçekçi olduğunu söyleyebiliriz.
Ki, aslında o slogan, ülkenin yeni bir tarihsel döneme girdiğini vurguluyor. Henüz yolun başındayız, ama geçen 6-7 ayda bile neler olmadı ki?
Kader, Haziran'da sonra şimdi bir kez daha Erdoğan'ın kapısını tıklatıyor. O tıklamalarda Kader'in kendisine Noel baba gibi davranmasına alışmış olan Erdoğan, öfkeyle bağırıyor; anlaşılan kendisini gerçekten "Padişah" zannetmiş, hep kalacağını ve kimsenin kendisine dokunamayacağını sanmış.
17 Aralık, Haziran ve sonrasında 6 aydır biriken gerilimlerin patlama anı oldu.
Patlayan sermaye sisteminin iktidarının zirvesi olunca, doğal olarak her yere lağım kokusu yayılıverdi.
Şimdilik yolsuzluk pisliği saçılıyor; Hoca Efendi'nin sözlerini ciddiye alırsak, sırada "seks kasetleri" var.
Arkasındaki küresel ve yerel sermaye güçlerinin oluşturduğu güç alanının, TC üzerinde "ameliyat yapma", bölgede "emperyalist işgale taşeronluk" ve "neo liberal uygulamaların derinleştirilmesi" göreviyle öne çıkardıkları Erdoğan önderliğindeki AKP'nin, "görev süresi" bitmiş gözüküyor.
Gezi'de, Rojava'da ve Suriye'de olup bitenler, süreci epey başarılı olarak bir yere kadar getirerek eski rejimin restorasyonu zemininde yeni bir rejim inşa etmeye yönelen Erdoğan'ın, nefesinin tükendiğini, teklemeye başladığını, yaptığı hataların kendisinin kurduğu yeni rejimi de riske atacağını gösteriyordu.
Gezi'de ve Rojava'da demokratik-halkçı güçler inisiyatif alırken, Suriye'deki aptalca hamleler bölgedeki emperyalist projeleri riske sokuyordu
Deyim yerindeyse, ordu merkezli Kemalist rejime yapılan restorasyonun da restore edilmeye ihtiyacı vardı.

Cumhuriyet restorasyonu

Eski Kemalist rejim, ülkede gelişen kapitalizmin ve küresel sermayenin güncel taleplerine artık yetmediği için, siyasi iktidarın orduyla paylaşılmadan doğrudan ve mutlak olarak sermayenin kontrolüne geçmesini hedefleyerek bir restorasyona tabi tutulmuştu.
Erdoğan, doğrusu bu süreçte iyi "hizmet" verdi. Gel gör ki, siyaset nankördür; bir dönemki başarınız sonrasını garantilemez. Sürekli yenilenmeniz, her yeni dönemi yeniden kazanmanız gerekir.
O restorasyon için, bu coğrafyanın tarihsel-toplumsal gerçekleri, binlerce yıllık tefeci-bezirgan sermaye derinliğinin ve üretimden kopuk bu çapulculuğun İslamı kontrolüne alıp toplumsal meşruiyet ürettiği tarikat ağlarının desteğine ihtiyaç vardı.
Erdoğan, bu tarikat ağlarının içinden çıkıp gelerek finans-kapitale sıçramak isteyen sermaye birikimlerinin saldırgan sözcüsü olarak, o sıçrama ihtiyacını göremeyen ustası Erbakan'a tekmeyi atıp, göreve soyunmuştu.
Elbette, "bal tutan parmağını yalar!" Ama, Erdoğan işi fazla ileri götürmeye başlamıştı.
Kendisini ve temsil ettiği tarihsel derinliğin gücünü abarttı, ve üstelik o derinliğin başka bir sözcüsü olarak "görev" alan Cemaat'in varlığını da unuttu! "Sen gidersin başkası gelir" diyecek "modern" sermayenin yerel ve küresel güçlerinin de gücünü küçümsedi.
"Ustalık" döneminin kibirli ve nobran saldırganlığı; yapılan hataların yeni rejimin varlığını tehlikeye düşürmesinin ve ülkeyi kaosa kadar sürükleyebilecek bir ortam yaratarak sermaye birikiminin ihtiyaçlarını karşılayamaması üstünü örtemiyordu.
Vakit gelmişti; kader bu sefer Noel Baba değil Azrail kılığında kapıyı çalmaya başladı.
Ama, sadece sermaye güçleri yok. Haziran isyanının toplumsal güçleri ve özgürlüğe sevdalanmış Kürt halk güçleri de, Gezi ve Rojava'dan moral toplayarak, yaşamın içindeler. Sermayenin bütün eğilimlerinden bağımsız, halkçı bir yönelimin koşulları da mevcut. O yönelimin, "Yeni bir toplum" u fiili ve meşru zeminde inşa ederek, alternatif bir toplumsallığı dayatması mümkün.
Sermayenin yeni arayışlarının gerçek sebebi de, Erdoğan'ı sıkıştırarak iktidar alanını çözen halk güçleri değil mi?
20.12. 2013

Beraber yürümüştük biz bu yollarda

Egemenlerin kavgası da çıkarları gibi, iğrenç. Onlara da böylesi yakışır. Birbirlerini cinsel yaşamlarını ifşaa etmekle, kasetlerle tehdit ediyorlar! Alçaklar! Ellerinde ateş topuna dönüşmüş sorunları şimdi birbirlerine atıyorlar. Elbette egemenlerin kapışmasına üzülecek değiliz.

Kader ORTAKAYA

Kapitalizm var oldukça, sermaye sınıfının farklı fraksiyonları arasındaki mücadele de olacak.
Dün AKP - Ordu; bugün Erdoğan - Cemaat.
AKP ve Cemaat, beraberce Ordu'yu geriye itip, yeni bir rejim kurdular.
Yeni rejime muhalif gözüken Koç ve Sabancı gibi yerel sermaye güçleri de, yeni rejimin gerçek egemenleri. Rejimin tepesindeki Ordu-Sermaye ittifakı dağıldı ve artık mutlak egemenliğe sahipler.
Sürekli katlanarak büyüyen birikimleri, her şeyi göstermiyor mu?

Komplo değil, halk gücü

Egemenlerin, kendi çıkarları üzerine kurdukları rejim, kendi yarattığı gerilimleri taşıyamıyor ve çatlıyor.
Haziran isyanı ve Kürt hareketi rejimi sarsıyor.
Rojava, AKP'nin Ortadoğu'daki hayallerini kabusa çeviriyor.
Üstelik, kurdukları yeni rejimi anayasal bir statüye de kavuşturabilmiş değiller.
Egemenler arası çatışma, bu zeminlerden beslenen gerilimlerin güçlü zorlaması üzerinde oluşuyor. Ganimet paylaşımı, buz dağının görünen yüzü.

Herşey sermaye için

Sorun; yeni rejimi baki kılmak!
Gel gör ki, AKP, kendi kurduğu rejimi aynasal bir zemine yerleştiremiyor. Güçsüz, hala ayakta dursa da, sarsılıyor. Kurucu enerjisi ve yaratıcılığı tükenmiş.
Cemaat, ABD merkezli emperyalist odakla içe içe geçmiş bir yapıya sahip. Bu merkezden aldığı emirlerle ve "testi" kırılacak korkusuyla Erdoğan'a parmak sallıyor. ABD, Cemaat eliyle Türkiye'nin kaderine yön tayin ediyor.
Erdoğan, ayağının altına sabun atan ve sürekli daha fazlasını isteyen iktidar ortağını tasfiye etmek istiyor; "Yeni rejimi kurduk, ortaklık buraya kadar, artık sana yer yok" diyor.
Cemaat ise, yeni rejimin kuruluş sürecinde edindiği mevzileri koruyup genişletmek istiyor.
Emniyet ve yargı yetmiyor, MİT'i gözlerine kestirmişler.
Evet, dershaneler Cemaat için çok önemli. Ama Cemaat bundan fazlası. Yeni rejimin tüm kilit noktalarına, genel gidişine, topluma dayatılan günlük yaşam ritüellerine yerleşmiş.
İlk raundun sonucu; yargı ve emniyette neler olacağı, diğer Cemaat kümelenmelerinin durumunu da etkileyecektir.
Egemenlerin kavgası da çıkarları gibi, iğrenç. Onlara da böylesi yakışır. Birbirlerini cinsel yaşamlarını ifşaa etmekle, kasetlerle tehdit ediyorlar!
Alçaklar! Ellerinde ateş topuna dönüşmüş sorunları şimdi birbirlerine atıyorlar.

Ne istiyorlar?

Elbette egemenlerin kapışmasına üzülecek değiliz. Ama kimi sol söylemler, bu çatışmayı yeni rejimin ve onun "ılımlı İslam" dayatmasının yıkılması olarak görüyorlar.
Hayır, şayet halk güçleri yeniden ve sürekli müdahale etmezse ve gelişmeler kendi haline bırakılırsa, yeni rejim ve onun İslami toplumsal-politik konumlanışı, bu çatışmadan daha çok güçlenerek de çıkabilir!
"İktidarı da muhalefeti de biz yaparız" diyorlar. Krizden güçlenerek çıkmayı hedefliyorlar.

Nasıl mı?

Erdoğan ve Cemaat iktidar ve muhalefet olurken, Sarıgül'de "sol" olacak. Bu durumda iktidar olma mücadelesi, islamcı partiler arasında yaşanacak. Yeni rejimin İslami siyasal ve toplumsal etki alanı, iktidar ve ana muhalefeti oluştururken, Sarıgül ile beraber CHP yi de içine alarak, daha çok genişliyor.
Hayali gerçekleştirmek istiyorlar.
Amerikancı islamın hegemonyası altında bir Türkiye ! Üstelik, Barzani'nin el vermesiyle Kürt coğrafyasının zenginliklerine de ortak olacaklar.

Üçüncü güç belirleyici olmalı.

Çatışmanın sonucunu ve seyrini belirleyecek olan, rejimi zorlayan Kürt Özgürlük Hareketi ve Haziran isyanında sokakları zapt eden halk güçlerinin tavrı olacak. Halk güçlerinin sokaklardaki muhalefeti, AKP - Cemaat çatışmasını şeffaflaştırır ve halka ortaklaşa yaptıkları zulümleri ortaya çıkarır.
Zaten şimdi olup bitenler de halk güçlerinin zorlamasının sonucu değil mi? 15.12.2013

POLİTİKA

Direnişi kuşatmaya dönüştürelim!

"Çözüm" sürecinin tıkanması ve AKP- Cemaat çatlaklarıyla beraber, seçim sürecine giriliyor. Seçimleri ortaya çıkan halk dinamiklerinin daha da güçlenmesi ve Gezi güçleriyle Kürt halkının ortaklaşmasının bir olanağı olarak şekillendirmek gerekiyor.

Perihan KOCA

Esaslı bir toplumsal "itiraz" ve "iradenin" mayalanma sürecindeyiz.
Yeni bir toplumun temellerinin atıldığı Haziran ayaklanması, ruhunun değdiği/bulaştığı her yerde boy veriyor, farklı dinamikleri gün yüzüne çıkarıyor.
Muktedirler, toplumu "muhafaza etmek" adına, her şeyin ve herkesin ortak yaşam koçluğuna heves etmiş ve amansız bir hastalığa yakalanmışlardı:

İşaret parmağı havadalık sendromu!

Hakkını arama! Direnme! Sevişme! Neşelenme! Gülüşme! Aman kimseye güvenme! Sana biçilen sınırları aşma! Truman Show kurgusu misali…
Kitlesel bir şekilde yoksullaşan, borçlandırılan, yalnızlaşan ve mutsuzlaşan yaşamların içinde kendi yaşamlarına konuk olmuş bir toplumu inşa ediyorlardı.
Fırsat buldukları her an "Ce e ce e" diye belirip, işaret parmağını sallandıranlar, isyanın en başından "yılanın başını küçükken ezmeli" mantığıyla toplumsal güçleri ezip, parçalamak istediler, ama olmadı.
Hava döndü. Gezi ile birlikte yeni bir politik iklim şekillendi…
Direniş ve dayanışma iklimi!
"Üç-beş ağaç" siyasetinin açtığı siyaset vizyonu ve imkanı tüm "öğrenilmiş çaresizlikleri" alt üst ediverdi.
Eskiden iktidarın korku argümanlarıyla "tu kaka- öcü- tehlikeli" mitleriyle, adım atamaz hale getirilmek istenen toplumsal güçlerin hareket alanları, Gezi ile birlikte başka bir zemine yerleşti, genişledi.
Demokrasi, halkçılık, sosyalizm, devrimcilik gibi toplumsal söylem ve hareketlerin meşruiyetleri, harekete geçme kapasiteleri arttı. Kendilerine, birbirlerine güvenleri, inançları, kazanma umutları, hırsları ve öfkeleri de.

Umut yükseliyor

Hedefe doğru "birlikte" yürüyen, yürüdükçe dönüşen ve dönüştüren, yayılan ve hedefe ulaşan bir güce ulaşmak isteyen özel bir toplumsal irade şekilleniyor, bu yeni iklimde.
Tersinden, sermaye ve onun AKP hükümeti ise daha dar bir alana doğru itiliyor, hareket alanı daralarak kendine doğru sıkışıyor.
Sermaye birikimi tıkanıklığına, başka deyişle kar oranlarının düşmesine 70'lerden beri derman olan neo-liberal politikalar, virüs misali her yana, her tarafa bulaştırılıyor.
İktidar, kendini "muhafaza etmek" için sürekli bir "akış "yaratmalı, sürekli yeni toplumsal alanları zapt etmeli ve metalaştırmalı.
Sürekliliğini ve düzenin sürdürülebilirliğini korumak adına, hırsla pençesini tüm yaşam alanlarının tepesine geçiriyor.
Yaşam alanlarına yeni operasyonlar çekmeye, daha da saldırganlaşmaya devam edecek, toplumsal kazanımlardan arta kalanların gaspına daha da yüklenecekler, bu kez zor olacak biraz, ama en azından denemek zorundalar. Onlar da iyi biliyor ki, artık her denemelerinde halk güçlerinin direnişiyle karşılaşacaklar.

Gezinin yarattığı güçler

Bu kez başka bir güç var karşılarında.
AKP iktidarından fevkalade huzursuz, öfkeli, cesaretli ve hatta daha cüretkar bir halk. Pratiğin içinde politikleşen, her türlü hak savunusunun meşruluk kazandığı, Haziran isyanının dönüştürdüğü başka bir düzlemde seyrediyor artık işler.
İşte, şimdiden sonraki gelişmeler böylesi bir toplumsal zeminde yaşanacak.

Eleştirilerin sivri ucunu kendimize çevirecek olursak

Haziran ayaklanması solun kendi ahvali ile hesaplaşması için de, önemli bir fırsatı ve zorunluluğu karşısına çıkardı.
Siyaset yapma tarzı ile yüzleşme ve kendini masaya yatırma, yeniden inşa etme zorunluluğu.
Somut ve tarihsel yeni bir toplumsallaşma sürecinin üzerinde konumlandığımız şimdilerde, bunun bilinci ile solun çubuğu kendine bükmesi elzem.
İsyan dolu dizgin coşkusuyla yürürken, ta ilk günden " Müsait bir yerde inebilir miyiz?" söylemleriyle, Gezi'yi nostalji raflarına kaldırma hamlelerini de, isyanı belli bir şekle şemale sokma uğraşında olan "kontrol edici" "hizaya getirici" politik şımarıklılıkları da gördük siyaset arenalarında. Tutmadı!
Gezi'nin kendine has külliyatı, devrimci/demokrat güçlere ve Türkiye siyasetinin gidişatına dair, nasıl bir yol haritası, ne yapmalı, nasıl yapmalı sorularına azımsanmayacak ipuçları verdi.
Türkiye, kendi tarihinin özel bir dönemine girdi ve kendine has özgün bir zeminde yol alıyor.
Şimdiye dek, doğrudan belirleyici olmayan işçi hareketinin ve etrafındaki toplumsal dinamiklerin güç biriktirdiği, birikenlerin patlamasının kaçınılmaz olduğunu önceden görerek, komünistlerin, işçi sınıfı içinde derinlemesine konumlanarak olası hareketlenmeleri devrimci sonuçlara doğru yönlendirebilecekleri bir zemine yerleşmeleri gerekiyor.
Kürt sorununda "çözüm" sürecinin halk güçlerinin lehine yürümesi için koşullar uygun.
Kürt burjuvalarının Barzani-Erdoğan ittifakından güç alarak Kürt Halk Hareketi içindeki emekçi sınıfların hegemonyasını tasfiye edip kendi önderliklerini dayatma girişimlerine karşı uyanık olmak gerekiyor.
Gezi güçleriyle, Kürt halkının ittifakı tayin edici bir önem kazanıyor. Bu, ittifakın devrimci-demokratik bir zeminde kurulması gerekiyor.
Anti-kapitalist dinamikler de muazzam bir hareketlilik halinde.
Erdoğan'ın "marjinal"lerden ayrıştırdığı, "masum çevreciler" terfi ederek, "başa bela" yeni dinamik ler olarak açığa çıkıyor. Ekoloji, LGBTİ, kadın ve kent hareketleri iktidarın saldırılarına karşı; iş yerlerinden, üniversitelere, vadilerden, kamusal kent mekanlarına, mahallerden meydanlara uzayan güçlü bir ağı örüyor ilmek ilmek.

Seçim süreci

Önümüzde politikleşen bir halk ve politikleşmenin önünü daha da aşacak bir toplumsal ortam var.
"Çözüm" sürecinin tıkanması ve AKP- Cemaat çatlaklarıyla beraber, seçim sürecine giriliyor. Seçimleri ortaya çıkan halk dinamiklerinin daha da güçlenmesi ve Gezi güçleriyle Kürt halkının ortaklaşmasının bir olanağı olarak şekillendirmek gerekiyor.
Haziran isyanın biriktirdikleri ve isyancı dokusuyla, hassas ve doğru hamlelerle, sürekli öne doğru adımlar atılmalı.
AKP hükümetine karşı tepkilerin giderek yoğunlaştığı, iktidarın çatırdadığı şimdilerde, uygun zemin mevcut!
Gezinin yarattığı çoşkulu, cesur ve bedel ödemeyi göze alan, dayanışmacı, neşeli toplumsal irade AKP iktidarını ürkütüyor ve kırılmalar yaratıyor.
Evet, "Korkma la, biziz halk!" desek de iktidar korkmakta haklı.
Neşe ideolojik bir eylemdir.
Son derece politik ve tehlikelidir. Toplumsallaşırsa ve hele gene toplumsallaşan bir cesaret ve cüretle buluşursa, her şey olabilir!
15.12.2013

Dikenli akasya misali arsız, Gezi direnişi

Gezi'yle birlikte yeniden şekillenen Türkiye muhalefetinin Erdoğan'la bir yeni düelloya girmesi yakındır. Direnişi toplumsal yaşamın bütün alanlarına yaymak, Gezi'de 'göz kırpan' başka bir toplum olasılığını fiili-meşru bir toplumsal gerçeklik olarak inşa etmek; işte, günün görevi.

Meral ÇINAR

Gezi direnişi; Türkiye'de yeni bir toplumsal mücadele dönemi ve dönüm noktası olarak tarihe geçti. Üzerine şimdiden makaleler, kitaplar yazıldı, filmler çekildi.
Böylesi muazzam bir direnişin toplumsal yaşamın bütününe yayılan çok boyutlu müdahalesi göz kamaştırıcı…
Her şey, "Gezi öncesi" ve "Gezi sonrası" diye ikiye ayrıldı; gündelik konuşmalarımızda bile Gezi'nin izlerini gözlemliyor, iliklerimize kadar sinen ruhunu hissedebiliyoruz.
Dikenli akasya misali gezi ruhu; neşesi yerinde ama oldukça arsız, kestikçe filizleniyor. Sürekli hareket ediyor, kendini yeniliyor, inen çıkan dalgalarla yayılıyor.
E haliyle, Türkiye de yaşanan gelişmeleri de Gezi'den bağımsız tahlil etmek imkânsızlaşıyor.
Size yollar göründü!
Gezi direnişi ve Kürt Hareketi'nin içeriden, Ortadoğu da gelişen süreçlerin dışarıdan zorladığı ve hala ayakta olsa da eski gücünden, hegemonyasından eser kalmamış bir AKP var artık.
Ve, onu beğenmeyen küresel ve yerel sermaye güçleri...
Sermaye işine bakar, Erdoğan'ı hemen unutabilir, defterini dürer, onun her "sevdasının" bir sonu var! Şimdilik bir barışık bir dargın ilerliyor olsalar bile, artık AKP hükümeti yeni rejimi kurma sancılarından daha ağırlarına gebe.
AKP seçimlere kendi içinde yarattığı iktidar savaşıyla giriyor.
Cemaat ve AKP savaşında kazanan bir taraf aramak ya da kendi kendilerini yiyip bitirmelerini beklemek ya da bu savaşı ve yaratacağı tahribatı küçümsemek doğru değil.
Cemaat deyip geçmemek ve onun arkasındaki küresel güçleri görmek gerekiyor.

Alternatif oluşturmak

Seçimlere, en sağlam ittifakıyla yaşadığı iktidar savaşı, Gezi'den yediği tokat ve Kürt Hareketi tarafından zorlanarak girecek olan AKP hükümetine karşı nasıl bir alternatif oluşturulacağı belirleyici önem taşıyor.
"Gezi sandığa sığmaz" elbette; ama Gezi direnişinin yarattığı toplumsal dönüşümden, açığa çıkardığı dinamiklerden ve onun isyancı ruhundan bağımsız bir alternatif seçim faaliyeti de düşünülemez, değil mi?
Kim önce ve doğru davranacak?
İktidar cephesinde böylesi gelişmeler yaşanırken ve kapitalizmin krizi derinleştikçe neo liberal saldırılarını arttırırken; kadınların, gençlerin, emekçilerin öfkeleri büyüyor ve Gezi direnişi, ülkenin her yerinde her fırsatta başını kaldıran halk hareketlerinde sürekli yenilenerek güncelleniyor.
Gezi, bir yönüyle de, tüm dünyayı etkisi altına almış bir dünya-tarihsel dönemin dayattığı toplumsal dönüşümlerin Anadolu'ya yansımasıydı.
Böylesi derin, karmaşık ve çaplı bir dönüşümün, uzun bir sürece yayılarak ve inişli çıkışlı yaşanması kaçınılmazdır.
Gezi, devrimci bir başlangıçtı.
İşte, tam da bu yüzden, Gezi direnişi her zaman patlamaya hazır dinamit ve sürekli güncelleniyor..
Patlamaya hazır ama beklemeyen, hareket halinde bir dinamit!

Gezi'nin sola etkisi

Türkiye sosyalist hareketinde oluşan yeni ittifaklar ve dizilimler de, Gezi direnişinin yarattığı dalgalardan etkileniyor.
Gezi'yi anlama, ayak uydurma, geliştirme ve onunla birlikte gelişme çabası göstermeyen her siyasi örgüt, büyük savrulmalara açık olsun.
Direnişin yarattığı isyancı-devrimci alternatiften korkan ve uzaklaşan, bunun yerine kendi sağından medet uman bir sol da aramızdan uzaklaşacaktır. Gölgelerinden çıkmadan güneşin gelmesini bekleyen ahmaklara geçmiş olsun.
Erdoğan'ın gidecek her şey bitecek değil elbet, ama gidecekse de bu bizim vereceğimiz mücadele ile olmalı. Onu kullanıp atmaya hazırlanan sermaye güçleri değil, halk güçleri tarihin çöplüğüne doğru sürüklemeli.
Gezi'yle birlikte yeniden şekillenen Türkiye muhalefetinin Erdoğan'la bir yeni düelloya girmesi yakındır.
Direnişi toplumsal yaşamın bütün alanlarına yaymak, Gezi'de "göz kırpan" başka bir toplum olasılığını fiili-meşru bir toplumsal gerçeklik olarak inşa etmek; işte, günün görevi. 15.12.2013

2014, yıkıcı bir krize doğru

Türkiye ekonomisi çok vektörlü bir kırılganlık yaşıyor. 2013 yılı ekonominin bu karakterini daha da alenileştirdi. Kırılganlık en belirleyici şekilde yüksek cari açıkta kendini gösteriyor.

Volkan YARAŞIR

Türkiye ekonomisi çok vektörlü bir kırılganlık yaşıyor. 2013 yılı bu durumu daha da alenileştirdi. Kırılganlık, yüksek cari açıkta kendini gösteriyor. 2013'te cari açık 60 milyar Dolar'a yükseldi. ve cari açığın GSMH'ya oranı %8'e ulaştı. Türkiye'nin dahil olduğu "yükselen piyasalar" olarak tanımlanan ülkeler içinde bile bu oran dikkat çekiyor.

Böylesine bir cari açığı döndürmek, dış kaynağa bağımlılığı şiddetle artırıyor. Bu bağımlılık hem yapısal bir karakter taşıyor, hem de "narkotik" bir içerikte gelişiyor.

Ekonomik büyümenin, iç pazara yönelik olması ve döviz girdisine dayanması cari açığı artırıyor.

Bir anlamda büyümede hızlanma, cari açığı yükseltici bir etki yaratıyor. 2013 yılında beklenen büyüme (%4 hesaplanırken), %3,5 olacağı tahmin ediliyor. Türkiye'nin 2014 yılı büyüme şekli de geçmiş yıllar gibi, iç pazara dayalı olması yüksek bir olasılıktır.

Dış kaynak ihtiyacı yapısaldır

2013 yılında yapılan altın ithalatı 14,1 milyar Dolar'a ulaştı. Altın ithalatı, cari işlemler açığını artıracak bir negatif etkiye sahiptir. İhracatta yaşanan problemler de, cari açığı tetikliyor.

Türkiye ekonomisinin ithal girdiye bağımlı olmasıdan ve ihracatla ithalat arasındaki açığın yüksekliğinden doğan döviz açığı, ekonomiyi sarsan temel etkenlerden biridir.

Büyüme arttıkça artan döviz açığı, ithal girdiden kaynaklı döviz açığıyla daha da yükseliyor.

Bu faktörlerin yanı sıra dış borç ciddi bir orana yükseldi. Özel sektörün borçları, dış borcun büyük bir kısmını kapsıyor. Bu borçlarının vadelerinin kısalığı ve oranının yüksekliği ciddi riskler yaratıyor. Özel sektörün borçları son 10 yıllık kesitte, 5 kat arttı. 252 milyar Dolar'a yükseldi. Ayrıca hane halkı borçları olağanüstü bir boyuta ulaştı. Tüketici kredisi ve kredi kartları üzerinden 321 milyar TL'yi buldu. Bu rakam, harcanabilir gelirin tam 10 katı.

Risk artıyor

Kısaca cari açığın kontrol edilemez yükselişi, ekonominin dönmesi için gerekli olan sıcak para ihtiyacı, özel sektörün ödenemez noktaya ulaşan dış borçları 2014 yılını son derece riskli bir hale getiriyor. Ekonomide çok vektörlü bir kırılganlığın önünü açıyor.

Küresel düzeyde yaşanacak olası finansal türbülanslar karşısında ekonominini zaafiyetlerini ortaya koyuyor.

FED'in aylık 85 milyar Dolar'lık parasal genişleme politikasında yapacağı her hangi bir kısıtlama, küresel piyasaları sarstığı gibi Türkiye'yi de şiddetle sarsacaktır. Kontrolsüz ve birbirini tetikleyen gelişmelerin önü açılabilir.

2014 yılında FED'in parasal genişlemede (FED yılbaşından itibaren tahvil alanında kısıtlamaya gidebilir, FED ayrıca 2014 Mart ayında kısıtlamanın başlayacağını açıklamıştı) yapacağı bir yavaşlama, Türkiye dahil (riskli 5'ler diye anılan) Brezilya, Endonezya, Hindistan ve Güney Afrika'da ciddi sorunlar yaratacaktır. Türkiye'nin böylesi finansal fırtınadan en çok etkilenen ülke olması kaçınılmaz. Önümüzde yaşanması artık kesinleşmiş diyebileceğimiz bu süreç, ilk başta şiddetli döviz krizi, dönmeyen bir ekonomi, özel sektörde büyük iflaslar anlamına gelecektir.

İşçi sınıfı için bunun anlamı işyeri kapatmaları, toplu tensikat, işten atılmalar ve işsizliktir.

2014 yılı, ekonomide (küresel boyutta olası farklı gelişmelerle birlikte) şiddetli altüst oluşlara gebedir.

Türkiye ekonomisi aşırı ısınma ve ciddi yavaşlamayla karşı karşıyadır. Türkiye (döviz krizi, emlak krizi ve bankacılık krizi gibi birbirini etkileyen ve tetikleyen) senkronize bir kriz içine girebilir.

Sistem içi muhalefetin sefaleti

Uluslararası ölçekte gerçekleşen dönüşümün Türkiye ayağında, sistem içi muhalefet, dönüşümün her hamlesinde belirlendi, terbiye edildi ve diz çöktürülerek teslim alındı.

Barış ÖZER

Önemli taşlar yerinden oynuyor! Egemenler arasındaki güçler mücadelesini aşan bambaşka bir olgu, kendi dönüşümünü netleştirmek için inatla mücadele ediyor.

Cumhuriyet'in temellerine, "Ordu merkezli siyasal rejime" müdahale eden sermaye, vesayet "mücadelesinden" zaferle çıktı. Hatta yeni rejimin yeni vasisi kim olacak mücadelesi egemenler içinde çatlaklar yaratıyor.

Dönüşüm, herkesi ve her şeyi etkisi altına aldı; uyum sağlayanı da, karşı çıkanı da belirleyebilecek güçte.

Öyle gelip geçici bir dalga olmadığı ve daha önce yaşanan ulusal ölçekteki rejim krizlerinden derin ve boyutlu. Bu denli etkili bir dönüşümün uluslararası ölçekte sermayenin içine girdiği yeni yönelimden bağımsız olamayacağı belli.

Ortadoğu'da yoğunlaşmış haliyle gördüğümüz küresel hegemonya mücadeleleri, değişen rejimler, al aşağı edilen iktidarlar ve yerine yenisini inşa etme çabaları, film şeridi gibi milyonlarca insanın şahitliği ile hızla akıp gitmekte. Sermaye, başta Ortadoğu olmak üzere "21. yy gereklerinde" kendi çıkarları doğrultusunda bir yeni sistem inşa ediyor. Farklı sermaye güçleri ve onların oluşturduğu siyasal bloklar, kah uzlaşıp kah savaşarak yeni dengeler kuruyor. Güçler savaşında, halk güçleri de, kendi iradeleri ile bazen dağınık, kimi kez de bütünlüklü ve örgütlü duruşlarıyla sahne alıyor. Sürecin, zor ve karmaşık, bir o kadar da çok boyutlu olması, yeni rejimin bu kadar sancılı ilerlemesinde etkili olsa gerek.

AKP boşuna kasılmıyor!

Sistem içi güçler

Uluslararası ölçekte gerçekleşen dönüşümün Türkiye ayağında, sistem içi muhalefet, dönüşümün her hamlesinde belirlendi, terbiye edildi ve diz çöktürülerek teslim alındı. Dönüşümün dayattığı yeni zeminden kopmak istemeyen muhalefet güçleri boyun eğdiler ve şimdi kendilerinden bambaşka bir yapıya dönüşmüş bir halde, "AKP'nin benzerliği" rolünü üstlenmiş durumdalar.

Bu dayatmayı reddeden eski siyasi güçler, artık siyaset sahnesinde değiller.

Artık ne CHP ne de MHP kendisi değil. Sistemde yaşanan dönüşüme cevap üretebilmek biraz da onu kavramak ve onunla hareket etmekten geçiyor.

CHP yeni rejime uyumlaştığı dönüşümünde daha ileri mevziler almış durumda ve "eskiyi" savunanları parti içerisinde önce kontrol altına alma daha sonra da etkisizleştirmede epey başarılı oldu. "Kaset" hamlesinin bu dönüşümdeki payını da unutmamalıyız. Şimdi, yeni CHP, yeni rejimin çatlaklarında manevralar yaparak kendisine yeni pozisyonlar kovalamakta.

MHP dönüşümü yapacak güçten yoksun ve gittikçe etkisiz eleman oluyor.

AKP, MHP temsiliyetini önemli ölçüde içerdi. MHP'nin şimdiki halini ayakta tutan, son demlerini yaşayan bazı finans ağlarıyla ve dönüşüme direnen kimi eski egemenlerle kurduğu bağlar ve bunun iradi duruşundan başka bir şey değil.

Her adım atışında daha da çıkmaza giriyor. Kürt meselesindeki eski statükocu tavrı ve "Gezi" karşısındaki inisiyatifsizliği MHP'yi bitiren son güçlü vuruşlar.

Sistem dışı güçler

Halk güçleri de sahnede ve sistem içi muhalefeti de en az iktidarı sıkıştırdığı kadar zorluyor. Nasıl olmasın!

Milyonları ayağa kaldıran "Gezi" ve yıllardır verdiği mücadeleyle kendisini kurup bölgesel güç haline gelen Kürt Özgürlük Hareketi. Bu iki toplumsal gerçek, yeni rejimin doğuşunda ya da doğamayışında veya kötürüm oluşunda belirleyici dinamikler olabilir. Tüm toplumu bir biçimde etkileyen Kürt Halk Hareketi ve Gezi'de toplanan halk güçleri, sistem içi parlamenter güçleri şiddetli biçimde sarsıyor. CHP bu güçlere yaranma ve faydalanma ekseninde, MHP ise cepheden reddiye tavrını geliştirse de, halk güçleri, sistem içi seçenekleri aşarak yol almaya çabalıyor.

15.12.2013

Erdoğan-AKP projesi sona eriyor!

İktidarın zirvelerinden lağım kokuları yayılıyor. Dershaneleri tartışırken yeni bir gündem filizleniverdi. Tartışmanın taraflarından Erdoğan ve ekibi, yeni bir darbeci grup daha keşfetti: Cemaat!

H.DURKAL

Halk güçlerinin gözünde zaten meşruiyetini yitiren AKP hükümetini artık yerel ve küresel sermaye güçleri de gözden çıkardı. Gülen Cemaati ve Erdoğan Cephesi arasındaki didişmenin son perdeleri oynanıyor.

Gülen, dershane tartışmaları sonrası önce bir adım geri çekildi ve itidal çağrısı yaptı. Tam, Erdoğan'ın üstünlük geliştirdiğini ve pozisyonunu sağlama almaya başladığını düşünüyorduk ki, 17 Aralık sabahına Türkiye operasyonla uyandı.

Cemaate yakın savcıların, geçmişte KCK, Ergenekon, Balyoz operasyonlarında yaptığı "Salı Günü Baskınlarının" bu seferki hedefi Erdoğan Cephesiydi. Üçü bakan çocuğu, biri banka müdürü, çoğu ünlü işadamı olmak üzere çok sayıda kişi gözaltına alındı.

Gülen, böylece arkasına uluslar arası desteği de alarak videolarında sıkça bahsettiği "tokadı" Erdoğan'ın suratına okkalı bir şekilde patlattı.

Erdoğan, karşı hamlesini Emniyet teşkilatı içerisinde birçok polis müdürünün yerini değiştirip İstanbul Emniyet Müdürünü görevden alarak yapsa da, bu hamle onun elinden kayarak giden iktidarını geri getirmeye yetmeyecek gibi.

Erdoğan gözden düştü

Şu olanlara bir bakın.

İçişleri Bakanlığına bağlı Emniyet Müdürlüğü, İçişleri Bakanından operasyonu saklıyor. Erdoğan yanlısı basın, büyük bir şaşkınlıkla, Başbakanın baskını basından öğrendiğini itiraf etmek zorunda kalıyor. Erdoğan sadık istihbarat şefi Hakan Fidan operasyonu pas geçiyor.

Bunlar neyin göstergesi? Gözden çıkartılmış, etkisizleştirilmiş, istenmeyen "atık" muamelesi gören Erdoğan Cephesinin sonunun geldiğinin en açık ifadesi değil mi?

Erdoğan, bir süredir oyunu kuralına göre oynamıyordu. Kendisini iktidara getiren güçlerin, yani ABD'nin çizdiği sınırlar dışına çıktı. Gezi'de yitirdiği kitle meşruiyetinden sonra Suriye'de yaptığı hatalar ve hatta arkasındaki kitle gücüne güvenerek bilinçli bir şekilde, şımarıkça hatalarında ısrar etmesi onun sonunu getirdi.

Şimdi bu pis ortamdan paçasını nasıl kurtaracağının hesabını yaparken, bu baskıya ne kadar direnebileceğini de göreceğiz.

Erdoğan medyasının Gülen hareketini yeni bir cuntacı oluşum olarak nitelemesi, sık sık paralel devlet vurgusu yapılması, kapsamlı bir karşı hamle hazırlığının ipuçlarını veriyor. Ancak unutulmamalıdır ki CIA ailesinin sevilen çocuğu Gülen tek başına değil. Erdoğan'ın maçı buradan çevirmesi zor.

Yeni bir oluşum

Basına servis edilen görüntülerle operasyonun meşruiyeti sağlanmaya çalışılırken, ortalığa saçılan pislikler sanki ilk kez yaşanıyormuş ve sanki burjuva siyasetinin doğal bir özelliği değilmiş gibi sunuldu.

Temiz bir toplum arayışı içerisindeki milyonların açığa çıkan öfkesi, böylece yeni ve temiz(!) bir hükümete kanalize edilecek.

İşte böyle bir noktada, CHP'nin adı zikredilmeye başlanıyor. Mansur Yavaş-Mustafa Sarıgül isimleriyle hem sağcı kesimlere hem de "sosyal demokrat" kesimlere oynandığını görüyoruz.

Kılıçdaroğlu'nun operasyonun hemen ardından ABD büyükelçisi Ricciardone ile bir araya gelmesi, CHP'nin daha da sağa kırılma eğiliminin ortaya çıkması, Cemaatin ve doğalında ABD'nin buraya oynadığının göstergesidir. Bakalım CHP kendisine biçilen bu yeni rolü benimseyebilecek mi?

Peki ya biz?

Bize düşen önemli görevler var.

Anlamsız zafer sarhoşluğuna girmek için hiçbir sebep yok. Çünkü Erdoğan halk güçlerinin etkisiyle değil, sermaye güçlerinin etkisiyle gidiyor. Dahası, Haziran'la birlikte sistem dışı bir meşruiyetle yol alan Gezi'nin, yeni bir sermaye iktidarıyla içerilip, etkisizleştirilmesi tehlikesi taşıdığını görelim.

Olası siyasal fırtınalara, patlayıveren skandallara, yüksek gerginliklere, krizin sürekli yeni zirvelere doğru yükselmesine, politik bilinç, irade ve örgütlülük olarak hazır olmak gerekiyor.

Şimdi, inisiyatif alma zamanı

2013 yılı bizim için unutulmazdı. 2014 yılı neden sokak eylemliliklerinin damgasını vurduğu, sistem dışı alternatifin geliştiği bir yıl olmasın? 19.12.2013

POLİTİKA

Kürtlerin tarihsel yol ayrımı

Hareket; hiç de rastlantı olmadan ve şaşırtmayarak, emekçi-yoksul Kürtlerin öncülüğünde, laik ve halkçı yapıda kuruldu ve hızla aynı zamanda özgün bir kadın kurtuluş hareketi yapısını da kazandı. Diğer Kürt hareketlerinden böylesi bir yapısallıkla açıkça farklılaştı.

Oğuzhan KAYSERİLİOĞLU

1. sayfadan devam

Doğaldır, bölgenin kaderini etkileyecek çapta bir toplumsal gerçeklik, bütün toplumsal güçler için bir gerilim/çekişme alanı oluyor, olacak da.

İşler o noktaya doğru gidiyor ki, dört parçaya bölünmüş Kürdistan fiilen bütünleşiyor ve bu coğrafyada hegemonyasını kurabilen güç, bölgenin tümünde de, özel bir ağırlık kazanacak. Karşılaştığı direniş sonucunda hedefine ulaşamayan emperyalist müdahalenin bölgede yarattığı kaos ortamı dikkate alınırsa, kazanan gücün tüm bölgede de olağanüstü bir inisiyatif alacağı açık.

Kürt Halk Hareketinin halkçı ve laik yapısı, hareket içindeki emekçi-yoksul ve kadın hegemonyası, onu bölgede bu özelliklere sahip tek güç olarak özel bir konuma itiyor. Bölgedeki bütün emekçilerin ve kadınların çekim alanı oluyor. Küresel demokrasi güçleri ve anti-kapitalist hareketler de dikkatlerini giderek Hareket üzerinde yoğunlaştırıyorlar.

Kapitalizmin en çok geliştiği ve en fazla nüfusun olduğu kuzey Kürdistan'da-Bakur'da ya da Türkiye Kürdistan'ın da veya (haydi, eskiye dönelim) doğu ve güney-doğu Anadolu'da oluşan Hareket; hiç de rastlantı olmadan ve şaşırtmayarak, emekçi-yoksul Kürtlerin öncülüğünde, laik ve halkçı yapıda kuruldu ve hızla aynı zamanda özgün bir kadın kurtuluş hareketi yapısını da kazandı.

Yoksul, emekçi, kadın

Önceki ve diğer bölgelerdeki Kürt hareketlerinden böylesi bir yapısallıkla açıkça farklılaşarak ve süreç içinde bu farklılığını sürekli koruyup "kendi gücüne güvenerek" yol alan ve o gücün yoksul-emekçi-kadın karakterinin ona kazandırdığı muazzam isyancı yeteneği ve kaybedecek bir şeyi olmayanların uzlaşmaz öfkesini taşıyan Hareket; öncekilerin geri adım atıp, uzlaşıp, paniğe kapılıp, gücünü organize edemeyip yenildiği ve tasfiye olduğu bütün eşikleri geçerek bugünlere ulaşabildi.

Olmak ya da olmamak

Belirleyici olan, emekçi ve kadın karakteri ve bu güçlerin devrimci potansiyelini uygun bir örgüte ve taktik zenginliğe kavuşturan önderlikti.

Kürt egemenlerinin yenildiği veya uzlaştığı-dağıldığı bir tarihselliğin içinden çıkıp gelen emekçi-kadın yapısallığı ve o yapısallığın bütün devrimci potansiyelini açığa çıkartmayı beceren önderlik, yenilmeden ve dağılmadan günümüze ulaşabildi.

Şimdi, Kürtler özel önemde bir yeni tarihsel kavşakla yüzleşiyorlar. Geçmişte aştıklarından çok daha zorlu bir eşiği daha aşmak ya da tasfiye olmak; "olmak ya da olmamak, işte bütün mesele bu" denmişti yüz yıllar önce, aynen öyle!

Dört parçanın devletleriyle savaş-uzlaşma gerilim ekseninde konumlanmak; dört parçanın, Türkiye, Irak, İran ve Suriye'nin devrimci ve demokratik güçleriyle özel ittifaklar kurarak devrimci-demokratik süreçlerin önünü açmak; bölgeye saldıran emperyalist devletler ve yerli egemenlerle uygun gerilim-uzlaşma eksenleri kurmak ve bölge halklarıyla uygun ittifak alanları inşa etmek; her biri olağanüstü karmaşa ve zorluk taşıyan bu süreçlerin hepsini aynı anda yürütebilmek; işte, güncel yol ayrımı burada oluşuyor; ya bunların hepsini birden başaracaklar veya ağır bir tasfiye dayatmasıyla zorlanacaklar.

Rojova'da olup bitenler, Kürtlere moral veriyor, "neden olmasın, neden başarmayalım, başarabiliriz!" inancını besliyor.

'Çözüm süreci' neden?

'Çözüm sürecinin' neden başladığına dair yorumlar, iki zıt kutuptan beslenip, farklı nüanslarda şekilleniyor. O iki kutbu çıplak olarak koyarsak, nüanslarda kaybolmayız.

Çözümün "nasıl" olacağı, onun "neden" başladığıyla doğrudan ilişkili.

"Çözüm sürecinin" neden başladığına dair yorumlar, iki zıt kutuptan beslenip, farklı nüanslarda şekilleniyorlar. O iki kutbu netçe ve çıplak olarak koyarsak, nüanslarda kaybolmayız.

Liberal – burjuva bakışa göre, AKP'nin demokrasi hamlesinde sıra Kürt sorunun çözümüne geldi. Ama, "Ergenekon'un" ve şovenizmin gücünü görüp, AKP fazla zorlamamalıdır.

AKP, sorunu çözmek istiyor, ama önündeki engelleri aşması zor, sürecin sağlığı için, Kürt Halk Hareketi sadece dağlardan değil sokaklardan da çekilmeli, Türkiye'li devrimcilerden uzaklaşarak AKP'nin işini kolaylaştırılmalıdır.

İşte, sadece AKP'nin beyin takımı değil, farklı nüanslara yayılmış olarak, liberallerden epey geniş bir alana yayılan liberal etki alanı içindeki sol güçlere dek hakim olan görüş budur. Kürt Halk Hareketi içinde, Leyla Zana'nın önde gözüktüğü burjuva güçlerin de "çözüm süreci" anlayışı böyle.

Kandil ve Bayık olmasa

Bu bakış açısından," kötü adam" Kandil ve özellikle Cemil Bayık.

Zaten 2010'da çözülmek üzere olan sorunu Devrimci Halk Savaşı(DHS) hayaliyle bozan ve esasında böylece Öcalan'ı da boşa düşürüp kendini-kendi eski sosyalist hayallerini Kürt halkına dayatan, gene aynı güçtü.

Peki, ne oldu da yeniden "çözüme" geldik?

DHS yenildi, Öcalan yeniden inisiyatif kazandı ve AKP ile Öcalan o yenilgi sayesinde Kandil'e rağmen yeniden "çözümün" önü açabildi! Öcalan bilge adam, Erdoğan cesur siyasetçi, Kandil ve özellikle Bayık, maceracı.

Liberallerin tam tersi konumlanma da, kendisini şöyle konumlandırıyor:

AKP asla "çözüm" istemiyor; ama "çözüm" ona ve temsilcisi olduğu egemenlik sistemine halkın zoruyla dayatılabilir. Koşullar böylesi bir zorlamaya olanak sağlıyor, denenmelidir.

Peki, AKP ve Türk devleti, neden "çözüm" istesin?

DHS başarı kazandı, Kürt gerillaları ilk kez "vur-kaç" değil "vur-kal" konumuna yerleşti ve "kurtarılmış bölge" yönelimine geçti. Savaşın devamında Kürt halkının ödeyeceği bedeller çoğalsa da, TC çok daha ağır bedeller ödemek zorunda kalacak.

Çözüm mü, tasfiye mi?

Zaten ekonomik kriz tarafından zorlanan ve Orta Doğu'da tümüyle iflas eden AKP, bir de DHS gücünü arkasına alan Kürt hareketi tarafından zorlanınca, "çözüm", çaresizce kabullenmek zorunda olduğu ama her fırsatta bozacağı ya da Kürt halk güçlerini bölmeyi veya tasfiye etmeyi deneyeceği bir zorunlu tutum.

AKP, "çözümü" istemese de, "çözüm" masasına oturtulabilir, o masanın etrafında yaşanan süreç içinde, Kuzey'de/Bakur'da kazanımların meşruiyeti genişletilerek kalıcılıkları güvencelere kavuşturulurken, Batı'da/Rojova'da başlayan sürece odaklanma imkanı sağlanarak halkın "demokratik özerklik" temelinde örgütlenmesi sağlanabilir.

Aynı sürecin bakışımlı ilerleyen farklı bir kanalında, Türkiyeli ve Suriyeli devrimci-demokratik güçlerle uygun ittifaklar kurarak, iki ülkenin halklarının çıkarları yönünde inisiyatif alınabilir.

AKP, istemeden oturduğu "çözüm" masasını devirmek için fırsat kollayacağı için, sürecin garantörü halkın uyanıklığı ve sokaklarda ve toplumsal yaşamın bütün alanlarında fiili-meşru zeminde yürüteceği mücadeledir.

Evet, iki kutbu kabaca böyle resmedebiliriz.

İki kutbun egemenlik alanına baktığımız zaman, güçlü olanın ilk görüş olduğu, Kürt Hareketinin yasal zemininde hakim olan anlayışın da ilk görüşün farklı nüansları olduğunu görebiliriz. Öcalan ve Kandil'in kısmen yalnızlaşarak ikinci görüşte tutunmaya çalıştıkları anlaşılıyor.

'Çözüm süreci' nasıl?

Öcalan ve Kandil'in, Kürtler'in yeni yüzyıldaki rolüyle ilgili karmaşık ve tarihsel bir yönelime girdikleri ve "çözüm sürecini" de böyle anlamlandırdıkları görülüyor.

"Çözüm masası" neden kurulduysa, "çözüm süreci" de o gerekçelerin ittiği zeminde ilerlemeye yazgılı olacaktır. "Neden" kurulduğu üzerinde yapılan tartışmalar, gerçek yaşamın içinde sınanacak, gerçek güçlerin gerçek ilişkileri "doğru nedeni" açığa çıkartacaktır. Süreç başlayalı neredeyse bir yıl olduğuna göre, gerçekliğin kendisini herkese göstermiş olması gerekir.

Liberallere göre, her şey yolunda; silahlar sustu, Kürt sorunu rahatça tartışılıyor, arkası gelecektir. Bu bakıştan etkilenen, ama elbette birçok eleştiride bulunup AKP'yi zorlayarak sonuç almaya çalışan epey geniş bir BDP'li ya da "sosyalist" politikacı var.

AKP zorlanmalı, verdiği "çözüm" kararını uygulamak için ürkekliğini üzerinden atmaya teşvik edilmeli, o arada hala ayakta olan eski "Ergenekoncular" ve yeni Cemaatçi "paralel devletin" provakasyonlarına karşı uyanık olup, AKP'yi bunlara karşı zor duruma düşürecek hamlelerden sakınılmalıdır.

Burada açık ki, bir ön kabul var: "AKP karar vermiş, çözüm istiyor!"

Diğer kutbun, özellikle Kandil'in açıklamaları, tam tersini işaret ediyor. Bu kanadın ön kabulü ; "AKP çözüm istemiyor, çözüm yolunda yürünecekse, ona hiç güvenmeden, ona rağmen ve halkın gücünü ona dayatarak, çözümün kurumları fiilen inşa edilerek yürünecektir. Silahlar susmalı, ama sokaklar dolmalıdır!"

Savaşa zorunlu ara mı?

"Çözüm" yolunda net bir adım sadece silahların susması konusunda atıldı. Ki, en son Yüksekova/Gever'de olanlar, o ileri adımı da tehlikeye düşürmüş durumda.

"Çözüm süreci" boyunca Öcalan' a uygulanan özel tecrit politikasının devam etmesi, tutuklu binlerce yasal Kürt politikacının "rehin" olarak tutulmaya devam edilmesi, bölgede yüksek güvenlikli karakollar yapımının hızlandırılması ve benzeri bir çok somut gerçeklik, AKP'nin, "sürece" çözüm değil, "savaşa zorunlu ara" olarak baktığını gösteriyor.

O arada bolca verilen sözler ve vaatler, gerçekliğe dönüşmedikçe, "oyalama"; Öcalan ve Kandil arasında en üst düzey iktidar yetkilileri tarafından sürekli gündeme getirilen ve medya tarafından köpürtülerek servis edilen "aspagaras" didişme haberleri,"bölme ve Öcalan ve Kandil'i itibarsızlaştırma"; Barzani ve Zana üzerinden yürütülen Kürt burjuvalarına yönelik "satın alma" politikaları,"bölme"; Hizbullah ve Hüda-Par'la Başbakan düzeyinde yapılan görüşmeler, "bölme ve Kürtleri birbirine kırdırma"; Rojova'da halka karşı silahlı çetelerin desteklenmesi,"ezme" politikalarının devam ettiğini gösteriyor.

Özellikle Öcalan ve Kandil tarafından vurgulanan bu bakış, "çözümü" belli bir tarihte AKP ile yapılacak bir masa başı antlaşmasına indirgemiyor. O türden taktik kazanımlara önem verse de, bir "çözüm-süreç" mantığı içinde yol almaya çalışıyor.

"Çözüm-süreç" zemini, zamana yayılan bir dizi karmaşık sürece yol veriyor. Sürecin hedefi, dört parçadaki Kürt halkı içinde " demokratik özerklik" zemininde halkın örgütlenmesinin sağlanması.

En büyük "parça" olan Türkiye Kürdistan'ın da, silahlı çatışmanın durması, mücadeleyle kazanılan hakların yasal güvencelere kavuşturulması ve halkın özgürce örgütlenmesi.

Rojova'da, Suriye'de oluşan kaotik ortama halkın silahlı ve politik iradesini dayatarak, "demokratik özekliğin" fiilen inşası ve "çözüm sürecinin" yarattığı imkanları kullanarak, o kazanımın küresel ve bölgesel meşruiyetinin sağlanması.

Irak Kürdistan'ın da toplanacak bir Ulusal Kongre yoluyla Kürt halkının bölgedeki varlığını ortaklaştırma sürecinin önü açılırken; dört parçada yapılacak ayrı konferanslarla, Kürt halkının bölgedeki bütün halklarla dayanışmasının ve daha ötesinde, emperyalist saldırılara ve yerli egemenlere karşı "demokratik özeklik" zemininde örgütlenmesi.

İslam ve Çözüm

Öcalan, en son "Demokratik İslam Konferansı» ile, emperyalistlerin ve yerli egemenlerin bölge halklarını diz çöktürebilmek için yıllardır kullandıkları, kendilerine doğrudan bağlı yerli şebekelerle bütün potansiyellerini kendi çıkarları yönünde eğip büktükleri İslam dinine yönelik "demokratik" potansiyeli açığa çıkarma hamlesi yaparak, "çözüm sürecinin" karmaşık ve riskli ama olmazsa olmaz bir yönelimine daha kanal açtı.

İslam yoruma açıktır ve şimdiye dek kötürümleştirilmiş içindeki komünal değerler canlandırılarak, bölgedeki halkçı-demokratik hareketin içinde konumlanmasının önü açılabilir.

Öcalan ve Kandil

İşte; liberaller, sığ sularda kulaç atıp neşeyle hoplayıp zıplarken, Öcalan ve Kandil'in, Kürtler'in ve bölgedeki tüm halkların yeni yüzyıldaki rolüyle ilgili zengin, karmaşık ve tarihsel bir yönelime girdikleri ve "çözüm sürecini" de böylesi bir yönelimin destekçisi olarak anlamlandırdıkları görülüyor.

Marksizmle ve sınıflar mücadelesiyle ilgili derin yanılsamalar ve "radikal demokrasi" zemininde konumlanmanın mantıksal "reformist" mantığı, sürecin önderi Öcalan'ın kritik anlardaki kararlarında olumsuz ve sistem içi uzlaşmaların önünü açma tehlikesini taşısa da, Öcalan'ın, örgütünün ve Kürt halkının onlarca yıla yayılmış mücadele deneyiminin "teori" alanındaki yanılsamaları " pratik" olarak aşma potansiyeli güçlü. Güney Afrika ve Mandela örneğinin tekrar edilmesi zorunlu değil.

POLİTİKA

Hedef: Öndeki aktör değil, oyun kurucu!

11 yıllık iktidarında herkeste nefret ve kin oluşturan bu ceberrut hükümete karşıtlık meşrudur, yapalım. Ama niyetimiz bütün oyunu bozmaksa, o sınırlı ve dar tutum yetmez!

Juliana GÖZEN

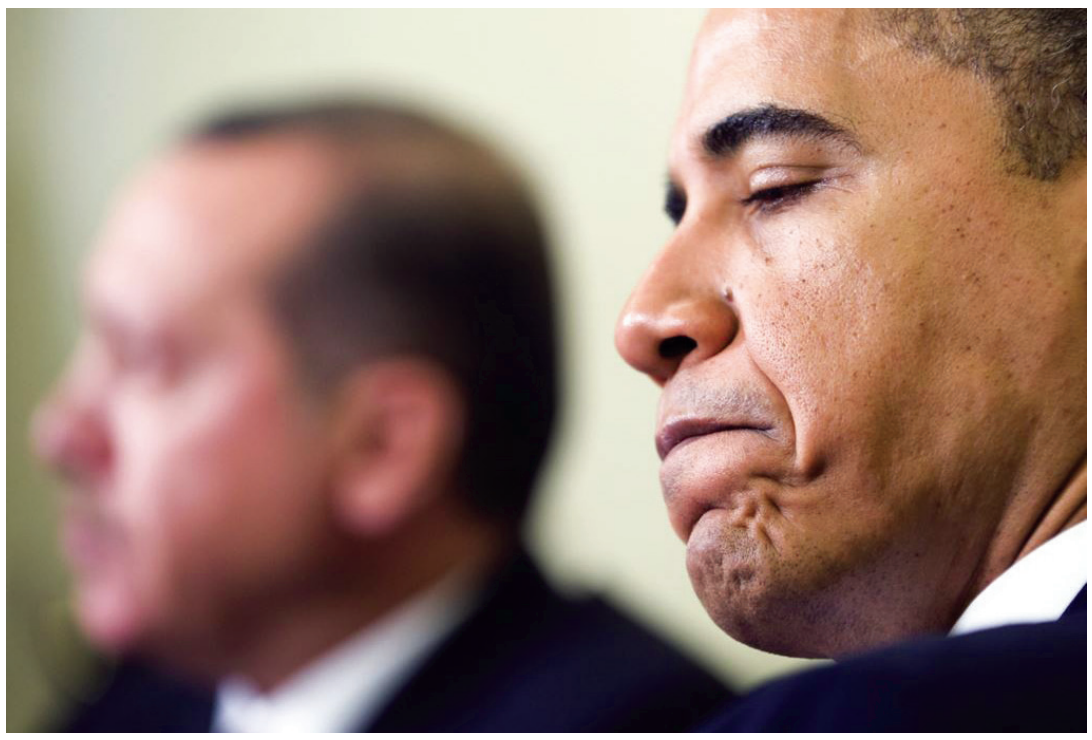
Etrafı dikenlerle çevrili bir korku imparatorluğu yaratıp, içine ezilen tüm halkları, işçileri, gençleri, kadınları ve daha bir çok toplumsal gücü hapsetmeye cüret etmesiyle sonuçlandı AKP' nin hikayesi. Kendi polisini, yargısını ve medyasını oluşturan AKP, aslında varolan politik rejimi restore edip, yeni bir rejim oluşturdu, oluşturuyor.
Onu herhangi bir hükümet gibi okumak sanırım büyük yanılgı olur. Ordu merkezli statükonun yerine finans kapitalin mutlak hakimiyetindeki bir yeni rejim kuran AKP, sermaye birikiminin güncel taleplerine cevap üretemeyen eski rejimi tasfiye etme sürecinin öndeki aktörü oldu.
11 yıllık iktidarında zehirli iğnesini her kesime batırarak herkesin öfkesini kazandı. Batırıp çıkarmıyor, aksine iğneyi derinin içinde bırakıp zehirleyerek soktuğunu dönüştürmeye, kendisiyle uyumlu yapmaya çalışıyordu.
Hesaplar bir yere kadar tuttu, ama sonradan aksamaya ve teklemeye başladı, Gezi'den sonra ise artık tutmuyor.
İğne çıktı, daha da iyisi çıkarılıp atıldı bir kere deriden, zehrin etkisi geçiyor. İsyanın, direnişin ve özgürlüğün kanı, vücudu yeniliyor.
O zaman bu baş rol aktörüne dikkatli bakalım tekrar. Arkada sağlam bir kadro ve bir oyun kurucusu olmalı, bu kadar iyi oynayabildiğine göre.

Oyun kurucu

Sözü getirdiğimiz yer şu: Onu yönlendiren güç-ittifak alanı ve onun oyun planı ve gücü esas belirleyen. Arkada sağlam bir güç, yıkıp-yeniden kuran öncü aktörü belirler, insiyatif de kazandırır.
O halde, nişan alırken namluyu sadece öndeki aktöre yöneltmek, oyunun bozulmasını sağlar mı?
Kendi çarkıyla siyasal ortamın ahvalini de değiştiren Gezi direnişi, örgütlü muhalif güçleri de şöyle bir sarstı.
Özgürlük arayışı ve halkın biraraya geldiği Gezi'de, yeni rejimin baş aktörü AKP hedef alınınca, oyundaki güç dengeleri değişiverdi.
Bu kadar AKP' den bahsettikten sonra salt AKP karşıtlığı üzerinden mücadele yürütenlere nacizane birkaç şey vurgulamakta beis görmüyorum. Teoride anlaşırız, ama pratikte hal böyle olmayınca, işler değişiyor.
Kendini AKP karşıtlığıyla sınırlamadığını söyleyen yapılar, alanda ve güncel söylemde bir başka oluveriyor. El mahkum, bizler de görünene bakıp yorumluyoruz.
Nişan almıştık en son, orada kaldık..
AKP' yi hedef alacağız, şu anda yeni rejimin öncü aktörü olarak da ayrı bir muamele göstermek lazım elbet; ama esas mesele, arkada yer alan müttefik güçlerin yeni bir AKP çıkartabilmesi olanağı ve o yeni aktörün de kurulan rejimin devamcısı olma durumu.
O halde, yürüteceğimiz mücadelenin hedef tahtasına sadece AKP' yi değil, topyekün yeni rejimi ve oyun kurucu küresel ve yerel sermayenin ittifakını koymak, o hedefe giden hatta ilerlemek, bu hattı güçlendirmek gerekiyor.

Ulusalcılara yedeklenme

Bir diğer mesele, eski rejimin onlara kazandırdığı inisiyatifleri halen de kullanmaya çabalayan ulusalcılara yedeklenme durumu. Atatürk-Kemalizm-Ordu ve CHP'de somutlaşan eski rejimin kurucu öznelerinin, onları sadece yenmekle yetinmeyip, kendilerinden hiçbir iz kalmaması için iyice ezmeye çalışan yeni rejimle çatışması. Bu çatışmanın içinde kendine yeni koşullarda alan açmaya çalışması ve kurulan yeni rejime aslında uyum sağlarken, sadece AKP karşıtlığı üzerinden siyaset yürütmesi.
Güç dengesi ve güç ilişkileri, öyle bir şey ki, hattını diğer güçlerden farklılaşıp ayrışarak tam ortaya koyamamışsan, seni alır güçlü olanın arkasına yedekler. Zaten asgari düzeyde anlaşıyorsun, AKP karşıtısın, ohh ne güzel daha ne olsun! Sonra bir bakmışsın, AKP gitmiş yerine bir başkası gelmiş ve ama oyun bütün hızıyla devam ediyor, geçmiş olsun.

Arkada sağlam bir kadro ve bir oyun kurucusu olmalı, bu kadar iyi oynanabildiğine göre.

Oyunu bozalım

Tam on ikiden vurmak varken ıskalamak niye?
11 yıllık iktidarında herkeste nefret ve kin oluşturan bu ceberrut hükümete karşıtlık meşrudur, yapalım.
Ama niyetimiz bütün oyunu bozmaksa, o sınırlı ve dar tutum yetmez!
Üstelik yanlış hedef alma "lüksü", onları/oyun kurucuları zayıflatmak yerine güçlendirir, sen de siyasal hattının oradan oraya savrulduğunla kalırsın.
16.12.2013

Irk yok ırkçılık var

Irkçı ideoloji ülkemizde ulus-devlet inşa sürecinde burjuvazinin egemen ideolojik çerçevesinin asli bir ögesi olarak kendine gelişme alanı buldu.

Cenk AĞCABAY

AKP'li Yasin Aktay'ın "Türk diye bir ırk yok" sözlerine hem ırkçılardan hem kendi partisinin yöneticilerinden sert eleştiriler geldi. "Türk ırk"ı tartışması, iktidar gücünü paylaşma kavgası veren AKP ve Cemaat taraftarı bazı unsurlar ile onlara tümden karşı olduğunu iddia eden kimi ulusalcıları aynı safta buluşturdu. Irk diye bir şey yoktu, ama görüldü ki, ırkçılık diye gerici bir ideoloji vardı.
Avrupa'nın merkez kapitalist güçlerinin dünyanın dört bir yanını sömürgeleştirme sürecinde; 19. Yüzyılın ortalarından itibaren Avrupa bilim ve siyaset çevrelerinde büyük itibar kazanan ırk kavramı, fetheden ve fethedilen gruplar arasındaki ilişkileri biyolojik farklılıkları temelinde açıklıyor, Avrupa'nın sömürgeci pratiklerini, "üstün ırk"ların "aşağı ırk"ları medenileştirmesi söylemi ile meşrulaştırıyordu.
Irklar arası hiyerarşi, üstün ırk, aşağı ırk, ırksal saflık gibi kavramların tümü bu dönemde Avrupa'nın "itibarlı" akademilerinde, "saygın" gazetelerinde geniş ölçüde kabul görmüş, kullanım alanı bulmuş ve dünyaya buradan yayılmıştı. Irkçı ideoloji ülkemizde ulus-devlet inşa sürecinde burjuvazinin egemen ideolojik çerçevesinin asli bir öğesi olarak kendine gelişme alanı buldu.

Kıvılcımlı'nın vurgusu

Türk ulus-devletinin kuruluş sürecinde ırkçı ideolojinin yüklendiği fonksiyonun analizi ve bunun en gelişkin Marksist eleştirisi Hikmet Kıvılcımlı tarafından "YOL" kitabında ortaya kondu. Çok farklı halkların oluşturduğu Osmanlı mirasından etnik olarak homojen bir ulus-devlet çıkarma projesi, coğrafyamızda toplu göç ettirmeler, kıyımlar, katliamlarla örülmüş baskı ve şiddet süreçlerinin yaşanmasını beraberinde getirdi.

Türkleştirme

Irkçılık ve sermayenin Türkleştirilmesi Osmanlı'nın son döneminde başlayan sermayenin Türkleştirilmesi süreci, Ermeni katliamı ve Rumların toplu ca göç ettirilmesi ile doruk noktasına ulaştı; ırkçı ideoloji bu eylemlere güçlü bir motivasyon sağlarken, bu eylemler, aynı zamanda ırkçı ideolojinin toplumsal yayılım ve derinleşmesine de ivme kazandırdı. Özellikle 1930'lar ve 40'lar da Türk ırkçılığı devletin en üst katlarından aşağıya doğru yayıldı.
Dönemin Adalet Bakanı Mahmut Esat Bozkurt'un, "Türk bu ülkenin yegane efendisi, yegane sahibidir. Öz Türk olmayanların bu memlekette tek hakları vardır; hizmetçi olma hakkı, köle olma hakkı. Dost ve düşman, hatta dağlar bu hakikati böyle bilsinler" sözleri, oluşan cumhuriyet rejiminin ideolojik dayanaklarını berrak bir biçimde göstermekteydi. Irkçılığa karşı savaşım, devrimci sosyalistlerin her dönem önemli mücadele başlıklardan biri olageldi; özellikle Kürt Özgürlük Mücadelesinin yükselişine karşı devletin devreye soktuğu ırkçılık ve şovenizmi kışkırtma taktiği, bu başlığın sürekli olarak ön planda tutulmasını zorunlu kıldı.

Enternasyonalizm

Devrimci sosyalistler, kazanmak için mücadele ettikleri sosyalist dünyanın ancak eşit ve özgür halkların bilinçli eylemi ile kurulabileceğini bildikleri için, bayraklarının en üst kısmına Enternasyonalizmi vazgeçilmez bir ilke olarak yazdılar ve kendilerine kılavuz yaptılar.

Alevilere yapılan kıyımlar ve kıyaklar

Bugün için Alevilerin somut talebi inançlarının kendi özgünlünde kabul edilmesi, cemevlerinin ibadet yeri olarak yasal güvenceye kavuşturulmasıdır.

H.ARIKUŞU

Cami- Cemevi projesiyle Aleviler, yine bir asimilasyon ve Sünnileştirme politikasına kurban edilmektedirler. "Kardeşlik" aldatmacasıyla Gülen cemaati ve Cem Vakfı başkanı İzzettin Doğan, Ankara Tuzluçayır' da Camî-Cemevi'nin inşaat temelini attılar. Bu alevi düşmanı proje, büyük tepkilere yol açtı. Aleviler sokak direnişleri gösterdiler. Gençlerin çok güzel tarifiyle "İzzetullah" projesi ne karşı Türkiye'nin dört bir yanında "Devletin Alevisi Olmayacağız" diye haykırdılar.
Alevilerin tepkilerine karşı devlet güçleri, Tuzluçayır, Gülsuyu ve Armutlu'da 3 Alevi gencini katletti.
Olanları güncel politik konjonktürde değerlendirirsek;

Kentleşen Alevilik ve Alevi Rönesans'ı

Bugün için Alevilerin somut talebi inançlarının kendi özgünlünde kabul edilmesi, cemevlerinin ibadet yeri olarak yasal güvenceye kavuşturulmasıdır.
Kentlere göç etmiş yoksul Aleviler, kent gerçekliğinde özellikle 90 Sonrası, bir uyanış , bir 'Rönesans yaşadılar. İnançlarına dair, özgürlüklerini kazanmak için çaba harcadılar. Egemen güçler, devlet eliyle buna Sivas ve Gazi katliamıyla karşılık verdiler.
Aleviler o günden bu güne taleplerini somutlaştırarak 'cemevleri'nin ibadet yeri kabul edilerek anayasal güvenceye alınması, Aleviliği asimile eden zorunlu din derslerinin kaldırılması, Sünni inanışı temsil eden Diyanetin kaldırılmasını istediler.

Gezi Direnişi ve Aleviler

31Mayıs- 1Haziran patlak veren Gezi direnişi Türkiye sınıflar mücadelesinde önemli bir dönüm noktasıdır. Ustalaşma dönemi diye tarif edilen 3. AKP döneminde kendi dindar neslini yaratacakken, 'hükümetleşmiş' Siyasal İslam'ın, 'devletleşip iktidarlaşması' yolunda Anayasal kılıfının da örüleceği günlerde birden bire ortaya çıkan bu gezi isyanı AKP iktidarını zor durumda bıraktı. Meşruluğu zedelendi. Hükümete güvensizlik arttı.
AKP; Alevileri hedef göstermek edasında gezi direnişine katılanların (% 78) i Alevilerdir şeklinde raporlar hazırlattı. Her ne kadar bu rapor Alevilerin, direnişe katılım gerçekliğini dile getirse de, AKP'nin amacı başkadır. Böyle yaparak hem Aleviler hedef gösterilip dirençleri kırılmaya çalışılmakta hem de gezi direnişinin sınıfsal gerçekleri bulandırılmaktadır.

Neoliberal proje

Cami- Cemevi projesinde gözden kaçan orta yerde duran Aşevi' dir. Aşevinde yoksullara yemek vermek planlanmaktadır. Neoliberal politikaların içinde yoksullaşan kitleler sadaka ya maruz bırakılmaktadır. Dağıtılan yarım altınlar, kömürlerde, aşevlerinde reva görülen yemeklerle yoksulluk kutsanmaktadır. Yoksulların direnişçi isyanı sadakaların "softa" sularında ehlileştirilmek istenmektedir.

Savaş politikası

Hükümet yürüttüğü dış politikayla halkları birbirine kırdırma, inançları birbirine düşürme hedefi gütmektedir. Ortadoğu'daki direnişçi odakları birbirine düşman ederek emperyalist emeller gütmektedir. Anadolu Alevilerini Nusayrilerden, Şiilerden ayırarak Suriye'de inisiyatif almak çabası içindedir. Kürt Özgürlük hareketinden Alevileri soyutlamak istemektedir.
Sonuç olarak bu proje "Türk-İslam Sentezi"nin son halkasıdır. İttihat terakkinin politik tasarımında Aleviler "Türkçülük" politikalarına alet edilmeye çalışıldı. Cumhuriyet döneminde Kemalizm'le esas Türkler Alevilerdir denilerek bu politika taçlandırıldı. Gericiliğe karşı Laikliğin garantisi sayıldı. Ancak aynı Alevilerin Tekkeleri, dergâhları kapatıldı, inançları yasaklandı. Şimdilerde ağırlıklı olarak "İslamcılık" politikasıyla aleviler Sünniliğin içine çekilmektedir. Alevilere " asıl Türk ve asıl Müslüman sizlersiniz" diyerek Alevilerin direnişçi ruhu sistemin çıkarlarına bağlanmak isteniyor.

Devletin Alevileri kabul sınırı

Aleviliği, iyi, insancıl, müzelik bir " kültürel öge" olarak kalmasıdır. Onu kendine özgü bir "inanç" kabul etmemektedir.
Cami-Cemevi projesi inşaatı için İzzettin Doğan, sanki bir "kıyak" yapıyormuş gibi "Projenin masraflarını Fettullah Gülen karşılıyor, bize kardeşlik eli uzatılıyor kabul etmeliyiz" d iyor. Sen ey hain ve düşkün İzzettin Doğan, Alevilerin bu "kıyaklara" karnı tok. Aleviler biliyor ki devletten gelem "kıyaklar", "kıyımları" kadar zulüm edicidir. İnançları, ibadetleri özgürleşmedikçe; her daim direnişi ibadetleştirecektir Aleviler…
14.12.2013

DÜNYA

Yapısal kriz yeni evrelerle derinleşiyor

Yapısal kriz derinleşiyor, küresel düzeyde sınıfsal antagonizma yoğunlaşıyor ve şiddetleniyor. Ve isyan enternasyonalleşiyor.

Volkan YARAŞIR

Kapitalizmin yapısal krizi 2008 sonrası bir dizi iç evre ve salınım yaşadı. Her evre, krizin derinleşmesine ve yoğunlaşmasına yol açtı.
Küresel düzeyde farklı biçim ve fazlarda gerçekleşen kriz, birbirini besleyen, tetikleyen bir içerik kazandı. Kapitalist entegrasyonun 21. yüzyılda ulaştığı olağanüstü boyut ve spekülatif sermayenin yıkıcı hareketleri ve küresel borsaları enfekte edici etkisi, krizin yayılmasını, yoğunlaşmasını ve derinleşmesini beraberinde getirdi.
Kriz Avrupa kıtasında, 2009 sonrasında, kamu borç krizi ve zombi bankacılık krizi şeklinde biçim aldı. ABD'de 2008'de, konut piyasalarındaki çöküşle başlayan kriz, borç tavanı ve borç krizi şeklinde tezahür etti. Ayrıca son 5 yıllık süreçte küresel bazda, finansal dalgalanmaları beraberinde getirdi. Küresel ekonomi altüst oldu. Bu süreçte hem metropollerde, hem de periferide kamu borçları olağanüstü boyutlara yükseldi.

Yaşanan yıkım, II. Dünya Savaşı'nın yarattığı boyuta ulaştı

Küresel düzeyde ticarette ve sanayide şiddetli deformasyonlar yaşandı. Büyüme oranlarında, iyileşmeyen düşüşler görüldü. Küresel düzeyde şiddetli sosyal yıkımlar görüldü. Son 5 yılda yaşanan tahribat, ikinci paylaşım savaşı sonrası ortaya çıkan maliyete ulaşmış durumda. Kapitalist devletlerin krizin tahribatından kurtulmak için 12 trilyon Dolar'a ulaşan operasyonları sonuç vermedi.
Krizin katastrofik döngüsü sürüyor. Her evre bu döngüyü besliyor.
FED'in Mayıs ayında parasal gelişmeye son vereceğini açıklaması, IMF tarafından küresel ekonomi için tehlike olarak tanımlaması boşuna değildir. Kapitalist entegrasyon düzeyi ve spekülatif sermayenin olağanüstü hareketleri, ortaya çıkan bir "sorunu", hızla küresel bir "soruna" ve yıkıma dönüştürüyor.

İsyan enternasyonalleşiyor

ABD, AB ve BRICS dahil ikinci kuşak kapitalist ülkelerde kamu borçlarının ulaştığı boyut, küresel ekonomide ciddi riskleri beraberinde getiriyor.
Bugün aktüel olarak tartışılan FED'in parasal genişlemeyi yavaşlatma kararının, küresel düzeyde sarsıcı sonuçlar yaratması kaçınılmazdır. "Kırılgan 5 ülke" bu süreçten hızla etkilenecektir.
Bunun yanı sıra 2008'de, ABD'de Mortgage piyasasında oluşan spekülatif balonun patlaması gibi, 2014 yılında küresel boyutta benzer bir gelişmenin yaşanması yüksek bir olasılıktır. Bugün bir çok metropol ülkede emlak krizi riski artıyor. Özelikle Çin'de yaşanacak bir emlak krizi küresel ekonomiyi altüst edecektir.
Çin, emlak krizinin yaşanacağı ilk ülkelerden biri olarak öne çıkıyor. Burjuva iktisatçıların ve finans-kapitalin farklı sözcülerinin 2014 yılında Avrupa'da ve küresel düzeyde resesyondan bahsetmesi boşuna değildir.
Yapısal kriz derinleşiyor, küresel düzeyde sınıfsal antagonizma yoğunlaşıyor ve şiddetleniyor. Ve isyan enternasyonalleşiyor.

Yeni 'Reform' sürecinde Çin

2013 yılının ilk çeyreğinde yüzde 7.7, ikinci çeyrekte 7.5, üçüncü çeyrekte 7.8 büyüyen Çin ekonomisi, acil sinyaller veriyor.

C. MALATYA

21. yüzyılın başlangıcıyla birlikte ekonomik ve siyasi açıdan dünyanın ikinci büyük gücü olan Çin yeni bir sürecin eşiğinde.
2012 yılının sonunda yapılan Çin Komünist Partisi'nin (ÇKP) 18. Kongresi'yle birlikte belirlenen Merkez Komite(MK), 12-14 Kasım'da yaptığı toplantıyla yeni süreci başlattı.

Piyasalara daha 'belirleyici' rol

Toplantının önde gelen konusu büyüme hızı yavaşlayan Çin ekonomisi idi.
Kapitalizmin girdiği derin krizin ilk dönemlerinde yüksek büyüme rakamlarıyla (2009 %9.2, 2010 %10.4, 2011 %9.5) parlayan Çin'in hızı, krizin kendi kıyılarına gelmesiyle azalmaya başladı. 2013 yılının ilk çeyreğinde yüzde 7.7, ikinci çeyrekte 7.5, üçüncü çeyrekte 7.8 büyüyen Çin ekonomisi, acil sinyaller veriyor.
Bu sinyallerden sonra, ÇKP MK'nın aldığı önemli kararlardan biri, 2020 yılına kadar ekonomide "reformları" derinleştirerek, piyasanın (sermayenin) daha belirleyici olmasını sağlamak.
İlk olarak, sermayeye kamu kuruluşlarında hisse alma imkanı (yüzde 10-15) tanınması kararı alındı. Bu kararla, Çin ekonomisinde önemli noktalarda bulunan kamu kuruluşlarına sermayenin girmesi sağlanmış olacak.
Alınan bir diğer önemli karar, kent ve kır arazilerinin tek bir piyasada toplanması. Daha önce devlete ait olan ve sadece işletme hakkı için alınabilen topraklar, artık satın alınabilecek. Böylece Çin Devrimi'nin asli unsuru olan köylülere yönelik ciddi bir saldırı da söz konusu.
MK'nın aldığı "reform" kararlarından bir diğeri de "çocuk sayısı" üzerine. Hızlı artan nüfusu kontrol altına almak için yıllardır ailelere "tek çocuk" politikasını dayatan yönetim, artık ailelerin ikinci çocuğa sahip olmalarına izin verecek. Böyle Çin ekonomisinin önemli bir "avantajı" olan ucuz emek gücü silahının daha da güçlenmesi planlanıyor.

Dış Politika 'Aksiyonu'

21. yüzyılın başlamasıyla ekonomisi hızla büyüyen Çin, bu süreçte dış politikasının "etliye sütlüye karışmama" üzerine kurmuştu. Başta Ortadoğu ve Afrika olmak üzere "karışık" meselelere girmeyip "işine bakan" Çin için, Suriye meselesi bir dönüm noktası oldu. Rusya ile birlikte Esad yönetiminin arkasında durarak, artık küresel sorunlarda taraf olacağını gösteriyor.
Nitekim, Pekin yönetimi Kasım sonunda yaptığı açıklamayla da, Doğu Çin Denizi'ni hava savunma alanı ilan etti. Bunun üzerine Japonya, Güney Kore ve ABD'nin gösterdiği sert tepkiye direnerek, ABD'ye "tartışmalı bölgesel sorunlara müdahale etmemesini" söyledi.
Diğer taraftan askeri harcamalarını artırmaya devam eden Çin'in, orduya yakınlığıyla bilinen Devlet Başkanı Xi Jinping "Güçlü ordu, güçlü millet" vurgusu yaparak, artık gerektiğinde "sert güçlerini" de ortaya koyabileceklerini gösterdi.

Çin'de, iş bulma kurumlarına başvurarak iş arayan on binlerce Çinli bulunuyor.

Çin «yumuşak güçlerini» de kullanmaya devem ediyor. 16 Orta ve Doğu Avrupa ülkesiyle altyapı, iletişim ve nükleer enerji gibi alanlarda anlaşmalar imzalayan Çin, Avrupa›ya yönelmekte. Renault'nun aylardır beklediği 1,3 milyar dolarlık yatırımına onay veren Pekin, yüzlerce işadamıyla birlikte İngiltere Başbakanı David Cameron'u ağırladı.

Söz sırası emekçilerde

Yapılan yeni "reformlar" ve kapitalizme yönelmenin derinleştirilmesinin Çinli emekçileri hedeflediği aşikar. Fakat, işçisi ve köylüsüyle devrimci refleks ve eylemliliklerini kullanmakta tecrübeli olan Çin emekçilerinin bu «reformların» kolayca hayata geçmesine izin vereceğini söyleyebilir miyiz? Evet, son sözü Çin emekçileri söyleyecek.

Tayland'da neler oluyor?

Muhalefet önderleri, Thaksin'in iktidarını bitirme konusunda kararlı gözüküyorlar, ama sürecin kazananı olma ihtimalleri oldukça zayıf.

Max ZİRNGAST

Tayland, başkent Bangkok'ta yoğunlaşan şiddetli protestalarla çalkalanıyor.
Milyarder eski başbakan Thaksin Shinatrawa'nın yükselişiyle birlikte ülke, Shinatrawa ve müttefiklerinden oluşan „kırmızı gömlekliler" ve geleneksel muhafazakar elit kesimler, monarşi yanlıları, şehirli küçük burjuvazi, bürokratlar ve ordunun da belli kısımlarından oluşan „sarı gömlekliler" arasında, keskinleşen çelişkilerin sebep olduğu ve iç savaşı andırmayan görüntülere sahne oluyor.
Her iki kampın da kökleri hakim oligarşide yatıyor.
Ancak, Thaksin önderliğindeki kırmızı gömlekliler sosyal barışın tesisine öncelik verirken – ki geçmişte bu anlamda başarılı oldukları da söylenebilir, sağ çizgideki sarı gömlekliler, toplumun alt tabakalarına karşı sosyal şovenizmi ön plana çıkartıyor.
Thaksin 2006 yılından beri sürgünde ve temsil ettiği siyasi hareketin başında herkesin Thaksin'in kuklası olarak gördüğü kız kardeşi Yingluck var. Muhalafetin de asıl hedefi, Thaksin.

Siyasi ve ekonomik durum

Thaksin, 2001 yılından beri hiçbir seçimde yenilmedi ve hareketin programını da birçok yönüyle hayata geçirmeyi başardı. Ekonomi politikası bir tür keynesci popülizm olarak tarif edilebilir, ve bunun, 1997'de Asya'ya sarsan ekonomik krizden sonra önemli bir rol oynadığı söylenmelidir. Kırsal nüfus, özellikle de çiftçiler Thaksin'in ekonomi politikasından ciddi fayda sağladı. Tayland nüfusunun büyük çoğunluğunun kırsal alanda yaşadığı göz önünde bulundurulursa, ekonomik programı işlediği sürece Thaksin seçim zaferlerini garantiliyordu. Hakim sınıfın belli kısımlarından ve şehirli küçük burjuvaziden oluşan muhalefet, parlamenter demokrasi yoluyla iktidara gelme şansının gerçekçi olmadığının bilincindeydi. Bu yüzden Thaksin 2006 yılında askeri bir darbeyle devrildi ve sürgüne gönderildi. Muhalefet ise, sürekli olarak şiddeti tırmandırarak iktidarı ele geçirmeye çalışıyor.
2001 yılında iktidara gelmesinin ardından Thaksin, kırsal nüfusa ve yoksullara verdiği sözleri bir bir hayata geçirmeye başladı. Büyük alt yapı projelerine milyarlar yatırıldı, bir çeşit genel sağlık sigortası kuruldu, kamu bankaları yoluyla çiftçilere düşük faizli krediler verildi. Kardeşi Yingluck da bu politikaları devam ettirdi. Örneğin, küçük pirinç çiftçisine ürününün bir bölümünün devlet tarafından sabit fiyatla alınacağının garantisi verildi. Bu proje, k üresel çapta neoliberalizmin hüküm sürdüğü bir dönemde ilginç de gözükse, Thaksin'in politikalarını yüceltmek yersiz. Thaksin, kartel oluşumuna göz yummuş, sınıfının çıkarlarını gözeten fiyat denetim mekanizmaları oluşturmuş, ve yandaşları arasında yolsuzluğun tavan yapmasına sesini çıkarmamıştır. Ayrıca tarım dışındaki sektörlerde özelleştirmelere hız kazandırmış, örneğin önceden kamusal olan elektrik üretimini özelleştirmiştir.

Güncel Protestolar

Protestoları ateşleyen etken, Thaksin'in ülkeye geri dönüşünü mümkün kılan af yasasıydı. Ancak yasa, meclisteki ilk görüşmelerin ardından, geri çekildi. Başbakan ayrıca meydanlardan polisi geri çekti ve protestocularla diyaloğa hazır olduğunu belirtti.
Buna rağmen artan eylem çağrıları, muhalefetin asıl hedefinin hükümeti düşürmek ve "taksinokrasi" ismini verdikleri rejimi berhava etmek olduğunu gösteriyor.
Önemli bir nokta, muhalefet önderlerinin Tayland siyaset sahnesine yabancı olduğu yanılgısı. Aksine, bunlar 2010 yılında kırmızı gömleklilerin protestolarının birçok insanın hayatına mal olacak şekilde bastırılmasında önde gelen isimlerdi. Yanısıra, büyük sermaye gruplarıyla en iyi ilişkilere sahip bu muhalefet önderlerinin isimleri çoktandır yolsuzluk iddialarıyla anılıyor.

Muhalefetin stratejisi açık:

Şiddetin çığrından çıkmasıyla bir askeri darbeye zemin hazırlanacak, kırmızı gömleklileri hiçbir zaman desteklememiş olan ordunun da desteğiyle burjuva demokrasisi fiilen rafa kaldırılacaktı.
Gelişmelerin plana uygun olduğu pek söylenemez. Asker tarafsız olduğunu açıkladı. Göstericiler ve polis arasında çıkan çatışmaların ardından Başbakan, muhalefete diyalog teklif etti ve hükümeti feshederek erken seçimin önünü açtı.
Bu tavizler muhalefetin elini zayıflattı. Muhalefet önderleri Thaksin'in iktidarını bitirme konusunda kararlı gözüküyorlar, ama sürecin kazananı olma ihtimalleri oldukça zayıf.

DÜNYA

Avrupa'da 'aşırı sağ' yükselirken

Avrupa solunun büyük çoğunluğuna egemen olan bir tür kültüralizmden sıyrılması, bu hareketleri sınıf mücadelesinin değişik bir veçhesi olarak tahlil edip; mücadele taktik ve güçlerini bu bakış açısından ele alması gerekiyor.

Murat DÜZGÖR

Avrupa'da 1970'lerin ikinci yarısından beri varlığını sürekli güçlendiren ırkçı-faşist yönelimli siyasi oluşumlar, Avrupa Parlamentosu seçimleri için daha sıkı ve daha gelişkin bir ortak tutum geliştirme kararını açıkladılar.
Bu açıklama, salt parlamento ile sınırlı olmayan bir oluşumu gündeme taşıdı.
Fransız Ulusal Cephe Partisi lideri Le Pen ve Hollanda Özgürlük Partisi lideri Wilders'in öncülük ettiği bu ırkçı-gerici siyasi blok; İtalya'dan 5 Yıldız Hareketi'ni, Finlandiya Halk Partisi'ni, Danimarka Halk Partisi'ni, Fransız Ulusal Cephe Partisi'ni, Avusturya Özgürlük Partisi'ni, Hollanda Özgürlük Partisi'ni, Belçika'dan bölgesel bir oluşumu, İsviçre Halk Partisi ve Daha İyi Bir Macaristan İçin Hareketi'ni kapsıyor.
Timothy Gardon Ash'in, Guardian'daki analizine göre, bunlar kamuoyunda görünür olan ve ana akım siyaset içinde belirli bir yer kaplayan parti ve hareketler. Bir de bunlar kadar görünür olmayan, henüz ana akım siyasette yer kaplamayan ve söylemlerinde bazı doz farklılıkları bulunan hareketler var.

Irkçı hareketler gündemde

Almanya'da Neo-Nazi hareketler esas olarak bir sokak gücü olarak gelişiyor, İngiltere'de en son geçen yıl genç siyahlara dönük fiziksel saldırılarda görüldüğü gibi, ciddi bir ırkçı sokak gücü oluştu. İsveç ve Norveç'te de ırkçı hareket sürekli gündemde.
Avrupa ve ABD basını birkaç aydır Avrupa'da onların deyimiyle- "aşırı sağ"ın yükselişini ve bunun olası sonuçlarını tartışıyor. "Giderek daha fazla sinirli ve milliyetçi olan Avrupalılar" gibi başlıklar gazete sütunlarına yerleşiyor.
Ash, Avrupa'da kemer sıkma paketleri ve işsizlik konularında olumlu gelişmeler kaydedilmediği takdirde, bu parti ve hareketlerin yükselişinin devam etmesinin muhtemel olduğunu tespit ediyor. Bu yükselişin önemli sonuçlarından birinin ise, Avrupa merkez sağının bu hareketlerle gireceği rekabet nedeniyle daha da sağa kayma olasılığı, olacağını belirtiyor.
Wall Street Journal'ın hazırladığı Yunanistan Altın Şafak Partisi özel dosyasına göre, 30 yıllık geçmişi olan bu faşist oluşum, 2009 seçimlerinde % 0,3 oy oranına sahipti. 2012 seçimlerinde oylarını %7'ye çıkaran parti, bu özel dosya için yapılan araştırmaya göre % 10 oranına dayanmış durumda.

Sola düşen görevler

Kapitalist dünyanın kriz eğiliminden en fazla etkilenen ülkelerden Yunanistan'da, sokak gücünü parlamenter temsille birleştiren bu faşist partinin yükselişi karşısında, sola büyük görevler düşüyor. Daha doğrusu tüm Avrupa'da sol, bu hareketlerin yükselişini kendisine

Yunanistan'da, sokak gücünü parlamenter temsille birleştiren bu faşist partinin yükselişi karşısında, sola büyük görevler düşüyor.

asli gündem yapmak zorunda.
Bunun için de, Avrupa solunun büyük çoğunluğuna egemen olan bir tür kültüralizmden sıyrılması, bu hareketleri sınıf mücadelesinin değişik bir veçhesi olarak tahlil edip; mücadele taktik ve güçlerini bu bakış açısından ele alması gerekiyor.
Diğer türlü, sol kültürel alanlarda sıkışmış kapalı devre bir hayat sürerken, sokaklar, işyerleri, okullar, "aşırı sağ"ın doğal yaşam alanları haline geliyor.

Şam'dan Cenevre'ye gidilebilecek mi?

Barış ÖZER

Masanın bileşenlerinin bir araya getirilememesi yüzünden sürekli ertelenen Cenevre-2, 22 Ocak 2014'te nihayet gerçekleşecek.
Ertelenmenin ardında yatan gerçeğin, sürekli değişen güç dengelerinin yarattığı gerilim olduğu herkesin malumudur. Özellikle Suriye'de savaşan tarafların masaya oturmayı reddetmesi ve bu güçlerin masaya oturmasının sağlanması zaman aldı. O süreçte, ABD ve Rusya gibi büyük güçlerden, Suudi Arabistan, İsrail, İran ve Türkiye gibi bölge ülkelerine kadar tüm güçler, avantajlı pozisyon aradılar.
Tarafların masaya oturtulması bile, uzlaşılması zor gerilimlerin aşılmasıyla sağlanabildi.
Rusya'nın kimyasal silah açılımından sonra Esad'ın kalıcılaşması ve savaşın eşiğinden diplomasinin masasına kadar geçen sürede, birçok eşik aşıldı.
Cenevre-2, tek bir ana sıkıştırılan bir süreçten çıkmış, hala devam eden bir sürece dönüştü.

Mühür Rusya'nın Elinde

Bu sürece ve işleyen diplomasiye damgasını, başta İran'ın katılımı pazarlığı olmak üzere, Kürtlerin pozisyonunda aldığı inisiyatif ve Suriye üzerine söz söyleme gücüyle, Rusya vurmdu.
Lavrov'un müthiş diplomasi trafiği ortada.
Suriyeli muhalifleri sıkıştırması ve kararın Suriye halkına bırakılmasını talep etmesi, işi ne kadar sağlama aldığının göstergesi değil mi?
Ertelenme sürecinde tüm güçlerle yapılan diplomasi, ticari antlaşmalar ve alınan siyasi pozisyonlarla, Rus devleti başarılı bir sınav verdi.
İran üzerinden yapılmaya çalışılan nükleer açılımı ABD ile bir uzlaşı zeminine oturdu ve aslında o uzlaşı Cenevre-2'nin tarihini belirlemiş oldu. Bu hamle İran'a yüksek politik inisiyatif verirken, karşı cephede Suriyeli muhaliflerin tepkisini çekmekle birlikte, ABD-Suudi Arabistan tarihsel işbirliğinin zedelenmesine de sebep oldu.
Aslında Suudi devletinin durumu çok da orijinal değil; ABD merkezli blokta yer alan güçler bir süredir ABD'nin doğrudan inisiyatifi dışına çıkma denemeleri yapıyor.

Suudi Arabistan

Suudi devleti belli süredir kendi gücünü aşacak nitelikte hamleler peşinde. Suudiler, İran, İsrail ve Türkiye ile giriştikleri Ortadoğu'da hegemonya savaşında sürekli hamle yapıyor.
Bu hamleler ne kadar gerçekçi, ne kadar balon göreceğiz.
Suriyeli muhaliflere yönelik son operasyon dahil, önemli dengeleri alt üst eden Suudi Arabistan, bu çıkışlarının bedelini her an ödeyebilir. Bu sert ve kontrolsüz çıkışların Suud ailesi içinde çatlak yarattığı, yazıldığı gibi doğruysa, önemli bir risk.

Kürtler

Yine Rusya merkezli bir girişimle Cenevre-2'ye katılmak için yoğun diplomasi içerisine giren Kürtler, kendilerine müthiş meşruluk yaratacak bu organizasyona katılmak istiyor.
Rojava'da Müslim, bu yoğun trafiğin önemli aktörü.
Kürtler, değişen Suriye ve Ortadoğu güçler dengesinden, T.C ile yürüttükleri "barış" sürecine kadar, zorlu ve riskli bir düzlemde yürüyorlar.
Bunca alt-üst oluşun yaşandığı süreçte, Suriyeli muhaliflere/ÖSO'ya yönelik El-Nusra ve El Kaide ortaklığı ile yapılan operasyon güç dengelerini sarstı.
Cephanesini kaybeden ÖSO'nun masadaki pozisyonu ne olacak?
Masaya kadar pek bir şey kalmayabilir de.
Küçük güçlerden, tepede ki büyük güçlere, tüm güçlere yüksek basınç yüklendiği görülüyor.
ABD bu gerçeklik içerisinde, İran'la nükleer araştırmalar konusunda uzlaştı. Bu hamleler kısa vade düşünülerek yorumlanmamalı. Küresel ölçekte olay ele alındığında ve zamana yayıldığında, durum daha net görülecektir.

İran, Batı ile uzlaşıyor mu?

ABD yönetimi İran'la başlattığı sürece dair, iki temel noktanın altını çiziyor. İlki, Ortadoğu'daki ABD askeri varlığında herhangi bir azalmanın gerçekleşmeyeceği. İkincisi ise, İran'la henüz "ilk adımın atılmış olduğu", sürecin gelişmelere bağlı olarak ilerleyeceğinin vurgulanması.

Murat DÜZGÖR

Ortadoğu'da son haftaların en önemli gelişmesi, ABD ve AB ülkelerinin İran'la ilişkilerinin yumuşama eğilimine girmesi oldu.
5+1 ve İran görüşmeleri Cenevre'de belirli bir anlaşma zemini kazandı. Bölgenin tüm politik dengelerini etkileme kapasitesine sahip bu gelişme ile, hem İran'da hem ABD'de yumuşama taraftarı ve yumuşama karşıtı cepheler tartışmaya başladı.
ABD'de yumuşama taraftarları yaşanan gelişmeyi, Nixon döneminde Çin'e karşı uygulanan politika değişikliği ve bu politika değişikliğinin yarattığı uzun vadeli sonuçların başarısı ile benzeştirerek savunuyorlar.
Çin'in kapitalist dünya ekonomisi içine çekilmesinin bu politika değişikliğinin ürünü olduğunu ve komünist cephenin çözülüşünde çok önemli bir işleve sahip olduğunu dile getiriyorlar.
21. yüzyılda ABD liderliğinin sürdürülebilmesinin koşulunun, ABD'nin kapitalist dünya ekonomisinde giderek daha büyük bir yer kaplayan Asya'da güçlü bir etkinlik alanı oluşturması ve yükselen güç Çin'i çevreleme stratejisi ile kuşatması olduğunu ifade ediyorlar. ABD, bu nedenle daha serbest bir ele gereksinim duyuyor ve İran'la anlaşma bunun olanaklarını yaratacak.
Yumuşama karşıtı cephe, Suriye'de askeri seçeneğin kullanılmamasının ardından gelen bu gelişmeyi, ABD'nin dünya çapında liderlik kapasitesindeki zayıflamanın tescillenmesi olarak görüyor. İran'ın ve diğer Batı karşıtı güçlerin bu gelişmelerden büyük cesaret, motivasyon kazanacağını; İsrail ve diğer ABD müttefiklerinin ciddi bir güvenlik tehdidi ile karşı karşıya olduğunu ifade ediyorlar.

ABD'nin şartları var

ABD yönetimi İran'la başlattığı sürece dair, iki temel noktanın altını çiziyor. Bunların ilki, Ortadoğu'daki ABD askeri varlığında herhangi bir azalmanın gerçekleşmeyeceği. İkincisi ise, İran'la henüz "ilk adımın atılmış olduğu", sürecin gelişmelere bağlı olarak ilerleyeceğinin vurgulanması.
Geçtiğimiz perşembe günü, Kongre'nin yoğun basıncı altında olan ABD yönetimi sözcüleri yaptıkları basın açıklamasında, İran'la varılan anlaşmanın uluslar arası ekonomik yaptırımlara ilişkin koşullarını bir kez daha gündeme getirdiler. Yaptırımlar konusunda yeterli duyarlığı göstermeyen uluslar arası firma ve kişilerin bir kez daha sert biçimde uyarıldığı açıklamada, petrol ticareti ve finansal faaliyetlere ilişkin yaptırımların güçlü bir biçimde devam ettiği anımsatıldı.
Singapur merkezli Orta Asya Petrol Şirketi ve yine Singa Denizcilik şirketlerinin İran'la olan ticari etkinliklerinin yakından gözlendiğinin ifade edildiği açıklamada, bu şirketler uyarıldı. İsimleri verilen beş İran şirketinin de İran'ın nükleer faaliyetlerinde ve füze sistemleri geliştirme alanında yüklendikleri role vurgu yapılarak, bu şirketlerin faaliyetlerinin uluslar arası yaptırımlar kapsamında bulunduğu ifade edildi.
İran'da yumuşamaya mesafeli duran kesimler, bazı batılı yorumcularla aynı yaklaşımı paylaşıyor. Bu yaklaşıma göre, ABD'nin bu adımı, esas olarak, İran içinde politik dengeleri sarsmaya, içerideki politik mücadeleleri sertleştirerek, İran'ın Ortadoğu'daki direncini zayıflatmaya dönük.

Riskler

Ortadoğu'nun tüm politik dengelerini yeniden oluşturma kapasitesine sahip olan bu sürecin ilk altı ayı gerçekten yaşamsal bir önem taşıyor. Pek çok farklı çıkar ve yaklaşımın çatıştığı bir alanda, sürece ilişkin en büyük tehdit gelişmeden rahatsız olan aktörlerin yapabileceği karşı hamleler.

DÜNYA

Mandela'nın ardından: Utanç verici ikiyüzlülükler

Mandela'yı terörist ilan eden, asılması için üniversite kampüslerinde kampanya düzenleyenler nasıl oldu da "Mandela sevici", "Mandela'dan feyz alıcı" konumuna geldiler. Gerçekliğin bir de diğer kısmı var.

Cenk AĞCABAY

1. sayfadan devam

Bunların hepsi doğal, olağan… Ama bazı tuhaf şeyler de oluyor…

ABD Başkanı Obama, Nelson Mandela gibi birisini muhtemelen bir daha göremeyeceğimizi, ondan çok şey öğrendiğini, yaşamı boyunca ondan öğrendiklerini yaşama geçireceğini ve karar alırken onun kılavuzluğunda nefretle değil sevgiyle hareket edeceğini söylüyor.

İngiliz başbakan David Cameron, "Dünyada büyük bir ışık söndü. Zamanımızın yüce bir figürü, bir efsane yaşam, gerçek bir global kahraman öldü. Hayatımda en fazla onurlandığım anlardan birisi onunla buluşmam olmuştu" diyor.

Gerçekten tuhaf şeyler oluyor, çünkü Cameron 2009 yılında Muhafazakar Parti'de siyasi kariyerini ilerletirken, İngiliz kamuoyunda geçmişi ile ilgili tartışmalar açılmıştı. Bu tartışmalarda, 1989 yılında, Mandela henüz hapishanede yatarken, o dönemde iktidarda olan Irkçı Güney Afrika rejimine karşı uygulanan yaptırımlara karşı faaliyet yürüten bir şirketin sağladığı fonlarla "muhafazakar araştırma departmanının parlayan yıldızı" olarak bir Güney Afrika yolculuğu yaptığı ortaya çıkmıştı.

Cameronne yapmıştı?

Cameron'ın bu seyahati aslında onun kariyeri açısından hiç de yadırgatıcı değildi; partisinin o dönemki lideri Margaret Thatcher, Mandela'yı terörist ilan etmiş, partinin gençlik grubu kampüslerde "Mandela'yı as!" yazılı tişörtler giyerek Güney Afrika'daki ırkçı rejimi savunan, ANC'yi ve önderi Mandela'yı mahkum eden etkinlikler düzenlemişti. Bazı haber siteleri, bu haberlere ilişkin fotoğrafları, Cameron'un Mandela hakkındaki sözleri üzerine bugün tekrar yayınladılar.

Felicity Arbuthnot, emperyalist-kapitalist dünya efendileri Obama, Cameron, Clinton ve Blair'in Mandela'nın ölümünün ardından sergiledikleri "utanç verici ikiyüzlülük"ü Global Research'te detaylarıyla ortaya koydu. Aynı sitede Brian Becker, ABD, İngiltere ve CIA'nin Afrika Özgürlük Mücadelesi karşısındaki tutumu ve Mandela'nın yakalanıp hapishaneye atılması sürecinde CIA'nin rolü hakkında "Timsah gözyaşları: CIA Mandela'nın yakalanmasına yardım etti" başlıklı yazıyı yazdı.

Riyakarlık

Mandela'yı terörist ilan eden, asılması için üniversite kampüslerinde kampanya düzenleyenler nasıl oldu da "Mandela sevici", "Mandela'dan feyz alıcı" konumuna geldiler. Kuşku yok ki, ikiyüzlülükte ve riyakarlıkta hiç kimse burjuvazinin siyasi uşaklarının eline su dökemez. Ancak mevcut durumu sadece bununla açıklamak ta gerçekliğin sadece bir kısmına takılıp kalmak olacaktır.

Gerçekliğin bir de diğer kısmı var, burada 2012 Ağustos'unda Güney Afrika'da grevdeki platin madencisi işçilere dönük katliamla gözler önüne serilen derin eşitsizlikler ve bunun sınıfsal arka planı var. Irkçı rejimin destansı bir mücadele ile yıkılmasından sonra kurumsallaştırılan neoliberal uygulamalar sonucu, Güney Afrika'nın ülkeler arası eşitsizlik sıralamasında en tepede yer alması olgusu vardır.

Yoksullur sürüyor

Durban şehrinde deniz kenarındaki lüks oteller, seçkin restoranlar, pahalı mağazalar ve bunların biraz ötesinde, gözlerden saklanmaya, konuklara gösterilmemeye çalışılan teneke evlerden oluşmuş koca mahalleler ve yeni yoksul "kriminal" gençlik kuşağı arasındaki çarpıcı karşıtlık vardır.

İsviçre'deki halk oylamasının sloganı: "Adil ücret için birleş"

İsviçre'de maaşlar oylandı

Oylama İsviçre'de uzun bir süre maaş sorusunun gündemde kalmasını sağladı ve çok sayıda kişinin düşük ücretle çalıştığını belgeledi.

Siro Torresan/ *İsviçre Emek Partisi Zürih Kanton sekreteri*

24 Kasım 2013 tarihinde gerçekleştirilen halk oylaması gayet basitti: Aynı işletmede en yüksek maaşın en düşük maaşın 12 mislini geçmemesi önerisine dayanıyordu.

Sözgelimi, en düşük maaş aylık 4000 Franksa, en yüksek 48.000 Frank olabilir. Oylama yüzde 65,3 Hayır oyu ile, kabul edilmedi.

Sonucun birçok nedeni var: Çoğu kişi için oylama, ücret adaletsizliği rahatsızlık yaratmasına rağmen fazla "radikal"di. Sonuç, liberal düşüncenin İsviçrelilerin bilinçaltına kök saldığı gerçeğini de ortaya çıkarmış oldu.

Mart 2012'de "herkes için beş hafta izin hakkı" için halk oylaması gerçekleştirilmiş ve bu öneri de kabul görmemişti. Ancak, kabul edilmeme nedenlerinden ziyade, muhalefetin ve evet oyu verenlerin nedenleri daha çarpıcı.

Özellikle oylamayı sunan ve başarıyla 18 ayda 100.000 imzayı toplayan Juso açıklaması dikkat çekici.

Muhalefet tarafı, soğuk savaş döneminden kalan ancak birçok İsviçrelinin halen zihninde olan anti-komünist savunma mekanizmasından ve korkularından yararlandı. Sağ kanat ve Hıristiyan kesimi muhalefetin ana sloganı "Devlet tarafından ücret diktatörlüğüne hayır!" oldu.

Soğuk savaş döneminde, çoğu kişinin zihnine komünist yönetimde devletin ücretleri belirleyeceğinin aşılanmış olduğu ve bunun demokrasi ve serbest piyasa düşüncesine mutlak bir çelişki teşkil edeceği yerleştirilmişti. Sonuç, diktatörlük ve herkes için yoksulluk olurdu.

Kapitalizmin zirvelerinden olan İsviçre'de maaş oranlarının mantık dışı olması nedeniyle oylama radikal bir girişimdi. Küçük bir örnek: Oylamadan kısa bir süre önce Unia sendikasının araştırmasında İsviçre'deki borsanın en büyük 41 kuruluşunun maaşları incelenmişti.

Araştırmada,İsviçre'nin en büyük tröstlerinde 2012 yılında maaş farklılıklarının daha fazla açıldığı görüldü; bir önceki yıl 1:120 olan oran, 1:135'e ulaşmıştı. 1986 yılına kadar maaş oranı 1:6'dı.

Unia Ekonomisti ve araştırma yazarı Beat Baumann'a göre, maaş oranlarının bir yılda yüzde 13,5 artışının nedeni üst yöneticiler. Aynı firmaların ücret alt tabanı ise, sadece yüzde 0,7 gibi düşük oranda artış göstermiş.

Ortadaki haksızlık nasıl açıklanır?

Genç sosyalistler (Juso) bunu aşağıdaki gibi gerçekleştirdi: "İsviçre'de ücret farklılığı son 30 yılda tehlikeli boyutta artmıştır. Yöneticilerin maaşlarında bir patlama yaşandı. Bir şefin yanında çalışandan 30, 40 veya 100 misli fazla kazanması artık ender karşılanan bir durum olmaktan çıktı ve bundan yöneticilerin mantığı sorumlu. Kendi maaşlarını belirleme yetkileri gene kendilerinde olduğundan hep daha fazlasını alıyorlar.

Yani, sorumlu"kötü ve hırslı yöneticiler". Slogan da buna uygun: "Fırsatçılığı durdur!" Evet!"

Juso diyor ki,"Sorun: Fırsatçılar gittikçe arsızlaşıyor. UBS Örneği: Banka geçtiğimiz yıl 2.5 Milyar zarar bildirdi. UBS yöneticileri aynı dönem 2.5 Milyar ikramiye aldılar."

Mülkiyet ve maaşlar

Gerçekte, yöneticiler ne kadar ahlaksız olsalar da ana sorun değiller! Maaş sorusu değil üretim araçlarının kimin mülkiyetinde olduğu sorusu önem taşıyor.

Bu önemli politik adımı, Juso tüm kampanya boyunca gerçekleştirmedi. O da net olarak oylamanın sınırlarını gösterdi.

Buna rağmen, oylama İsviçre'de uzun bir süre maaş sorusunun gündemde kalmasını sağladı. Çok sayıda önemli soruyu öne çıkardı ve İsviçre'de çok sayıda kişinin düşük ücretle çalıştığını belgeledi. Oylama mücadelesinde sendikalar 2014 baharında oylanacak olan "düşük ücret inisiyatifine" dikkat çektiler. Herkes için 4000 Frank yasal asgari ücret talep edilecek.

Bu bağlamda oylamanın amacına ulaştığı varsayılabilir. Maaş konusunda çok sayıda tartışma konusuna neden oldu. Ki, İsviçre'de genelde bu konuda sessiz kalma tercih edilir

Irkçılık yıkıldı yoksulluk baki

Mandela'nın tarihsel olarak temsil ettiği değerler (eşitlik-özgürlük-kardeşlik) ile, sosyal eşitsizliklerin en derin yaşandığı ülke olarak Güney Afrika hakkındaki derin sessizliği arasındaki gerilimi tartışmalıyız

Zizek, Mandela'nın ardından, New York Times'ta yayımlanan yazısında, Güney Afrika'da sefalet içinde yaşayan fakir büyük çoğunluğun yaşam koşullarının Irkçı rejimin yıkılmasının ardından değişmeden kaldığını; kazanılan politik ve sivil hakların yükselen sosyal eşitsizlik, şiddet ve suçla dengelendiğini, temel değişikliğin ise, eski beyaz egemen sınıfla bütünleşen yeni bir siyah elit olduğunu ifade ediyor.

Zizek, Irkçı rejimin sona ermesinin ardından Mandela'nın sosyalist perspektifte ısrar etme şansı var mıydı, sorusunu soruyor. Zizek'in verdiği bilgiler, aslında, sorduğu sorunun yanıtını da içinde taşıyor. Görkemli bir toplumsal, siyasal mücadelenin sonunda, dünyanın en geniş sempati ve dayanışma ilişkileri ağına sahip bir hareket, kendi ülkesinde en acımasız ve vahşi neoliberal uygulamaların icracısı bir siyasi aygıta dönüştü.

İsviçreli demokrat aydın Jean Ziegler, Mandela'nın ölümünün ardından verdiği röportajda, 1994 baharında Mandela'nın kazandığı seçim döneminde Birleşmiş Milletler gözlemcisi olarak Güney Afrika'da olduğunu, Mandela ile görüştüğünü, daha sonra Irk ayrımcılığına karşı düzenlenen iki uluslararası konferans vesilesi ile Londra ve Cenevre'de Mandela ile bir araya geldiğini ve onunla görüşmeler yaptığını dile getiriyor.

Ziegler, masaya oturulduğunda, Irkçı beyazlar açısından en vazgeçilmez hakların topraklar ve madenler üzerindeki mülkiyet hakları ve uluslar arası şirketlerin faaliyet özgürlükleri olduğunun henüz başlangıçta vurgulandığını ve yaşanılan sürecin bu temel kabul üzerine inşa edildiğini, röportajda ifade ediyor. Ziegler'de Zizek'le aynı soruyu soruyor: Başka bir şans var mıydı?

Mandela'nın çelişkisi

Zizek ve Ziegler'in sorusu, ANC'nin destansı mücadelesinden önce şöyle soruluyordu: Irklar arasında hiyerarşiye dayanan bu eşitsizlikçi toplumsal düzeni değiştirme şansı var mı? Bu şansın olduğu, ırksal hiyerarşinin söylendiği gibi Tanrı'nın inayeti, eşyanın tabiatı değil, toplumsal güç ve baskı ilişkilerinin ürünü olduğu Irkçılık karşıtı toplumsal mücadelelerle, Mandela'da sembolize olarak ortaya konuldu. Kuşkusuz ki, hiçbir toplumsal gerçeklik ait olduğu zaman ve mekandan bağımsız ele alınamaz, 1990'lar dünyası tüm 20. yüzyılda, eşitlik ve özgürlük temellerine dayalı bir toplumsal düzen kurmak için en olumsuz koşullara sahipti. Ancak bu durum, destansı mücadeleleri ile tüm dünyada ezilen ve sömürülen milyonların kalbini kazanmış Güney Afrika halkına neoliberal politikaları önüne geçilmesi imkansız "doğa yasası" olarak kabul ettiren emperyalist egemenlerle onların "yeni" ortaklarının rolünü meşrulaştıramaz.

Demokrasi ve sınıflar

Mandela'nın tarihsel olarak temsil ettiği değerler (eşitlik-özgürlük-kardeşlik) ile, sosyal eşitsizliklerin en derin yaşandığı ülke olarak Güney Afrika hakkındaki derin sessizliği arasındaki gerilim üstüne tartışmazsak eğer, ne geçmişin deneyimlerini geleceğimizin yapı taşlarına dönüştürebiliriz, ne de 21. Yüzyılda nasıl bir sosyal mücadele sorusuna sağlam yanıtlar verebiliriz. Zamanımızın solu üstünde de ciddi etkilere sahip olan, tüm sınıfsal ve ekonomik belirlenimlerinden koparılmış bir demokrasi ve demokratikleşme kavrayışını tartışmak için Güney Afrika deneyimi iyi bir zemin sunmuyor mu?

EMEK

Ekmek ve onur kavgası!

Emekçi gençlik olarak, değişime çabuk ayak uyduran, hızlı hareket eden, risk alabilen, dinamik, enerjik ve sınıfın yarısından fazlasını oluşturan genç işçilerin örgütlenmesini hedefliyoruz.

Emekçi Gençlik, sonbaharda yaptığı toplantının ardından sınıfa dair iddiasını gerçekleştirmek için önüne çıkan engelleri ortadan aşarak yoluna devam ediyor. Açtığımız derneklerle, sınıfın her gün kendiliğinden verdiği mücadeleye omuz veriyor ve kendi siyasal hattımızı da, sınıfın güncel ve tarihsel çıkarlarının üzerinde oluşturarak, hedeflerimize yürüyoruz.
Hedef daha fazla özgürlük
Kapitalizm kendi ücretli kölelik sistemini kurarken, her şeyin alınıp satıldığı bir sistemi topluma dayattı. Her şeyin para demek olduğu bu düzende, sermayenin iktidarı hayatlarımızı ele geçiriyor. Ama korkacak bir şey yok, sermaye böyle yaparak kendi mezarını kazıyor. Onu bu çukura itecek olan işçilerin sayısı her geçen gün artıyor.
Gözlerini kar hırsı bürümüş sermaye sınıfı, şimdiki hızı yetersiz kalmış olacak ki, gençleri işçileştirerek sınıfın yapısına dinamizm katıyor. Hedefi gene aynı, daha fazla kar…
İşçi sınıfının içinde gençlerin sayısı artıyor ve belirleyici güç haline geliyor. Yoğun sömürü altında, az paraya ve canlarına kastederek çalıştırılan gençler. Dinamik olduğu kadar öfkeli ve gözü kara gençler. Kendi özgürleşmesi toplumun özgürleşmesi demek olan tek sınıf işçi sınıfı ve onun en dinamik gücü olan genç işçiler!
"Emekçi Gençlik" olarak bir tercih yapıyoruz:
Kendimize sınıfın genç kesiminin örgütlenmesi görevini biçiyoruz.
Değişime çabuk ayak uyduran, hızlı hareket eden, risk alabilen, dinamik, enerjik ve sınıfın yarısından fazlasını oluşturan genç işçilerin örgütlenmesini hedefliyoruz.
Biliyoruz, ele avuca sığmayan, canı sıkılınca iş değiştiren, geçim derdi olmadığını sanarak keyfi davranan ve çoğu zaman kendini işçi olarak görmeyen, düzensiz bir kesimi örgütlemeyi önümüze koyuyoruz. İşimiz zor, ama sonuç almak için iddialı ve ısrarcıyız.

Geleceksizlik ve yozlaşma

Bu kesimin içinde biriktirdiği öfke ve isyan potansiyeli, ağır sömürü koşullarında ortaya çıkıyor. İş güvenliğinin olmadığı koşullarda her gün yaşanan ve iş kazaları diyerek "kibarlaştırılan" iş cinayetleri; sigortasız çalışma, kuralsız ve kayıt-dışı çalıştırma, taşeronlaşma ve güvencesizleştirme biçimleriyle işçiler teslim alınıyor.
Var olma, hayata tutunma ve gelecek kurma kaygıları, sınıfın genç kesiminin sistemle olan çelişkilerini arttırıyor.
Kapitalizmin gençlere sunduğu bir gelecek yok. Slogan şu: "Çalış, çok çalış, daha çok çalış. Sakın hakkını arama, işten atılırsın."
Sermaye, bunca haksızlığa isyana karşı başka bir önlem daha alıyor. Genç işçilerin yaşadığı yoksul varoş mahallelerinde uyuşturucu dağıtımını peynir ekmek gibi organize ederek gençlerin hayatlarını çürütüyor. Gençliğe mutluluğu hayal aleminde aramak, zengin olmak istiyorsa da fuhuş yapmak, esrar satmak, kumar oynamak dayatılıyor.
"Emekçi Gençlik" olarak bir görevimiz de, yozlaşmaya geçit vermemek ve bu çaresizlikten kopuşarak, kurtuluşumuzun kendi ellerimizde ve mücadelede olduğunu öğrenebilmektir.

Birlik, mücadele, dayanışma

"Emekçi Gençlik" sınıfın dayanışma örgütü olacak. Zorluklar karşısında beraber davranılan, kardeşlik ortamının oluşturulacağı ortamlar yaratmalıyız. İş yaşamında yaşanan haksızlıklara, işten atılmalara karşı müracaat edilen sendikalar gibi, patron karşısında işçilerin yasal haklarının savunulduğu mekanlar oluşturmalıyız. Dolayısıyla, her EGD'li İş Hukukunu iyice öğrenmelidir.
Sadece hukuki destekle kendimizi sınırlamadan, sermayenin saldırıları yasalarıyla ve patronların keyfi uygulamalarıyla haklarımızın gasp edilmesine karşı, mücadelemizi yürüteceğiz. Mücadeleyi sürekli hale getirerek, yeni haklar kazanmayı da önüne koyacak bir hattı oluşturuyoruz. Gücümüzü birliğimizden alarak yola koyuluyoruz.
Kavgamız ekmek ve onur kavgası!
Bundan meşru bir şey olabilir mi?
Onurumuza, emeğimize, ekmeğimize ve geleceğimize sahip çıkarak mücadeleyi büyütüyoruz.
Emekçi Gençlik, kendi varoluşunu sınıfın içinde var olduğu oranda gerçekleştirecektir.
Siyasal bir işçi hareketini yaratma görevi önümüzde duruyor.
Genç işçilerin örgütlenmesi, siyasallaşması, bilinçlenerek mücadelede öncüleşmesi için, mahallelerde, fabrikalarda, atölyelerde ve iş yerlerinde genç işçileri örgütleme zamanı…

Beyaz yakalı çapulcular örgütleniyor

İş güvencesi/güvenliği, mobbing, fazla mesai, iş - işdışı yaşamın sınırlarının muğlaklığı, performans zorlayıcılığı, rekabet baskısı ve tüm işçilerin sorunu olan borçlu yaşama en yakıcı sorunlarımız.

Röportaj: Perihan KOCA

Plaza Eylem Platformu ile "beyaz yakalı" örgütlenmesini konuştuk.

Beyaz yakalıların en yakıcı sorunları neler? Hangi taleplerle bir araya geldiniz?

İş güvencesi, iş güvenliği, onura saldırı/mobbing, fazla mesai / mesai saatlerinin belirsizliği, iş - işdışı yaşamın sınırlarının muğlaklığı, performans zorlayıcılığı, rekabet baskısı ve tüm işçiler için olduğu gibi borçlu yaşama en yakıcı sorunlarımız.
Daha çok, IBM'de sendikalaşma sürecinde oldu, o sırada beyaz yakalı direnişleri daha görünür olmuştu. Tekel Direnişi ile sürece daha da yoğunlaştık ve kendi gündemimizi oluşturmaya, sorunlarımızı hak mücadelesine bağlamaya karar verdik. Sorunları, ortak bir dile tercüme etmek zaman, sabır ve emek isteyen bir süreç oldu. Hala da öyle.
Bireysel hikayeleri ortaklaştırmak ve politikaya dönüştürmek için deneyim paylaşımı atölyeleri, diğer platform ve sendikalarla işbirliği içinde etkinlikler düzenliyor, eylem birlikteliği yapıyoruz.

Gezi direnişi, beyaz yakalılar için neyi tetikledi?

Gezi Direnişi, bir süreliğine de olsa tüketim kalıplarımızı gözden geçirmemize vesile oldu. Tek başınalık hissinden birlikte hareket edebilme deneyimine geçtik. Bunlar tadını bilmediğimiz, umutla yeşertmeye çalıştığımız şeylerdi.
Doğrudan çalışma şartları ile ilgili bir sorgulamaya/eyleme çok geçilmese de, forumlara ve Geziye işyerlerinden kalkıp gitme, yeni bir politik ortak alan deneyimini ortaya çıkardı. İtirazın çoğullaşması, politikleştirdi.
Kurumların ve şirketlerin devasa yapılarının kurallarının sorgulanabilir, itiraz edilebilir ve dönüştürülebilir olduğu gücünü hissettik.

Güvencesizlik

Yasalaşması düşünülen istihdam paketi beyaz yakalılara neyi "müjdeliyor"?

Beyaz yakalılar arasında kanıksanmış güvencesizliğin yasal bir zemine oturtulması, esnekliğin artması, kolay elden çıkarılan bir emeğe dönüştürülmek, kıdem tazminatının gaspı ve artan oranda işsizlik "müjdeliyor".
Özel istihdam büroları işsizliğe çözüm gibi çerçeveleniyor. Oysa biz o "müjdeleri"(!) iyi biliyoruz ki, özel istihdam bürosu gibi çalışan danışmanlık firmaları, ikinci bir patron olarak işçiyi daha da ucuza çalışmaya mahkum ediyor ve büyük sermayenin sorumluluğunu azaltıyor.

Nasıl bir örgütlenme modeli ve gelecek tahayyülü öngörüyorsunuz?

Hem işyeri özelinde hem de ortak yakıcı sorunlar etrafında (güvencesizlik, yeni istihdam paketi, ekolojik meseleler), diğer platformlarla ve sendikalarla işbirliği içinde örgütlenmek, hedefimiz.

Taban örgütlenmesi

Beyaz yakalıların sadece kendi aralarında değil, toplumun egemenler hariç tüm kesimleriyle ortak mücadele deneyimi kazanacağı örgütlenmelerin ortaya çıkmasını ve Gezi ile açığa çıkan forum tipi taban örgütlenmesini öngörüyoruz.
Kapitalist ekonominin kendini yeniden kurma biçimi olan tüketim kalıplarına başka alternatiflerin ortaya çıkmasını önemli buluyoruz. Sisteme ve otoriteye, bireyi daha bağımlı kılmak için "borçlanma" çok önemli bir sorun. Bu anlamda hak savunusu yanında hak üretimi de önemli. Örneğin barınma hakkının yeniden üretimi.
Bugün, her beyaz yakalının hayali, ev alabilmek.Hatta yıllarca bu amaç uğruna çalışıyor, Mortgage'a girerek banka rantçılarına ve AKP ekonomisinin Nouveau Riche'i inşaat bezirganlarına bir ton para kazandırıyor. AKP'nin inşaata dayalı rant ekonomisine karşı, bunu değiştirmek ve ucuz barınma hakkı mücadelesini örmek ve alternatif geliştirmek beyaz yakalı ve tüm sınıf mücadelesini daha ileri noktaya taşıyabilir. Ve tabii bir de "orta sınıf" yaftasından kurtularak.
İletişim: Facebook http://www.facebook.com/plazaeylem
Twitter: @plazaeylem
Web: http://www.plazaeylem.org

Kıvılcımdan yangına

Kıvılcımlar bugün havzaları tutuşturamıyor, ama eylem ve direnişler havzalarda biriken öfke ve kine güç katıyor.

Volkan YARAŞIR

1. sayfadan devam

Son olarak özel istihdam bürolarıyla, sınıfın nesneleştirilmesi ve enkazlaştırılmasını, kıdem ve ihbar tazminatının gaspıyla sınıfın bugününün yıkımı ve geleceğinin felç edilmesi, bölgesel asgari ücretle ise sınıfın soğukkanlı bir şekilde değersizleştirilmesi ve bir muhtaçlar yığınına dönüştürülmesi hedefleniyor.
Sendikal bürokrasi ve korporatizm işbirlikçi bir tavırla, finans-kapitalin politikalarına tam angaje olmuş durumda. İşçi sınıfı her şeyden önce olağanüstü bilgi yetersizliğinden dolayı gelişmelerin farkında değil, şiddetli örgütsüzlük ve dağınıklılık içinde, yaşadığı yaşamsal sorunların altında eziliyor.
Yine de sınıf kendi otonomisinden kaynaklı, refleksler geliştiriyor. Finans kapitalin sistemli saldırıları, havzalarda sınıfsal öfke ve kini biriktiriyor.

Lokal direnişler yaygınlaşıyor

İşçi sınıfı dönemsel olarak şiddetli öfke patlamalarıyla, varlığını ortaya koyuyor, varlığını yeniden kuruyor ve inşa ediyor.
Özellikle 2008'den sonra, krizin yıkıcı etkisiyle birlikte, lokal düzeyde yaygın işçi eylemleri gerçekleşti. Sınıf havzalarda, parlamalarla yok edici saldırılara yanıt üretmeye çalıştı. Lokal eylemler, son 5 yıllık kesitte giderek yoğunlaştı. 2011, 2012 yılında artan eylemler, 2013'te de yoğunluğunu korudu.
Eylem ve direnişler sınıfın ontolojik hamlelerini ve bütün olumsuz koşullara rağmen örgütlenme arayışını gösteriyor.
Sınıf olağanüstü dağınıklılığına, örgütsüzlüğüne ve parçalanmışlığına karşın, saldırılara militanca direniyor. Spontane bir şekilde gelişen bu arayış ve tepkiler, müthiş bir birikim yaratıyor.

Sınıf pes etmiyor

Bugüne kadar (iyi niyetli çabalara rağmen) direniş ve eylemler arasında bir eşgüdümün kurulamamasına, en azından havza bünyesinde bir senkron yaratılamamasına karşın eylem ve direnişlerin her biri kutup yıldızı işlevi görüyor. Havzalarda sınıfsal öfke ve kini açığa çıkarıyor. Muazzam bir birikim oluyor. Son dönemdeki eylemlerin büyük bir oranda, başarıyla bitirilmesi bu süreci besliyor ve zenginleştiriyor. 2013 sonunda Yatağan maden işçilerinin özelleştirilmeye karşı uzun soluklu direnişi, Hacettepe, Beltaş, Bedaş, Dersim Aksa, Eti Krom taşeron işçilerinin direniş ve eylemleri, Punto Deri, Lafem Tekstil, Altınoluk Ambar, HBN Nakliyat, tarım işçilerinin direnişleri, Kazova özyönetim deneyimi ve Feniş fabrika işgal eylemi sınıfın "pes etmeme" ısrarını ortaya koyuyor.

Ateş olmak

Kıvılcımlar bugün havzaları tutuşturamıyor, ama eylem ve direnişler havzalarda biriken öfke ve kine güç katıyor. Havzalarda biriken enerji, her havzayı ateş topuna çevirecek bir aşamaya ulaştı. İçine girdiğimiz süreç ufak bir kıvılcımın, infilaka dönüşmesine yol açabilir.
Görev direniş ve mücadeleyi yükseltmek, büyük yangınların küçük bir kıvılcımdan başladığını bilerek, havzalarda yeni kıvılcımlar yaratmaktır.

GENÇLİK

Hazır ol, geliyor dalga dalga direniş!

Üniversiteler yeni mücadele dönemine, Gezi direnişinin yarattığı toplumsal deneyimi arkasına alarak ve kendine ait gündemlerle kampüslere 'Merhaba' dedi. Hiç şüphesiz, bu dönem üniversite mücadelesi, Gezi' nin şekillendirdiği yaratıcı muhalefet tarzından bağımsız olmayacak.

Juliana GÖZEN

Üniversiteler yeni mücadele döneminde, Gezi direnişinin yarattığı toplumsal deneyimi arkasına alarak kampüslere "Merhaba" dedi.
Hiç şüphesiz, bu dönem üniversite mücadelesi, Gezi' nin şekillendirdiği yıkıcı ve yaratıcı muhalefet tarzından bağımsız olmayacak, olmuyor da.
Gençlik hareketi bu yeni döneme daha güçlü bir atılım için uygun nesnel koşullarda giriyor. Haziran İsyanı' nın ardından neoliberal politkaların ve uygulayıcısı AKP' nin derinleşen krizi, gençliği saran politikleşme dalgası ve demokratik öğrenci hareketinin son yıllardaki birikimi, gençlik hareketinin sıçraması açısından elverişli bir ortam sunuyor.
Bu ortamın oluşmasındaki büyük etken, gençliğin sokağa çıktığı ateşli Haziran İsyanı!

Örgütlü gençlik hareketi

Gençliğin isyana geniş katılımında AKP' ye karşı biriken öfkenin yanı sıra, faşist baskılar ve üniversitelerdeki neoliberal dönüşüm politikaları var.
Eğri oturup, doğru konuşacak olursak, özgürlükçü halkçı bir isyan olarak gelişen Gezi, gençliğin katıldığı ve yönlendirdiği, ancak örgütlü gençlik hareketinin damgasını vuramadığı bir süreçti.
Eylemiyle siyasal gündemi belirleyen ve sokakları kazanana kadar terketmeyen gençlik, artık kendiliğindenlikten çıkıp örgütlü harekete sıçrayabilir.
İşte, gençliğin muhalif potansiyelini kapsayıp ona alan yaratabilecek kitlesel örgütlenmesi ve bu temelin güçlendirilmesi, Özgürlükçü Gençlik' in görev ve sorumluluğu.
Elbet bir bildiği var bu çocukların..
Özgürlükçü Gençlik, 2012' de daha etkili bir kitle örgütü inşa etme hedefiyle adımlarını attı. Şimdi, 2013'de bu adımların hızlanması ve yenileriyle zenginleştirilerek eksiksiz hayata geçirilmesi gerekiyor.

Kampüslerde direniş

Gençliğin akademik-demokratik taleplerine şemsiye açan Genç Sen, üniversitelerdeki neoliberal dönüşümlere karşı mücadele ediyor. Şimdi, üniversitelerde kurumsal, kökleşmiş, yerel çalışmaların gelişkinliğinin sağlanabilmesi, gençliğin kitlesel örgütlenmesinin başarısı için kritik.
Ezelden beri yazıp çizdiğimiz meselelerin haklılığını, isyan günlerinde anti-kapitalist dinamikler kendini sergilerken gördük. Artık atılan hamlelerin vücut bulma zamanı şimdi.
Üniversiteli kadınların, etek boylarına karışıldığı ve cinsiyetçi eğitimle zihinleri zehirlenmeye çalışıldığı için sokakları doldurduğu zaman üstünden çok geçmedi.
Ya da, 3-5 ağacın kesilmesi üzerine "Kentime dokunma" diyen gençlerin sokakları doldurması da tesadüf değildi. Bu dinamikleri kitle örgütleriyle buluşturma somut görevlerimiz arasında.

Yol haritamız belli

Haziran' la gelen ve şimdi üniversitelere dalga dalga yayılan direniş, gençlikteki militan kitle tepkilerini açığa çıkardı. Şimdi bu tepkileri örgütlü, planlı ve hedefleri net bir harekete dönüştürmek, Özgürlükçü Gençlik açısından temel bir zorunluluk.
Yol haritamız belli, yapacaklarımızın listesi kabarmış ve yürüyoruz hedefe doğru!

'İktidar hayatı hedef aldığında hayat iktidara direniş olur!'

Özgürlükçü Gençlik Dernekleri olarak, 2006'dan bu yana örgütlediğimiz kış kamplarımızı, Gezi direnişinin ruhu ile harmanlayarak, bu sene de devrimci kararlılıkla örgütlüyoruz. Kamplarımız, örgütlü bilincimizi geliştirdiğimiz ve direnişçi bir kimliği inşa ettiğimiz okullarımızdır.

Samet KURTDERE

Özgürlükçü Gençlik Dernekleri olarak, 2006 yılından bu yana örgütlediğimiz kış kamplarımızı, Gezi direnişinin ruhu ile harmanlayarak bu sene de devrimci kararlılıkla örgütlüyoruz. Gençliğin tarihsel dinamizmini güncellikle buluşturduğumuz kamplarımız, örgütlü bilincimizi geliştirdiğimiz ve direnişçi bir kimliği inşa ettiğimiz okullarımızdır.
Kapitalist üretim ilişkilerinin ortaya çıkardığı yabancılaşma, toplumsal yaşamın her alanında kendini dayatıyor. İnsanın kendi emeğine, emek süreçlerine ve emeğinin ürünlerine olan yabancılaşması, insanı hem davranışta hem de düşünsel anlamda tek tipleştirip köleleştiriyor.
Egemenler, hayatın her alanına müdahale ederek toplumu, baskı ve sömürü mekanizmalarıyla sindirmeye ve küresel krizin faturasını başta emekçiler olmak üzere kadınlara ve gençlere ödetmeye çalışıyor.
Daha fazla sömürü ve daha fazla kar hedefiyle sistemini kurtarmaya çalışan burjuvazi, toplumsal yaşantının her alanına savaş açarak kendi çıkarları yönünde dönüştürmeye çalışıyor.
Tarih boyunca egemenler tarafından teslim alınmaya çalışılan gençliğin iradesi, günümüz iktidar sahipleri tarafından da ezilip yok edilmeye çalışılıyor. İktidar sahiplerinin saldırılarına karşı, 1968' de kampüslerden taşarak köylere, kentlere ulaşan gençliğin devrimci mücadelesi, bütün gerçekliğiyle kendini göstermiş ve saldırıları karşı saldırıyla karşılamış, engellemişti.

Yabancılaşmaya karşı

Gençliğe olan nefretini ve korkusunu Erdal Eren'in yaşını büyütüp darağacına çıkararak gösteren egemenlerin alçaklığı ve çaresizliği, Gezi Direnişinde katledilen gençlerin ardından direniş bayrağını devralan yüz binlerin de karşısında.
Özgürlükçü Gençlik, sistemin baskı ve sömürü mekanizmalarına karşı mücadele ederken, bir yandan da kendi dinamikleriyle ördüğü eylem hattını geliştirmeye ve yeni mevziler kazanmaya, özgürlük mücadelesini büyütmeye devam ediyor.
Yabancılaşmaya, tek tipleşmeye ve yozlaşmaya karşı yürüttüğümüz özgürleşme mücadelemizin, daha örgütlü daha bilinçli yürütmek için tarihimizden güç alıyoruz. Gençlik kamplarımız; geçmişte ve günümüzde, inkar edilen sınıfların, yok sayılan halkların ve her türden sömürünün karşısında direnenlerin kolektif iradesinin yansımasıdır.

Özgür bir varoluş

Gençliğin devrimci dinamizmini komünist sınıf bilinciyle buluşturarak; zulme, sömürüye, tek tipleşme ve bireycileşmeye karşı savaş açmak, tarihsel bir ödev olarak karşımızda.
Egemenlerin saldırı ve tehditlerine karşı okumak, tartışmak, eleştirmek ve engelleri aşmaya cüret etmeyi yaşamımızın parçası haline dönüştürmek, köleliği ret eden özgür bir varoluş için zorunluluktur.
Gençler olarak bizler, kendimizi yıkıcı ve yaratıcı bir özne olarak bilince çıkarmalı, yaşamımızın her alanını sistemin köhneleşmiş ve gerici çarklarına karşı birer direniş mevzisi haline getirmeliyiz.
Kış kamplarımız, sistemin köleleştirme girişimlerine karşı sürdürdüğümüz özgürlük mücadelesinin amaçlarına hizmet eden mevzilerden biri olarak kavranırsa gerçek anlamını bulacaktır.

Dershaneler kapatılsın, ama…

Dershane gündeminin ardına baktığımızda anlıyoruz ki, meselenin özü dershanelerin işlevinin ne olup olmadığı değil. İktidar partisi AKP, sadece siyasal iktidarla yetinmiyor, halkı bütünüyle ele alarak, kendine uyumlu bir halk yaratmak istiyor.

Pınar DEMİRKOL

1970'li yıllarda kapitalizm, içine girdiği krizi çözmek için, kamusal alanları tasfiye ettiği neoliberal politikalarla, kimi alanları sermayeye teslim etti. Bunların başında eğitim sistemi gelir. Özel okullar ve dershaneler parası olan için ek eğitim olmasa da sınavlara hazırlık olanağı sağlarken, günde 10-12 saat çalışıp emek gücünün çok altında ücret alarak yaşamını sürdürmeye çalışan aileler için imkansızlaştı. Tanka, tüfeğe, bombaya, operasyonlara ayrılan bütçeyle eğitime ayrılan bütçe arasında dağlar kadar fark herkesin gözleri önünde iken, bir de özel okul ve dershanelerde eğitim almış öğrenci ayrımı ile eşitsizlik katmerlendi. Devlet okullarındaki niteliksiz eğitimi almış öğrencilerin dersanelere gidenlerle aynı sınav sistemine tabii tutulması gibi bir eşitsizlik sanırım bütün tartışmaları alaşağı eden bir gerçeklik.

Dershane aldatmacası

Dershane değil, ranthane!!
AKP hükümeti geçtiğimiz günlerde dershanelerin kapatılması gerektiğini söyleyerek gündemi meşgul etmişti. Peki, dershaneleri kaldırmayı düşünmeden önce eğitim sistemi köklü bir şekilde değiştirilemez miydi?
Aslında AKP için sorun ne öğrencilerin başarısı ne de eşitsiz bir eğitim sisteminin varlığı...
Mesele AKP' nin kendisine rakip gördüğü Gülen Cemaati' nin dershaneler aracılığıyla öğrencileri kendi safına çekme ağını sınırlamaktı. Dershane gündeminin ardına baktığımızda anlıyoruz ki, meselenin özü dershanelerin işlevinin ne olup olmadığı değil. İktidar partisi AKP, sadece siyasal iktidarla yetinmiyor, halkı bütünüyle ele alarak, kendine uyumlu bir halk yaratmak istiyor. 2014-2015 yıllarında AKP hükümetinin kendi kurallarına itaat eden ve AKP zihniyetine sahip "yeni nesil gençleri" yaratabilmek için yürüttüğü politikalar gayet açık değil mi?
Dershane gündemi ile AKP-Cemaat arasındaki gerilim şahsi bir mesele olmaktan çıkmış öğrencilerin geleceği kullanılarak politik bir çatışmaya dönmüştür.

Peki ya muhalefet?

Diğer bir taraftan hükümet karşıtı CHP' ye bakacak olursak, kendi içinde çeliştiğini bariz bir şekilde görmüş oluruz. CHP dershanelerin kapatılmasını istemezken 2008 yılındaki önergesi bunun tam tersini söylüyor. CHP lideri 2008 yılında verdiği bir önergeyle cemaate ait okulların araştırılmasını istemiş ve 20 vekilin imzasıyla bunu sunmuştu. 2008 tarihli önerge dershaneleri yerden yere vururken, Kılıçdaroğlu dershane tartışmasında "Bugünkü koşullarda dershanelerin kapatılması pek akıllı politika değil" diyerek dönüşüme karşı çıkıyor.
Böylelikle anlıyoruz ki eşitsiz eğitimin varlığı ne AKP' nin umurunda, ne de CHP'nin.
Aslında bu duruma yabancı değiliz.
Biz bunların ipliğini "Gezi" de açığa çıkarmıştık zaten.
Ne CHP'nin ne de düzen içi herhangi başka bir gücün, dün dediğine bugün başka bir şey diyeceğini tahmin etmek zor değil artık bizler için. Gezi bize bunu öğrettiği sağladığı gibi, hakkından nasıl gelinebilineceğini de öğretti elbet.

Bağımsız bir özgüç

Gezi direnişi sonrası hakları için mücadeleye katılan bizler, eğitim dayanışması v.b organizasyonlarla mücadelemizi diri tutmayı sürdürüyoruz.
Biliyoruz ki bizlerin gerçek kurtuluşu egemenler arası güçlere dayanarak değil, halkın kendi öz-bağımsız gücünü örgütleyip harekete geçirmekle mümkün olacaktır. Bugün dershane, yarın bir başka konuda karşımıza çıkacak bin bir türlü ilüzyona karşı tek parolamız bu olmalıdır.

KADIN / LGBTİ

Özgürlük lütufla değil mücadeleyle kazanılır

Özellikle biz günümüz kadınlarının anlaması gereken; kazanılmış ve bugün bize normal gelen birçok özgürlük, önceden verilen mücadelelerin sonucudur. Yarın kazanılacak özgürlükler de, bugünün mücadelesiyle oluşacak.

Meral ÇINAR

Türkiye'de kadın hareketi sanıldığı gibi 80'lerden sonra ortaya çıkmadı. Osmanlı döneminde de sesini çıkaran bir feminist hareket söz konusuydu.
Kadınlar, Osmanlı'nın son dönemlerinde batılı (1. dalaga) feminist çağdaşlarıyla etkileşim içinde, söz söyleme, eğitim, çalışma ve aile içinde saygın bir yer edinme hakkı, poligaminin ilgası, tek taraflı olan boşanmanın kısıtlanması için mücadeleye başladılar.
O dönemde çıkan kadın dergileri sayıca günümüzden fazlaydı.
Kadınlar; verdikleri mücadeleler, ödedikleri bedeller sayesinde eğitim, çalışma, dergi çıkarma gibi haklarına, "orta sınıf" kadınlarla sınırlı da olsa, ulaştılar.

Eşitlik değil, çağdaşlaşma sorunuymuş!
Osmanlı'da yükselen ve paylaşım savaşıyla gittikçe politikleşen kadın hareketi, Cumhuriyet kurulunca Kemalist ideolojinin sınırlarına çekildi.
Batılılaşma ve modernleşme söylemleriyle, kadınların eşitlik taleplerinin üstü örtüldü. "Çağdaş uygarlık düzeyine ulaşmak", eşitliği beraberinde getirmedi.
"Lütfeden" erkekler, seçme seçilme hakkı tanıyıp meclise kadınları aldılar. Verilen mücadeleler ve ödenen bedeller perdelendi, görünmez kılındı.
68 kuşağıyla birlikte genç ve eğitimli kadınlar da politikleşmeye ve Kemalizm'in kısıtlayıcı etkisinden kurtulmaya başladı.

Darbe Döneminden Sonra İlk Yeşeren; Feminist Hareket
12 Eylül'den sonra, sosyalist kadınlar, "İkinci dalga feminizm" ile etkileşim içine girdiler.
Başlarda feminizm kelimesinden bile korkuluyordu. Kadınlar ilk olarak kadın ve feminist olabilmek için mücadele ettiler.
Feminizmi okumaya ve tartışmaya bu dönemlerde başladılar
Ardından eylemlilikler, kampanyalar, kazanımlar dönemi başladı. 80'lerin sonunda kadına yönelik şiddet için "Bağır herkes duysun erkek şiddeti son bulsun." diyen binlerce kadın sokaklara döküldü. Tacize karşı "Mor İğne" kampanyaları başlatıldı.
Bu sırada, hareketi "erkeklerden bağımsızlaştırmak" için mücadele ettiler.

Kadınlar vardır!

90'ların başında, bir araya gelebilmek için "Kadın Kültür Evleri" ve şiddete maruz kalan kadınlarla dayanışmak için de "Mor Çatı" kuruldu. "Eşit işe eşit ücret, kreş, doğum izni" gibi talepler, yine o dönemlerde haykırıldı.
Kadına yönelik şiddetin cezaları arttırıldı.
Tecavüzcüsüyle evlendirilme gibi, suçluyu değil kadınları cezalandıran yasalar kalktı, evli bile olsa zorla yapılan her türlü cinsel birliktelik tecavüz suçuyla yargılanmaya başladı.
Siyasette pozitif ayrımcılık ve kota, şiddet ve taciz olaylarında kadının beyanın esas alınması gibi konular, önemli kazanımlardı. Bunlar, kadının kurtuluşuyla sosyalizmi ortaklaştıran ve karma örgütlerde mücadele eden sosyalist feminist kadınların mücadeleleriyle kazanıldı.
Diyeceğimiz o ki;
Egemenler her zaman, özgürlükleri ve hakları birer "kazanım" değil "lütuf" gibi gösterirler. Bu durum en çok da kadın hareketinin kazanımlarında böyledir.
Nedense, kadınlara özgürlükleri ve hakları hep bir takım erkekler tarafından bahşedilmiştir!

Erkeklere rağmen

Oysa, söz konusu kadınlar ve onların özgürlüğü olduğunda her ideolojiyle bütünleşebilen erkek egemen akıl, ailede, devlette, yasalarda, örgütlerde sürekli olarak karşımıza çıkmıştır. Kazanılan her özgürlük için bedel ödeyenler kadınlardır.
Özellikle biz günümüz kadınlarının anlaması gereken; kazanılmış ve bugün bize normal gelen birçok özgürlük, önceden verilen mücadelelerin sonucudur. Yarın kazanılacak özgürlükler de, bugünün mücadelesiyle oluşacak.

Bir 'kuir göçmen'lik deneyimi

Bir yerleşim yerinden başka bir yerleşim yerine ya da bir ülkeden başka bir ülkeye göç eden lgbti bireyleri, bu eylemi kuir göç olarak tanımlamaya başlamıştır. Politik bir hareket olarak da doğan kuir göç tanımlaması içinde bireyler de kendilerini kuir göçmenler olarak ifade eder.

Röportaj: Ezgi Erol

Bir yerleşim yerinden başka bir yerleşim yerine ya da bir ülkeden başka bir ülkeye göç eden lgbti bireyleri, bu eylemi kuir göç olarak tanımlamaya başlamıştır. Bu anlamda politik bir hareket olarak da doğan kuir göç tanımlaması içinde bireyler de kendilerini kuir göçmenler olarak ifade eder.
Bu tanımlamanın en önemli başlangıç noktası farklı ezilme ve ayrımcılık pratiklerine görünürlülük sağlamak ve buna karşın direniş stratejileri belirlemek. Hareket ırkçılık, sınır rejimleri, homofobi, transfobi, etnikleştirme ve kriminalleştirme gibi pek çok konuya değer.
Röportajımız, gündelik yaşam pratikleri içinden bu mefhumları anlamaya çalışıyor.

Kuir-göç hikayen nasıl başladı diye soracağım. Ancak bu tanımı kullanıyor musun?

Aslında ben kendim için, kuir diyemiyorum henüz. Kendi içimde yeterince tartışmadım. Eşcinselim, Kürdüm, göçmenim diyorum.

Seni Viyana gelmeye motive eden neydi? Bunu konuşmaya nereden başlamak gerekir?

Küçüklüğümden sanırım. O zamanlarda mahallede- toplumda "pis Kürt- Kürt sıpaları" deniyordu bana/bize. Birçok olayın toplamından sonra sorgulamaya başladım: Biz kimiz? Tarihimi öğrenmek istedim. Cinsel kimliğim ile tanışmam çok sonradan oldu. Kürt kimliğim sayesinde kimlik mücadelesinin ne olduğunu öğrendim. Ben kimim sorgusuna girdiğimde, ilk BDP'ye gitmiştim. Orada cinsiyet, din, feodalizm üzerine pek çok şey öğrenmiş ve yapmıştım. Derken, aile baskısı… Her şeyimi kontrol ediyorlardı.

Peki Kürt kimliğinden ötürü ayrımcılığa uğradığın o zamanlarda cinsel yöneliminle ilgili de senin için görünürde gerçekleşen durumlar söz konusu muydu?

Okulda da, mahallede de bana " kız M." derlerdi. İlkokul öğretmenim beni köşeye çekip; "neden kız gibi" hareketler yapıyorsun diye sordu ve devam etti: "Pazara gittiğin zaman 'kız ayakkabılarını mı erkek ayakkabılarını' mı görünce hoşuna gidiyor? kız tuvaletine mi erkek tuvaletine mi gitmek istiyorsun?" O zamanlar bana Bülent Ersoy'u örnek veriyordu. Halbuki o trans. Erkek olduğumu biliyordum ben. Erkek tuvaletine gitmek, erkek ayakkabıları giymek istedim hep.
Sonrasında, ailemle hastaneye götürdüler. Doktor beni muayene etti, vücudumu ölçtüler, biçtiler. Sonra "normal" olduğuma kanaat getirdiler ve psikiyatriye götürdüler. "Erkeklerle sohbet et. Futbol oyna. Biri sana sataşırsa pısırık olma, cevap ver." öğütlerini verdiler(!) doktorlar da.
Ben de uyguladım. 14-15 yaşlarımda da diğerlerinden "farklı" olduğumu kesin olarak anladım ve o zaman dedim ki, ben geyim.
Göçmenlere sorulan en yaygın ilk iki soru: Nereden geliyorsun, geri dönecek misin? Bunlar da kişiye ilişkin varoluşsal sorulardır. Kimliklerimiz sonuçta içinde yaşadığımız dünyadaki sosyo-politik, ekonomik gelişmelerden bağımsız değil. Aynı zamanda epistemolojik hiyerarşinin de ifşa olduğu bir sistemden bahsediyoruz. Göçmenlik de bir kimlik.
Sıradan bir kimlik de değil, "normal" bir statü değil. Dil bilmiyorsun. Kimsen yok. 19 yaşındasın. Bu sorunlar da burada beni bekliyordu. Çalışma iznimden tut, ödeyeceğim okul harcına kadar. Çok kötü şartlarda çalışmaya başladım. Mültecilerin kaldığı sekiz kişilik bir evde kalmaya başladım. Eşcinsel kimliğimi söylemedim. Yaptığım işlerden biri, hafta sonu gazetelerini elektrik direklerine asmaktı. 30 saniyede bir minibüs duruyor, asıyorsun yola devam ediyorsun. Mide bulandırıyor ve saatine 3 euro alıyorsun. Bir Avusturyalı'nın 11 euro alacağı bir iş. Bulaşıkçılık, temizlik yaptım.
Bir süre sonra haftada 10 saatlik çalışma iznim çıktı. Ama ne değişti. 6 euro alıyorum. Ve aldığım para bana yetmiyor. Almancam iyi, daha tecrübeliyim. Aradan 3 sene geçti. Pek bir şey değişmedi. Ancak bu ayrımcılıklara karşı örgütlendiğin yerler var tabii.
Viyana'ya geldiğim ilk gün, Kürdistan'lı öğrenciler derneğine gittim. Orada, kendimi her zaman rahat hissettim. Bir süre sonra onlara da açıldım. Eşcinsellik üzerine genel olarak cinsiyet ilişkileri üzerine birlikte atölyeler, eylemler düzenlemeye başladık. Daha sert, güvenli adımlarla basıyordum yere.

Kadının adına tahammülleri yok

Kadın Erkek Fırsat Eşitliği Komisyonunu, Aile ve Sosyal Politikalar Komisyonuna dönüştürüyorlar.

Ada YİĞİT

Kadının adı, aile kurumu üzerinden tanımlanır. Evliysen kadın, değilsen "kız"sındır. "Ne olduğun belli değil" ise daha fena; "bayan"sındır.
Kadınlar, yıllarca sadece kadın olmanın mücadelesini verdi ve bu mücadeleler sonucu toplumsal yaşamda ve devlet kurumlarında kadın ismi kullanılıyor.
AKP hükümeti, sahte bir muhafazakârlığın ardında, kadın düşmanlığına soyunmuş adeta. Kadının adını, cismini devlet mekanizmalarından, toplumsal yaşamın bütününden silmeye ant içmiş. Kadını, annelik vasfı dışında görmeye, işitmeye tahammülleri yok.
Böyle Buyurdu "Padişah Hazretleri"
"Kadın dediğin aile dışında nedir?"
Kadın Bakanlığını kaldırıp Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığını kurdukları zaman, kadını birey olarak değil ailenin bir unsuru olarak ele aldılar.
Kadın bakanlığı kadını koruyan, kadın erkek eşitliği için çalışan bir bakanlıkken, aile bakanlığıyla kadını değil aileyi koruyan bir politika izlediler.
Devleti ayakta tutan temel birim olduğu için, asıl korunması gereken kadın değil aileydi.

Kadın düşmanlığı

Şimdi de Kadın Erkek Fırsat Eşitliği Komisyonunu, Aile ve Sosyal Politikalar Komisyonuna dönüştürüyorlar. Komisyon kurulurken ismiyle ilgili tartışmalar yaşanmış, başbakan kadın ve erkek eşitliğine inanmadığını söylediği için, eşitliğin önüne "fırsat" kelimesi getirilmişti.
Erdoğan, oturmuş düşünmüş ve kadınla erkek arasında fırsat eşitliğini bile fazla bulmuş ki, işlerliği tartışılır olsa da, kadınların isminin geçtiği son kurumu da tasfiye etmeye kalkıyor.
Komisyonun kapatılmasına ilişkin olumlu açıklamalar gelmiş olsa da, bunların gündem edilmesinin altındaki nedenleri görebiliyoruz.
Türkiye, uluslar arası arenada kadına yönelik şiddet ve ayrımcılığın önlenmesi için yapılmış birçok sözleşmede imzası olan bir ülke. Kadın haklarının annelik haklarına, kadının korunmasını ailenin korunmasına indirgeyen ve devlet politikalarıyla uluslar arası sözleşmeleri yok sayan bir iktidarla, karşı karşıyayız.

Öyle kolay değil kadının adını silmek

Kapitalizmin krizi derinleşirken, AKP hükümeti de emekçilerin, öğrencilerin, Kürtlerin, kadınların mücadeleler sonucu kazanılmış haklarına yönelik saldırılarını arttırıyor. Kadınlara "pozitif ayrımcılık" uyguluyor ve saldırı politikasını çok boyutlu sürdürüyor.
İş yerinde, evde, kampüste; kadını ucuz iş gücü olarak sömüren yasalar çıkararak, ötekileştiren ve her türlü şiddeti meşrulaştıran söylemlerde bulunarak, taciz ederek saldırıyorlar.
Peki, kadınlar bunun karşılığında susacaklar mı?
Haziran direnişiyle birlikte sokakları dolduran kadınlar, hayatlarıyla ilgili kararlara bu kadar fütursuzca müdahale eden ve kadını silikleştiren politikalara "eyvallah" demeyecekler.

Kadınlar örgütleniyor

Hükümetin kadın politikalarına karşı anlık refleksler üreten, hızla bir araya gelen örgütlenmeler oluşturan, sokağı bırakmayan ve orada büyüyen bir kadın hareketi oluşuyor. Kadınların Gezi ruhuna rengini vermesi ve o ruhun yarattığı yeni dönemi karşılayabilmesi hareketi ileriye taşıyacaktır.
Kadınlar susacaklar mı? Bence 25 Kasım mitingi coşkusu ve niteliğiyle, kadının adına tahammülleri olmayanlara gereken cevabı verdi.

EKOLOJİ

Varşova iklim zirvesi: Hüsran!

Geri döndürülemeyecek değişimler yaşanırken, bu durumu bu kadar hafife almak ancak kapitalist vicdansızlığa yaraşır bir tavırdır. Bize düşen, gerçek iklim adaleti hareketini yaratmak ve sermayenin doğaya saldırısını teşhir etmek, tıkamak ve ortadan kaldırmak.

Kenan DAĞAŞAN

Her yıl düzenlenen İklim Değişikliği Zirvesi Taraflar Topluluğu Konferansı' nın bu yılki adresi Polonya'nın başkent Varşova idi. 11-24 Kasım tarihleri arasında gerçekleştirilen zirveye 190'dan fazla ülkeden delege katıldı. Zirvenin en önemli gündem maddesi karbon salınımlarının sınırlandırılması oldu.
Zirveden iklim adaleti savunucularını heyecanlandıracak somut hiçbir karar çıkmazken, bu durum kimseyi şaşırtmadı.

Emperyalist ülkelerin vurdumduymazlığı

Büyük kapitalist ülkeler, zirvede her yıl okudukları masalı tekrarladılar. Sözgelimi, hayal kırıklıklarıyla sona eren Kyoto Protokolü, 2015 yılında Paris'te yapılacak zirveyle yeni bir şekle bürünecek.
Varşova'da, Paris'te oluşacak yeni iklim rejiminin ana hatlarının ve yol haritasının belirlenmesi gerekiyordu. Müzakereler zirvenin uzamasına yol açacak kadar çetin geçti.
Örneğin, ortak metindeki "karbon salınımlarının sınırlandırılmasına" dair "zorunlu taahhüt verme" ifadesi büyük kapitalist ülkelerce radikal bulundu. Onun yerine karbon salınımlarının sınırlandırılmasına "katkıda bulunma" ifadesi metne yerleştirilerek kriz(!) çözülmüş oldu.
Böylece Paris anlaşmasının iklim değişikliğini, amaçlandığı gibi 2 dereceyle sınırlayacak kuvvette olması şimdiden hayal ürünü haline geldi.
Çin ekonomisi enerji ihtiyacının % 70'ini kömürden karşılıyor. Zirvede kaçınmacı bir tutum takındılar.
Hindistan da, büyük ekonomilerin sorumluluk alması gerektiğini belirterek sorumluluk almaktan kaçındı.
Çevresel kıyım konusunda vukuatları bir hayli fazla olan Türkiye'nin tutumu ise, genelde pasif kaldı. AKP hükümeti, zirveye düşük profilli bir katılım gösterirken, hemen hemen hiç söz almadılar.

Protestolar ve Günün Fosili Ödülü

800'den fazla sivil toplum kuruluşundan oluşan İklim Eylem Ağı (CAN) tarafından organize edilen 'Günün Fosili' ödülü her gün bir ülkeye verildi.
Müzakereler boyunca süreçleri tıkayan veya iklim müzakerelerinin gerektirdiği şekilde davranmayan ülkelere verilen bu ödülün ilk günkü sahibi, "iklim değişikliği için finansman oluşturulması, çevrecilik maskaralığı adı altında sosyalizmdir" çıkışıyla Avustralya oldu.
İlk güne damgasını vuran bir diğer olay, Filipinler Delegasyonu başkanı Nadarev Sano'nun konuşmasıydı.
Konuşma sırasında gözyaşlarını tutamayan Sano, Varşova'daki iklim müzakerelerinden bir sonuç çıkana kadar açlık grevine başladığını açıkladı. Sano'ya destek olmak için müzakereleri takip eden 30'a yakın sivil toplum kuruluşu da açlık grevine girdiğini açıkladı. Sano, zirvenin bitiminde açlık grevine son verdi.
İklim değişikliğinin en çok vurduğu ülkeler, yoksul 3. Dünya ülkeleri.
Bu zirveye beklentilerle gelen yoksul ülkeler, istedikleri sonucu alamadılar.Bangladeş delegesinin gelişmiş ülkelere yönelik söylediği "Bütün umutlarımızı darmadağın ettiniz" sözü her şeyi açıklıyordu.
Zirvenin son günleri yaklaşırken gelişmiş ülkelerin bir şey yapmaya niyeti olmayan pasif ve ikiyüzlü politikalarını protesto eden sivil toplum örgütlerinin büyük bölümü "Seneye daha güçlü döneceğiz" sloganıyla zirveyi terk etti.
Sonuç olarak, iklim değişikliğini durdurmak için artık hiç zaman olmadığını herkes biliyor.
Geri döndürülemeyecek değişimler yaşanırken, bu durumu bu kadar hafife almak ancak kapitalist vicdansızlığa yaraşır bir tavırdır.
Bize düşen, gerçek iklim adaleti hareketini yaratmak ve sermayenin doğaya saldırısını teşhir etmek, tıkamak ve ortadan kaldırmak.

Küresel iklim değişikliğinde son gelişmeler

Küresel Aktörler, Varşova'da İklim Değişikliği Konferansında ciddiyetsiz bir tavır içerisindeyken, ekolojik dengede meydana gelen hasarların üzerinde durmakta fayda var.

- Yapılan araştırmalara göre, iklim değişikliği dünya gıda arzına keskin riskler getirecek: Gıda üretiminde her 10 yılda yüzde 2 azalma olacak, dolayısıyla, çok sayıda yeni ağaç kesme zorunluluğu doğacak. Buna İklim değişikliğini artırma paradoksu deniyor.

- Karbon Kirlenmesi istikrarlı iklim çağının sonunu getiriyor: Yeryüzünde kayıtlardaki en sıcak Eylül, Pasifik'te son 10 bin yılın en hızlı sıcaklık artışı, Arktik'te son 120 bin yılın en büyük sıcaklıkları oldu.
-BM Dünya Meteoroloji Örgütü'nün yeni raporuna göre, atmosferdeki karbondioksit ve küresel ısınmaya yol açan diğer gazların oranı 2012'de rekor düzeyde arttı ve böylece sera gazları tarihin en yüksek seviyesine çıktı.

- Varşova İklim Zirvesi'nde Germanwatch raporu açıklandı: 2012'de iklim değişikliğinden en çok zarar görenler, en az sera gazı salımı yapan yoksul ülkeler. Son 20 yılda aşırı hava olaylarından 530 bin kişi öldü, zarar 2,5 trilyon dolardan fazla oldu.

- Germanwatch 2012 raporuna göre, salım artış hızında 1. olan Türkiye, iklim değişikliği politikaları performansında 61 OECD ülkesi arasında "pek zayıf" notu alarak, sondan 5. geliyor! Geride bıraktıkları: Suudi Arabistan, İran, Kazakistan ve Kanada – tümü petro-devletler!

- Türkiye, 2012 total karbon salınımında dünyada 216 ülke içinde 21.sırada yer alıyor. En kirli yakıt olan kömür yakmaya bağlı (total) karbon salımında 16., çimento tüketimine bağlı (kişi başı) karbon salınımında 15. sırada bulunuyor.

- K.Kutup bölgesinde atmosfere kaçan metan miktarın, daha önce sanıldığından en az iki kat fazla olduğu kanıtlandı. Güçlü sera gazından her yıl atmosfere 7 teragram değil, 17 teragram (1 milyon ton) salınıyor. Buna "artı geri besleme formülü" deniyor. Ne kadar ısınma = o kadar metan; ne kadar metan = o kadar küresel ısınma.

- Britanya Ormancılık Komisyonu'nun çarpıcı raporunda iki ay önce İngiltere'yi kasıp kavuran St. Jude fırtınasının 10 milyon ağacı öldürdüğü, ülkenin güneyindeki orman ve korulukların neredeyse üçte ikisinin fırtınadan zarar gördüğü belirtildi.

- Dünyanın önde gelen kuruluşlarından 15 iklim bilimci ABD'de doğal gaz üretimine bağlı metan salınımlarının, Çevre Koruma Kurumu (EPA) tahminlerinden çok daha yüksek olduğunu kanıtladı. Böylece, doğal gazın karbonsuz ekonomiye geçişte köprü rolü oynayacağı görüşü iflas etti.

Termik santral yapımı devam ediyor

Ekosistemi ve canlıların sağlığını önemsemeyen, sadece sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda şekillenen bu politikaları reddediyoruz.

Seda ADEMOĞLU

Doğa halk için bir yaşam alanıyken sermaye için sadece bir yatırım ve talan alanı. Sınırlarına dayanan doğa her alanda sinyal veriyor. İklim değişikliği bunlardan biri.
İklim değişikliğine sebep olan sera gazları, fosil yakıtların kullanımı sonucunda ve en çok da enerji üretimi yoluyla atmosfere yayılıyor.
Bu konuda düzenlenen zirvelerde alınan kararlar uygulanmıyor.
Sözgelimi, kömürlü termik santraller iklim değişikliğinin baş sorumlularından. Yapımına şüpheyle yaklaşmak gerekirken, yeni yasal düzenlemeler santral yapımını destekliyor.
Doğanın talanı için devlet elinden geleni ardına koymuyor.
Önce, ÇED süreci, çevresel koruma ve yapılan yatırımın doğanın ekolojik dengelerine olumsuz etkilerinin tespit ve önlenmesi için yapılan bir çalışma olmaktan çıkarılarak, yatırımcının her halükarda önünü açan basit bir prosedüre indirgendi.
Yetmedi, davası süren ancak halen yürürlükte olan elektrik piyasası yönetmeliğiyle, 2021'e kadar enerji tesislerine çevre etki değerlendirmesi (ÇED) muafiyeti verdi. Bu kanunla, termik santraller, bacalarından çıkan ve ölümcül hastalıklara neden olan gazları engelleyecek filtre sisteminden muaf tutuluyor.
Devletin elindeki enerji üreten tüm tesislerden çıkan her türlü tehlikeli atığın bertaraf edilmesine dair zorunluluklar ve çıkan atık suların arıtılması zorunluluğu ortadan kaldırılıyor.
Enerji yatırımlarının %45'nin termik santrallere yapıldığını enerji bakanlığının verilerinden görüyoruz. Bankwatch'un yayınladığı rapora göre, Türkiye'de önümüzdeki birkaç yıl içinde 50 ila 86 arası yeni kömürlü termik santral kurulması planlanıyor.

Karadeniz ve Konya'da kömür tehdidi

Türkiye'de kurulması planlanan termik santrallerin 13 tanesi Batı Karadeniz Bölgesi'nde ve sadece 70 km'lik bir alan içinde planlanıyor. İnşa onayı bekleyen enerji santralleri, stratejik bir çevre etki değerlendirmesinden yoksun.
Türkiye'deki tahıl üretimi için büyük öneme sahip Konya Kapalı Havzası dünyada ekolojik açıdan en önemli 200 alandan biri. Aynı zamanda 1,832 milyar ton ile Türkiye'nin ikinci büyük linyit kömürü sahası.
Havzada bulunan Karapınar'da, ekolojik dengelere ve insan sağlığına geri dönüşü olmayan zararlar verme pahasına, 30 yılda 5,870 megawat'lık elektrik enerjisi üretecek bir termik santral yapılmak isteniyor. Oysa, ilçe 130 bitki türünü bir arada barındıran bir gen havuzu.
Kömürün çıkartılması için 300 metrelik derine inilince, yeraltı suyu pompalarla boşaltılmalı. Santralin soğutma suyu ihtiyacı için 8.800 yer altı suyu kuyusunun sürekli çalışması gerekiyor. Bu, Karaman, Ereğli ve Karapınar arasındaki bölgenin bütün yer altı suyunun çekilmesi demek.
Başka pek çok haber sıralamak mümkün. Yeri değişse de konsept aynı. Sermaye devleti hukukun etrafından dolanıyor.
Halk termik santral istemiyor. Ekosistemi ve canlıların sağlığını önemsemeyen, sadece sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda şekillenen bu politikaları reddediyoruz.
Yaşam alanlarımız sermayenin aç gözlü saldırılarıyla tahrip ediliyorsa, onlara sahip çıkmak yaşama hakkını savunmaktır.

KÜLTÜR/SANAT

Ölümsüz gençliğin şövalyesi,
ellisinde uyup yüreğinde çarpan aklına
bir temmuz sabahı fethine çıktı
güzelin, doğrunun ve haklının:
Önünde mağrur, aptal devleriyle dünya,
altında mahzun ve kahraman Rosinant'ı

N.Hikmet [1]

Sanatın sürpriz içeriği hiçbir zaman kestirilemez.

Don Kişot Gezi Parkı'nda

Bir müzisyen, bir yazar, hasılı bütün hakiki sanat icracısı, komplekstir, dizginlenemez; iktidarla her an karşı karşıya kalabilir.

E.H. Bereketoğlu

Arayışta olma, kendini aşma ve iktidar olana başkaldırı, sanatçının hemen göze çarpan nitelikleri. Aynı zamanda kaybetme olasılığının ve bekleme halinin kaynaştığı anlara her daim hazırdır sanatçı. Bir müzisyen, bir yazar, hasılı bütün hakiki sanat icracısı, komplekstir, dizginlenemez; iktidarla her an karşı karşıya kalabilir.
Andrey Tarkovski'nin deyimiyle; sanatçı insanı ölüme hazırlar.[2] İnsan en gizli köşesinden vurulduğunda, ölüme hazır olduğunda, isyan etmekte tereddüt etmeyecektir. Bu sözden ilhamla ve biraz daha cüretkar davranarak, "sanat isyanı örgütlemektir" diyelim mi?
Sen durduğun yerde dur istediğin kadar; tarafsız ol istediğin kadar, ne fayda! Muktedir seni de iktidar çeperinde arzuluyor.

Gezi'ye ilk gelen sanatçılardı

2013 yılı, Türkiye'de yaşayan herkes için şaşırtıcıydı. Aslında, toplumsal güçler, 1 Mayıs 2013 devlet teröründen daha bir ay geçmemişken, direnişine pek de hazır değildi. Ama, bu başkaldırı hareketine çabuk adapte olan ve onunla ilk kaynaşan kesim kesinlikle sanatçılardı.
AKP iktidara geldiğinden beri, meşrebini en çok sanata ve sanatçıya yaklaşımında gizleyemedi. Sanata takiye yapmak zordu. Erdoğan ağzını her açtığında ellerinde bezlerle etrafındaki "yok aslında böyle demedi" diyenler, temizliğe koşuyordu. İnsanlık Anıtına "Ucube heykel" muamelesi, "Devlet Tiyatrolarını özelleştiririm" tehditleri, Emek Sineması'nın AVM terörüne kurban edilmesi; tüm bunlar yetmezmiş gibi, Erdoğan'ın her ağzını açtığında sanatçıları aşağılaması karşısında, sanatçıların cevabı direniş oldu.

Sanatçılar teslim olmadı

İktidar "etek öpen" sanatçı istiyor. Sanatçılar Gezi direnişine gözü kara destek verdiler. Şimdi cezalandırılmaları elbette kaçınılmaz. Erdoğan, Haziran'dan beri sanatçılardan hınç alma derdinde; Şafak Sezer'e önünde diz çöktürünce rahatlayacağını sandık. Yetmemiş olacak ki; Ahmet Kaya'nın linç edilmeye çalışıldığı gecede olanlar için söylediği ve Gezi ruhunu sahiplenen sanatçıları hedef aldığı sözlerle iyice komik duruma düştü.
"Orada olanlar bay Erdoğan, sizin elinizi eteğinizi öpenlerdir". Gezi ruhuna iştirak eden sanatçılar hala yekpare haykırıyorlar: "sanat bizi dünyadan koparmak için değil dünyaya duyarlı kılmak içindir."[3]

Sanatçı Özgürlüğün Peşinde

Finans Kapital, insanları tüketici ve diğer tüm dünyevi nesneyi tüketim maddesi olarak görür.Asla seçenek kabul etmez. George Orwel 1984'de "tekdüzelik çağından, yalnızlık çağından, büyük birader çağından, çiftdüşün çağından selamlar!" derken, aslında günümüz dünyasını ne güzel betimliyor.

Sanatın sürpriz içeriği

Finans-Kapital yenilgiyi sevmez. En küçük yenilgi bile ona kaçınılmaz sonunu hatırlatır. Gezi'de yenildiler. Gezi Direnişinin neşesi, heyecanı ve umudu yüzyıllar öncesinden harmanlandı. İnsan kendini ifade etme ihtiyacını ilk olarak 39 bin yıl önce hissetti. Mağaralara elleri ile resim çizen insanların torunları her zaman ölüme ve muktedirlere direndi. Don Kişot'u yazan Cervantes, insan direnişine ölümsüz bir eser vereceğini bilemezdi. Sanatın sürpriz içeriği hiçbir zaman kestirilemez.
Bugün sanatçının görevi finans-kapitalin zulmünde kıvranan insanın direnişine yeni "Don Kişotlar" armağan etmek, Cervantes'in insanlığa armağan ettiği "Rosinenta" yı, egemenlere karşı dörtnala sürmektir.

1- Nazım Hikmet'in Don Kişot şiirinden
2- Andrey Tarkovski, Mühürlenmiş Zaman
3- Server Tanilli, Yaratıcı Aklın Sentezi

Narsisizmin üretilmesi

Hakim toplumsal sistem, karakter oluşturma araçlarınca kendi gereksinimleri doğrultusunda insanın doğasını şekillendirir.

M. KIRAN

Her toplum kendi üretim biçimine ve işleyişine uygun kişilik örgütlenmesine ihtiyaç duyar. "Toplum kendi kültürünü –kurallarını, temel varsayımlarını, deneyimi örgütleme tarzını- kişilik biçimi içerisinde bireyde yeniden üretir. Öncelikle aile, ikincil olarak da okul ve diğer karakter oluşturma aracılarınca yürütülen toplumsallaşma süreci, insanın doğasını egemen sosyal normlara uydurmaya çalışır."[1]
Denebilir ki, hakim toplumsal sistem, karakter oluşturma araçlarınca kendi gereksinimleri doğrultusunda insanın doğasını şekillendirir. Yeni toplumsal biçimler yeni kişilik biçimlerini, yeni toplumsallaşma tarzlarını gerektirir.
"Narsisizm kavramı –yalnızca narsisizmin klinik kökenlerini değil, patoloji ve normallik arasındaki sürekliliği de aklımızda tuttuğumuzu varsayarak- bize basmakalıp bir psikolojik belirlenimcilikten çok, son zamanlardaki toplumsal değişimlerin psikolojik etkisini anlamanın bir yolunu sağlar… narsisizm, çekiciliğiyle, kendi durumuna ilişkin sözde farkındalığıyla, pervasız dolu dolu cinselliğiyle, hadım eden anne korkusuyla, hastalık hastalığıyla, koruyucu yüzeyselliğiyle, bağımlılıktan kaçınmasıyla, yas tutamamasıyla, yaşlılık ve ölüm korkusuyla zamanımızın "özgürleşmiş" kişiliğinin yerinde bir portresini sunar."[2]

Feodalizm ve Erken Kapitalizm

Feodalizm, bireylerden geleneksel şekillere, törelere ve kurallara mutlak itaat beklemiştir. Üretim biçimi toprağa bağlı olduğundan üreticilerden üstün farklılaşmış, kalifiye özellikler beklenmemekteydi. Soyluluk kan ile geçtiğinden yüksek performans, kendini diğerlerinden ayırmaya çalışma ve parlak kişilik biçimleri kışkırtılmazdı.
"Sanayi kapitalizminin ilk dönemlerinde işverenler işçiyi bir yük hayvanından farksız görüyorlardı. Kapitalistler işçiyi yalnızca bir üretici olarak gördüler, işçinin boş zamanlarında yapıp ettikleriyle hiç ilgilenmediler. İşverenler işçinin işyerindeki yaşamını denetlemeye çalıştılar, ama bu denetim işçinin mesai bitiminde fabrikayı terk etmesiyle sona eriyordu. Özel yaşamın denetlenmesine dair müdahaleler de, yalnızca onları ciddi, tutumlu ve çalışkan üreticiler yapmanın bir aracı olarak yapılıyordu. Eski moda Protestan ahlakı egemendi, tütün, alkollü içki, tembellik....eleştiriliyordu."[3]

Modern kapitalizme doğru

Erken kapitalizm, bir yasaklar ve baskılar düzenidir. Temel amaç meta birikimini sağlamak olduğundan ve üretimin teknolojik araçlardan yoksun olmasından kaynaklı, emek gücü vahşice sömürülmüştür.
"Her çağ, temel karakter yapısını abartılı bir biçimde ifade eden kendine özgü patoloji biçimlerini geliştirir. Freud'un zamanında histeri ve saplantılı nevroz, gelişiminin ilk evrelerindeki kapitalist düzenle birlikte görülen kişilik özelliklerinin-aç gözlülük, kendini delicesine çalışmaya adama ve cinselliğin sert bir biçimde bastırılması- en uç noktalara taşınmasıdır."[4]
Erken kapitalizmde arzu ve yasaklar arasında sıkışmış birey, bu çatışmada toplumsal varoluşunu devam ettirmek adına arzularını bastırma yoluna gider. Arzunun şiddetle bastırılması da bilinçdışı suçluluk üretir. Sonuç olarak erken kapitalizm suçluluk içinde kıvranan nevrotikler üretmiştir.
Guattari, modern kapitalist iktidar ve bireyleşme arasındaki ilişkiyi şöyle açıklar: "baskıcı tüm büyük kuruluşların, okulun, ordunun… bugün parçalanma, her yere dağılma eğiliminde olması"[5]…yakında herkes kendi basına olacak, herkes kendi kendinin küçük baskı aracı, okulu, ordusu haline gelecek. İktidarın dağılıp, küçük iktidarlar şeklinde yersiz yurtsuzlaşması ile birlikte arzu kışkırtılacak, ancak kendisine ne bir tatmin şekli ne de bir tatmin nesnesi sunulmadığı için yozlaşacaktır.

Modern kapitalizmde narsisistik kişilik

Günümüz kapitalizminde üretim giderek toplumsallaşmış ve erken kapitalizme göre giderek karmaşık bir hal almıştır. Sistem bireyin gereksinimlerini sadece meta üretiminde bulunduğu ya da metaya sahip olduğu takdirde karşılamakta, aksi takdirde bireyi çaresizliğiyle baş başa bırakmaktadır.
Günümüz üreticilerinden, yüksek niteliklere sahip olması, sıkı takım arkadaşı ve karizmatik olması, birden fazla yabancı dil bilmesi, zayıf ve kaslı görünmesi, kendini iyi sunabilmesi, liderlik özellikleri vb. beklenmektedir.
Arzumuzun gerçeğinin ne olduğu, ne düşündüğümüz ve aslında ne olduğumuz değil, nasıl göründüğümüzün önemli olduğu bir imaj toplumunda yaşıyoruz. Toplum tarafından onaylanmak, fark ve kabul edilmek için, kendimizi gerçekleştirmemiz, arzumuzun gerçeğiyle yaşamamız gerekmiyor; sosyal statümüz, yaşadığımız site, mezun olduğumuz okul, giydiğimiz elbise vb. yeterli görülüyor. İnsanlar ancak bu yüksek standartlara sahip olduklarını düşündükleri insanlara değer veriyor.

Narsisistik tüketici

Narsisistik kişilik tipi ile günümüzün kişiliği arasında bağlantıları şöyle sıralayabiliriz: başkalarında uyandırdığı izlenimleri yönlendirmekte yetenekli, beğenilmek için yanıp tutuşan ama bunun için uğraşırken beğenilmek istediği kişilere yukarıdan bakan, içsel boşluğunu doldurabileceği duygusal deneyimlere karşı önüne geçilmez bir açlık duyan, yaşlanmaktan ve ölümden korkan: tarz, gösteriş ve başkalarıyla ters düşmeden her şeyi söyleyebilen ya da yapabilen.. vb. davranışlar. Yaşlanmaktan ve ölümden korkan bir toplumda, bağımlılıktan korkanlar ve özsaygı adına genelde gençliğe, güzelliğe, şöhrete ya da çekiciliğe ayrılmış olan takdire gereksinim duyanlar için, yaşlanma ayrı bir dehşet kaynağıdır.
Kitlesel üretime dayanan ekonominin, kitlesel tüketimi de örgütlemesi gerekmiştir.
"Modern üreticiler kitleleri tüketim kültürü içinde eğitmek zorundadırlar. Metaların giderek artan bolluktaki kitlesel üretimi, metaları yutacak kitlesel bir pazarı talep eder."[6]Reklamcılık bir arzu uyandırma yöntemi olarak, görünüşlerin egemen olduğu bir gösteri toplumu yaratır.
İnsanın genel olarak kabul gören gereksinimlerinin giderilmesi, yerini kesintisiz bir sözde gereksinimler üretimine bırakır. Tıpkı narsisist kişilikteki sahte kendilik ve bu sahte kendiliğin ayakta tutulabilmesi için sahte gereksinimler üretilmesi gibi. Postmodern tüketim kapitalizminin gelişmesi ve tüketim toplumunun kurumsallaşması ile ortaya çıkan kişilik tipi narsisizmdir.
"Daha az karmaşık bir dönemde reklamcılık yalnızca dikkatleri ürüne çekip, ürünün üstünlüklerini sayıp döküyordu. Günümüzde, reklamcılık kendi ürününü imal ediyor: Her daim doyumsuz, kaygılı, huzursuz...tüketici. "[7]
Tüketimin özendirilmesi, insani arzunun niteliğini değiştirmekte ve gerçek arzuların yerini, narsisistik kişilikteki çözülmüş dürtü istekleri almakta. Tüketim propagandası kendisine hedef olarak modern yaşamın ruhsal yalnızlığını seçer ve tüketimi bir çare olarak önerir. Kovel şöyle der: "..kültür endüstrisi acı gerçekliği arzuyla yıkamalıdır ve yalnızca bu amaçla narsisistik karakterin harcayacak yeterli boş arzusu ve..yeterli ilgisizliği ve uzaklığı vardır."[8]

[1] Christopher Lasch, 1979, Narsisizm Kültürü, Bilim ve Sanat, sf69
[2] Christopher Lasch, 1979, Narsisizm Kültürü, Bilim ve Sanat, sf92
[3] Christopher Lasch, 1979, Narsisizm Kültürü, Bilim ve Sanat, sf 123
[4] Christopher Lasch, 1979, Narsisizm Kültürü, Bilim ve Sanat, sf 80
[5] Guattari, F. (1998). Félix Guattari ile Söylesi: Antipsikiyatri, Antipsikanaliz, Cogito, Sayı: 14, sf 89.
[6] Christopher Lasch, 1979, Narsisizm Kültürü, Bilim ve Sanat, sf124
[7] Christopher Lasch, 1979, Narsisizm Kültürü, Bilim ve Sanat, sf125
[8] Joel Kovel, 1981, Arzu Çağı, Ayrıntı, sf 250

Hakem taraf tutarsa

Gezi'nin ardından sürece destek veren tüm kesimler paylarına düşen yaptırımlar ve cezalar neyse yüzleşmeye başladılar. Peki ya Gezi'ye karşı açıklama yapan sporcular?

Haluk KOŞAR

Bütün spor müsabakalarının ortak özelliği kurallar ve bu kuralları uygulayan görevliler yani hakemlerdir. Sahada adaleti sağlayan bu görevliler yarışan her tarafa eşit mesafede olurlar ve o yarışın kurallarını herkese aynı doğrultuda uygularlar. Hakemin adalet terazisi şaşar ise o yarışta da eşitlik bozulur ve bir taraf diğer tarafa karşı haksız üstünlük sağlar. İşte bu yüzdendir ki hakemlik spor müsabakalarında oldukça zor bir iştir.

Geçen sayıdan hatırlayanlar olacaktır, sahalarda Gezi yasaklarını işlemiştik. Devam ettirmek gerek diye düşünüyoruz. Çünkü bellek önemlidir ve unutmamak gerekir. Bu kez değişik bir açıdan bakalım olaya. Gezi ve ardından gelişen süreç ve de hakem olarak devlet.

Müsabakalarda eşitlik bir ilkedir. Futbol maçı 11'e 11 yapılır. Yüzme yarışında herkes aynı mesafeyi yüzer. Ve buralarda uygulanan kurallarda da aynılık yani aynı durumlarda aynı uygulamalar gerekir. Olmadığı zaman adaleti sağlayanın taraf tuttuğunu söylemek kaçınılmazlaşır. Televizyonda pozisyon yorumu yapan boş konuşan yorumcular benzeri biz de pozisyonları göz önüne serelim.

Kasımpaşa her şeyden muaf mı?

Gezi'nin yaratıcı ve her yeri sarsan sloganları bir anda tribünlere sirayet edince başta spor bakanımız olmak üzere hükümet hemen yasaklar ve yaptırımlar ile yayılan bir salgını engellemeye çalıştıydı. Başarılı olup olmadığı tartışılır. Ama tartışılmayacak bir şey var ki o da hoşa gitmeyenin kendisinin eleştirilmesi olduğudur. Söz konusu olan kalabalıkların siyasetten uzak spor müsabakasını seyretmesi olmadığı ilk Kasımpaşa maçında ortaya çıktı. 'Yaratıcılıkta sınır tanımayan' Kasımpaşa taraftarı hemen sloganı yapıştırdı: Her Yer Tayyip Her Yer Erdoğan!

Ceza? Yok tabii. Hükümet tarafı hemen alkışı yapıştırarak bir önceki pozisyonda çaldığı düdükle çelişkiye düştü.

Milli olmak için hakemin desteği şart

Gezi'nin ardından sürece destek veren tüm kesimler paylarına düşen yaptırımlar ve cezalar neyse yüzleşmeye başladılar. Peki ya Gezi'ye karşı açıklama yapan sporcular?

Cenk Akyol yaptığı açıklama ile milli takımdan sürgün yerken Irkçı açıklamalarıyla Gezicilere savaş açan milli güreşçi Rıza Kayaalp önce Akdeniz Oyunları'nda Türkiye Kortejinin önünde bayrak taşıma göreviyle onurlandırılıp ardından da devletin kamu spotunda iyi bir rol kaparak ödüllendirildi.

Sporcunun siyasete karışması mı rahatsız ediyordu? Görüldüğü kadarıyla rahatsız eden başka birşeymiş. Düdük yine yanlış çaldı.

Orası Afrika da diğeri değil mi?

Tekrar sahalara dönelim. Erdoğan'ın Mısır'da yaşananları bir mitingde protesto edip yaptığı Rabia hareketi anında Fenerbahçe'li Emre tarafından sahada uygulanmış ve attığı gol sonrası işareti kameralara çalmıştı. Hükümet tarafından konuyla ilgili ne bir düdük ne de bir kart çıkmamış ve hükümetin sahadaki kolu Futbol Federasyon'u bir yaptırımda bulunmamıştı. Olay Afrika'da gerçekleştiği için aynı kuraldan faydalanacağını zanneden Galatasaray'lı Drogba ise Mandela'ya duyduğu saygıyı formasının altına yazdığı bir yazıyla göstemek istemiş ama hemen Federasyon'un düdüğü çalıvermişti. Fakat bu sefer kaya sert ve tüm dünyada yankı bulan bir olaydı ki devreye UEFA girerek olayla ilgili bilgi almak istemiş ve bu durumda hakem de çark ederek düdüğü cebine sokmak zorunda kalmıştı. Olay soruşturulmadan kapandı.

Örnekler çoğalıyor. Hakemin taraf tuttuğu artık aşikar. Düdükler tartışmalı ve müsabakalar artık eşit şartlarda oynanmıyor. Acil bir değişiklik şart.

Tribünler bizimle özgürleşecek

Gezinin taraftar ruhuyla bir araya gelen Kızıl Aslan grubundan Ferat Çoban ile taraftar gruplarının profili ve güncelliği üzerine söyleştik.

Röportaj: Perihan KOCA

Kızıl Aslanlar hangi taleplerle kuruldu? Bugünkü taraftar profiline baktığınızda siz nasıl bir yapı öngörüyorsunuz?

Geziden sonra tribünlerde göze çarpan, protest tavrın eksik olduğunu görüp de kurulduk. Amacımız tribünde ses çıkarmak ve bununla birlikte tribün gruplarını sokağa taşımak... Kızıl gönlü Galatasaray'dan geçen muhalif insanlar için kuruldu. Önümüzde e-bilet diye bir sıkıntı var, gelecek sezon itibariyle, kombine sisteminde fotoğraflar ve T.C kimlik numarası yazılacak, insanlar tribüne girerken fişlenecek. Tribünler halktan oluşur ama bilet fiyatlarının artması, fişleme vs. günlük yaşamı zorlaştıran hükümet politikalarından ötürü halkın tribünlere gidememesi söz konusu.

Avrupa'da başlayan Türkiye'de yavaş yavaş gelen Antifa'nın kendi içinde bulundurduğu kurallarından biri, her türlü yasağa karşı olan bir oluşum. Biz de bu oluşumun Türkiye'deki bir ayağı olarak tribünlere girmeyi hedefliyoruz . Güncel pankartlarımızla siyasete müdahale edebilme hakkını tribünlerde göstereceğiz.

Taraftar gruplarının özellikle Gezi direnişinde ortaya çıkan birlikteliklerini, duruşlarını nasıl değerlendiriyorsunuz? Sonrasında gelişen "tribün yasakları"yla birlikte…

Türkiye'deki bütün taraftar grupları geziden sonra daha fazla yan yana geliyor, birlikte çalışma yapabiliyor ve mitinglerde eylemlerde meydanlarda birlikte var olabiliyorlar. Daha fazla birlikte müdahil olmaya ihtiyacımız var.

Şu an KızılAslanlar olarak dernekleşme çabamız var bu gerçekleştiği zaman belki diğer sol gruplara da örnek olacak, ancak önce önümüzü görmemiz lazım. Önümüzdeki sezon e-bilet diye bir uygulamaları geliyor, ultras antifa kültürünü benimseyen bütün taraftarlar bu duruma tepkili, ama ne kadar etkili olabileceğiz veya bu kurallar ne kadar geçerli olacak hep birlikte göreceğiz. Ultras manifestosunun ilk maddesi, her türlü yasağa karşı olmaktır. Ancak, insanlar taraftar değil seyirci olmaya itiliyor.

Nasıl bir örgütlenme modeli yürütüyorsunuz?

Tevfik Fikret kendi döneminde, muhalif şiirler yazarak bu yönde tek olduğunu göstermiştir. Galatasaray lisesi öğrencileri şuan kullanılan öğrenci indirimini, Türkiye'ye kazandıran insanlardır, ki bir can vermişlerdir. Metin Oktaylar, Metin Kurtlar vardır. Bize Galatasaray'ı sevdiren onlardır. Galatasaray'a gönül veren insanlarız. Hayatımızda günlük hayatın bize getirdiklerinden dolayı muhalif bir kimlik kazandık ve ikisinden de kopamadığımız için, ikisini tek bir çatı altında birleştirip bir sentez oluşturup hayatımızı bu şekilde idame ettirebileceğimizi düşünerek bu grubu kurduk. Örgütlenmemizde, tribünde protest bir tavır sergileyen, yeri gelince pankartlarıyla ön plana çıkan, hatta meydanlarda ezilen kesimlerin yanında olan bir oluşumuz ve belki biz hiçbir zaman baskın tribün grupları gibi olmayacağız. Ama sonuçta her zaman orada olacağız, çünkü Galatasaray halkın takımıdır.

Ne gibi çalışmalar yapıyorsunuz?

En son Van'a atkı satışlarıyla, güzel bir yardım yaptık baya da talep gördü atkılarımız. Tabi ki şu an gücümüz dahilinde yapıyoruz. İnsanlar sadece siyasi olarak değil insani olarak da yardımda bulunuyor. Bizim protest tavrımızı benimsememiş olabilirler, ama yaptığımız yardımları görüp insani açıdan yaklaşanlar oluyor. Endüstriyel spora karşıyız. Her zaman Galatasaray tribününde muhalif kesimin olduğunu göstereceğiz, tribünlerdeki duruşumuzla, yasaklara, baskılara müdahalelerimizle, armamızın olduğu her yerde olacağız.

İşte 'özgür' dünya!

İş bulma süreci değil ama çalışma koşulları açısından göçmen veya vatandaş bazen fark etmiyor. Elinden gelenin en hızlısı yapsan da işveren hep daha çabuk olmanı talep ediyor. İşverenlerin 'çabuk ol' demesi genel bir hastalık.

Röportaj: Merve ÇAĞŞIRLI

Ülkende İngilizce öğretmenisin ancak Türkiye'ye geldikten sonra farklı işlerde çalıştığını biliyoruz. Benzer durumda olan başka arkadaşların da var. Türkiye'de çalışma koşullarını kısaca anlatır mısın?

Türkiye'ye geldiğimde ilköğretim okullarında İngilizce öğretebilme sertifikasına sahiptim. Gelmeden önce işlerin kolay olmayacağını biliyordum elbet. Yabancı bir ülkede, kimseyi tanımadığın bir yerde değil İngilizce öğretmek; o yerin havasına suyuna yemeklerine bile adapte olmak başlı başına bir meseledir. Geldikten ancak dört ay sonra bir iş bulabilmiştim. yapmaktan başka hiçbir alternatifimin olmadığı bir işti.

Bu süreçte, iş bulma stratejilerini ve ararken neler yaşadıklarını biraz anlatabilir misin?

İlk başta her şey çok zordu. Benim durumumda olan insanlarla, Kumkapı'da, Beyazıt'ta işyerlerini tek tek dolaştık, iş aradık. En sonunda bu mahalledeki atölyelerden birisinde ben de bir iş bulabildim. Bu tür üretim yerlerinde toplam 3 ay çalıştım ve 3 ayda 4 farklı işverenle çalıştım.

Çünkü patronlar size çok da iyi davranmıyorlar ve çalışma koşullarınızı da oldukça kötü ve zorlu kılıyorlar. En basitinden bu 4 ay boyunca çalışırken başımızda bekleyen bir adam hep oldu ve biz ne kadar hızlı olursak olalım bu adam bize hep "çabuk ol" diyordu.

İş bulma süreci değil ama çalışma koşulları açısından göçmen veya vatandaş bazen fark etmiyor. Sen ne kadar elinden gelenin en hızlısı yapsan da işveren senden hep daha çabuk olmanı talep ediyor. İşverenlerin "çabuk ol" demesi genel bir hastalık kanımca.

Sürekli çabuk olmamız dışında, bizden kimsenin yapmayacağı işleri yapmamız bekleniyordu. Tuvalet temizliği, kimsenin kaldırmaya cesaret edemeyeceği yükler, Türkiyeli çalışanlar için çay kahve yemek hazırlamak.

Şimdi anlatırken ilk maaşımı aldığım zamanı hatırlıyorum. İlk çalışma haftamdan sonra 130 TL kazanmıştım. Nereye gittiysem "iş yok" cevabını aldıktan sonra bu işte çalışmak için kabul aldığımda o kadar çok sevinmiştim ki. Ancak bizden o kadar çok iş yapmamızı ve o işleri o kadar çabuk yapmamızı bekliyorlardı ki henüz 2 günün sonunda bitap düşmüştüm.

Göçmen işçi, ucuz işçi

Buralarda patronlar hep şunu söyler: "Sen bir çalış ondan sonra bakarız maaşının ne kadar olacağına." Dolayısıyla aldığın para hem patronun vicdanına kalmıştır, hem de o hafta yaptığın işin ne kadar çok olduğuna. Eğer her şeyi onların istediği kadar çok ve hızlı yaparsan, işi hemen öğrenirsen maaşın artıyordu. Bir de çalışırken üstüne üstük bu insanların ülkeme dair sorduğu saçma sapan sorularla uğraşmam ve onların gönlünü hoş etmem gerekiyordu. "Afrika'da su var mı?" "Ülkende ne yemek yiyorsun?" Sizin ülkenizde tuvalet var mı? "Ülkende yılan var mı, fil var mı?" "Afrika'dan buraya nasıl geldiniz?" hepsi o kadar saçma sorulardı ki…

Ben yine de bildiğim azıcık Türkçemle sorulara cevap vermeye çalışıyordum. İkinci işimde daha çok para almıştım hafta da 6 gün çalışmıştım ve bana 200 tl ödemişlerdi haftalık. Sonra başka bir işe girdim biraz daha fazla para almıştım. Bu üçüncü işe devam ederken bir dernek için tercüme işine kabul almıştım. Atölyelerde sabah 8'den, akşam 9'a hatta 10'a kadar çalıştığın yoğun iş temposundan kurtulmuş olacaktım böylece. Öğle molası yok. Çalışırken ara yok.

Artık, atölyelerde çalışmıyorum ama onlarca arkadaşım bu işlerde çalışmak zorunda. Hepsinin, uyku, baş ağrısı, göz ve psikolojik sorunları var hatta çok daha ciddi sağlık sorunları.

Göçmensen 'suçlu' sensin

Patronlar hep "işçimi nasıl daha fazla sömürürüm"ü düşünüyorlar. Ha bir de maaşını alman da, patronun ruh haline ve keyfine kalmış. Bazen geç verir bazen de hiç vermez.

Sen parayı alacaksın diye bir umutla çalışır çalışırsın, ama bu arada patrona bedavaya çalışmış olursun. Cumartesiyi beklersin kiran için ve bu ödeme de hep bir sonraki cumartesidir.

Polise gidip şikayet etmekte özgürsündür nasıl olsa belgelerin olmadığı için suçlu bulunacak olan sensin.

KENT

Biz İstanbul halkıyız şehrimize sahip çıkıyoruz!

Parklara, meydanlara, bostanlara, çayırlara kurduğumuz forumlarda "İstanbul bizimdir diyoruz". Haydarpaşa'dan, Cevizli'den, Haliç'ten, Ataköy'den yükselen seslerimizi birleştiriyoruz. 22 Aralık'ta Kadıköy'de bir araya geliyoruz.

İstanbul'da yaşayanlar olarak "**Artık Yeter! İstanbul Bizimdir**" diyoruz!
Yaşamımızın her alanına, kazanılmış haklarımıza ve insanca yaşama olanaklarımıza yönelik bu saldırılar karşısında İstanbul halkına saygı gösterilmesini isteyerek ayağa kalkıyoruz. Geri dönüşü olmayan bu kentsel, doğal ve insani yıkıma karşı yıllardır parça parça yürüttüğümüz mücadeleleri birleştirmek; artık bu biçimde yönetilmek istemediğimizi haykırmak için ...

22 Aralık'da Kadıköy'e

Ormanlarımızın rant uğruna talan edilmesine; İstanbul ormanlarının ve su havzalarımızın 3. Köprü, 3. Havalimanı, Kanal İstanbul gibi şehre ve halka hiçbir yararı olmayan emlak odaklı, çılgın, vahşi projelere; madencilik ve su şirketlerine kurban edilmesine hayır demek; sadece insanın değil ormanların, ağaçların, hayvanların, börtü böceğin yaşam hakkı **için ...**
Betona dönüştürülmek istenen bostanlarımıza; yok edilen tarım arazilerimize; bidonlarla, şişelerle, ön ödemeli sayaçlarla alınıp satılan bir mal haline getirilen suyumuza sahip çıkmak için...

2-B'ye Hayır demek için

"Afet Yasası" denilen afetle müteahhitlere ucuz arsa sağlamak ve inşaat sektörünü ayakta tutmak için yıkılmak istenen evlerimize, mahallelerimize sahip çıkmak; "riskli alan" gerekçesiyle kurulu düzenlerimizin yerle bir edilmesine; şehrin dış sınırlarına sürgün edilmeye, borçlandırılmaya; evimizi ve yaşam alanlarımızı kaybetme korkusuyla uykusuz kalmaya hayır demek için....
2-B Yasası ile kentlerdeki emekçilerin 40 yıldır barındıkları evlerinin ve ağaç dikip domates biber ektikleri bahçelerinin; kırdaki emekçilerin atadan dededen kalma tarlalarının ve çayırlarının fahiş "2B Rayiç Bedelleri" üzerinden pazarlanmasına; bu bedeli ödeyemeyenlerin evlerinden, mahallelerinden, tarlalarından sökülüp atılmasına, sürgün edilmesine hayır demek için ...
Tarihi, arkeolojik sit alanlarımıza, kültürel değerlerimize, hafıza mekânlarımıza keyfi uygulamalarla geri dönüşsüz zararlar verilmesine, eşsiz tarihi mirasımızın sorumsuzca yok edilmesine hayır demek için...
Okullarımızın, hastanelerimizin, sinemalarımızın, tersanelerimizin, garlarımızın otel ve AVM yapılmak için satılmasına; kamusal alanlarımızın, meydanlarımızın özelleştirilmesine; sahillerimizin doldurularak yağmalanmasına, koylarımızın marinalaştırılmasına hayır demek için.

Toplu ulaşım

Tüm bilimsel uyarılara rağmen, otomobil ve petrol tekellerinin çıkarları uğruna, toplu ulaşım, raylı ve deniz ulaşımı yerine, inatla, trafiği arttırdığı kesin olan yeni karayollarına yatırım yapanlara dur demek için...
Biz İstanbul halkı, artık ayağa kalkıyoruz!
Yıkıma sürüklenen şehrin yoksul mahallelerinden harekete geçiyoruz. İstanbul'un kuzey ormanlarını savunarak mücadeleyi büyütüyoruz. Parklara, meydanlara, bostanlara, çayırlara kurduğumuz forumlarda "İstanbul bizimdir diyoruz". Haydarpaşa'dan, Cevizli'den, Haliç'ten, Ataköy'den yükselen seslerimizi birleştiriyoruz.
Biz İstanbul halkı, artık ayağa kalkıyoruz!
Kendi çıkar ve hırsları yüzünden İstanbul şehrini bütün değerleriyle sindirmek ve köleleştirmek isteyenlere karşı Gezi İsyanımızla başlattığımız uyanışımıza, yürüyüşümüze devam ediyoruz. Gezi Parkı'nı direnerek kazandık; şimdi İstanbul'a sahip çıkmak için onurla, isyanla, düşle, yürekle yürüyoruz. Ethem'le, Ali'yle, Ahmet'le, Ferit'le, Mehmet'le, Abdocan'la, Medeni'yle paylaştığımız insanla, doğayla barışık; yaşam alanlarımız ve geleceğimiz hakkında söz ve karar sahibi olduğumuz demokratik bir kentte ve ülkede eşit biçimde yaşama talebimizi yükseltiyoruz.
"Bir şehir nedir ki, içinde yaşayanlardan başka?"
İstanbul şehrini, kibirle ve parayla kuşatan sermaye iktidarına karşı, biz İstanbul halkı, onurla ve umutla ayağa kalkıyoruz, şehrimizi haremilere terk etmiyoruz! Taksim'den Kartal'a, Gülsuyu'ndan Kuşdili Çayırı'na, Alemdağ'dan Ümraniye'ye, Fener-Balat'tan Okmeydanı'na, Sarıyer'den Kanarya'ya, Gümüşdere'den Beykoz köylerine, Gazi-osmanpaşa'dan Güzeltepe'ye, bu şehrin yaşayanları, asıl sahipleri olarak birleşmek, örgütlenmek ve dayanışmak için...
22 Aralık'ta Kadıköy'de buluşuyoruz.

Toplumsal mücadeleler ve meydanların anlamı

Artık Taksim Meydanı denince aklımıza sadece AKM binasına asılan 'zincirlerini kıran işçi' pankartı değil, ağaçların altına kurulan direniş çadırları, meydanın dört bir yanına kurulan devasa barikatlar ve sayamayacağımız çeşitlilikte manzaralar geliyor.

Gökhan BİLGEHAN

Gezi direnişine giden taşları ören dönüm noktalarından birisi, 2013 1 Mayıs'ı idi. 1 Mayıs mitingine izin verilmemesi büyük tepkiye yol açmış ve gün boyu süren çatışmalar yaşanmıştı. Kentin merkezinde miting yapılamayacağı, miting için özel alanlar tahsis edileceği dillendirilmişti. Biri Yenikapı, diğeri Maltepe'de olmak üzere iki adet devasa dolgu alanı inşaatı sürmekteydi.
Kent içindeki açık alanlar büyük bir hızla yapılaşmaya açılırken deniz alanı tahrip edilerek miting alanı yapmanın mantığını anlamak birçoğumuz için güç olabilir. Ancak kapitalist kentleşme mantığı içerisinde düşündüğümüzde; inşaat sektörü ekonominin dinamosu haline gelmişken, kentin rantı en yüksek bölgelerinde kalan açık alanların rant projelerine teslim edilmesi iktidar ve sermaye tarafından kaçınılmaz bir seçim. Kentsel dönüşüm projeleri ile dengesi bozulan bir kentte halkın taleplerini dillendirebileceği alanların izole mekanlara hapsedilmesini nasıl anlamak gerekir? Kapitalist kentleşme mantığı açıklayıcı bir perspektif sunmakta. Ancak mekanın diyalektiği açısından bu perspektifi de içine katarak, düşünmek daha derinlikli bir analiz fırsatı sunuyor.

Kimin için mekan

Lefebvre'e göre mekân, toplumsal ilişkiler ve mücadelelerin bir ürünüdür. Bu çerçevede, Lefebvre iki farklı mekân türünden söz etmektedir. Somut mekân insanların kullanımına hizmet eden ve insanların günlük yaşamı ile zenginleşen bir doğaya sahiptir. Soyut mekân ise sermayenin ve devletin mekânıdır.
Sermaye, kamusal alanları metalaştırma ve meta dolaşımına en uygun şekilde biçimlendirme kaygısıyla; devlet ise kamusal alanı kontrol etme yönünde sürekli müdahaleler yapmaktadır. Çalışan sınıflar açısından bu alanlar, daha çok somut yaşam mekânları olarak, bu tür bir sömürgeleştirmeye karşı korunması gereken mekânlar olarak tanımlanıyor.

Mekanların kontrolü

Sermaye ve devlet kamusal mekânları ele geçirip, konumunu güçlendirdiği ölçüde söz konusu alanları metalaşma ve kontrol açısından yeniden tanımlamakta, çalışan sınıflar ise bu alanları kontrol edebildiği ölçüde yaşam mekânları haline getirmeye çalışmaktadır.
Bununla birlikte, bu tür mekânların kontrolü her zaman meydan okumalara ve yeniden tanımlanmalara açıktır.
1960'lı yılların sonlarından itibaren kent meydanları, muhalif kesimlerin dönüştürücü etkisi çerçevesinde dikkate değer bir değişime uğradı. Öğrenci ve işçi sınıfının gösteri alanları olarak meydanlar devletin kontrol ettiği kamusal mekânlar olmaktan çıkmaya başladı.
Bu dönemde toplumsal mücadelelerin mekâna yansımasıyla ilgili olarak en çarpıcı örnek kuşkusuz 1977 1 Mayısı. Bu tarihten sonra Taksim Meydanı hemen her kesimin gözünde sol hareketlerin

protesto ve eylem mekânı olarak görülmeye başlandı ve toplumsal hafızaya uzun süre bu çerçevede kaydedildi.
Gezi direnişine bu perspektiften baktığımızda, meydanla bir bütün olarak Gezi Parkı'nın da toplumsal hafızaya aynı şekilde eklendiğini görüyoruz.
Artık Taksim Meydanı denince aklımıza sadece AKM binasına asılan 'zincirlerini kıran işçi' pankartı değil, ağaçların altına kurulan direniş çadırları, meydanın dört bir yanına kurulan devasa barikatlar ve sayamayacağımız çeşitlilikte manzaralar geliyor. Gezi direnişini, devlet ve sermayeye karşı, toplumun mekanı yeniden üretmesi olarak da ele almak gerekiyor.

Kapitalizm bir mağduriyettir

Afetler sonrasında, değeri düşen her varlığın, devlet yardımıyla özelleştirilip zenginlere devredilmesi, kamusal anlamda mülksüzleştirme sürecidir.

Sibel YILMAZ

Noami Klein "Şok Doktrini" kitabında felaket kapitalizminin bağrındaki çakallıktan bahsederken, şu örneği verir: "2004 Tsunami felaketinin ardından Sri Lanka'da yabancı yatırımlar ve milletler arası kredi kuruluşlarının temsilcileri, bu panik atmosferinden, bütün tropikal sahilleri, balıkçılıkla geçinen yüz binlerce insanın su kıyısındaki köylerini yeniden kurmalarına engel olarak, kocaman sayfiye yerleri yapan girişimcilere sunmak için bir araya gelirler. Kaderin acımasız bir darbesi ile tabiat, Sri Lanka'ya eşsiz bir fırsat sunarak bu büyük trajediden, dünya çapında birinci sınıf bir turizm alanı doğacaktır."
Klein, yine New Orleans'ı örnek göstererek, sel felaketi ardından, bölgenin lüks konut yapımına açılmasından söz eder.
2008 Çin depremi ardından, yeniden yapılandırma çalışmaları ile ekonomiye giren milyarlarca para sayesinde Çin ekonomisi deprem kaybını aşmıştı.
Afetler sonrasında, değeri düşen her varlığın, devlet yardımıyla özelleştirilip zenginlere devredilmesi, kamusal anlamda mülksüzleştirme sürecidir.
Van depremi sonrasında TOKİ, konut yapımında oldukça yüksek karlar sağladı.
Büyük çaplı felaketlerle sermayenin süper karlarının arasındaki ilişki ayan beyan ortada.
Van depreminin üzerinden iki yıl geçti. Yıkılan konutlar, işyerleri, enkaz altında can veren, yaralanan binlerce insan, açlıktan ve hastalıktan kırılan bir halk kaldı, depremden geriye.

Deprem mağduru mu, devlet mağduru mu?

Aradan iki yıl geçmesine rağmen, deprem dün olmuş gibi yaşanan bu trajedinin tek sebebi doğal afet midir? Elbette ki hayır! Sermayenin reklamcıları devreye girdi. Kendi söylemleriyle deprem "üzücü" bir vakaydı. Onu bir fırsata çevirmekte sıra.
Depremin yarattığı yıkım ortamında yeniden başlanacak bir inşa süreci, milyarlık kar alanları yaratıyordu.
Bakan Bayraktar, Afet Riski Altındaki Alanların Dönüşümü kapsamında, hak sahipleri ve kiracıların afet yasasının getirdiklerinden faydalanacaklarını, kira yardımı, kredi, faiz desteği gibi konularda Van için gerekenin yapılacağı vaatlerinde bulunmuştu.
Peki, Kentsel dönüşüm Yasası sayesinde özerkliğini ilan eden TOKİ'nin her yere diktiği konutlar, Van'da depremzedelere neden son derece yüksek fiyatlarla satılmakta? Kira fiyatlarını ödeyemeyen aileler çadır kentlerde… Hani kira yardımı sağlanacaktı? Üstelik 'Van için tek yürek" sloganı ile başlanan yardım kampanyasından toplanan milyarlarca paranın akıbetine ne oldu? Maliye Bakanı Şimşek' in itirafı ile öğrendik ki, bu para Van'a değil, yapılan duble yollara harcanmış!
Erciş ve Van'da kalacak yerleri olmadığından hala çadır kentlerde yaşayan aileler var. Fakat Van Valiliğinin ve Başbakanın açıklamasına göre çadır kentler kaldırılmak zorunda. Bu açıklamalardan sonra zor kullanılarak tahliyeler başlatıldı, kış ortasında aileler sokağa atıldı.
Mağdur ailelerin buna karşı başlattığı dönüşümlü açlık grevi devam ediyor. BaşbakanınVan gezisi sırasında, 6 yaşındaki Deniz, donarak yaşamını yitirdi. Başka söze gerek yok! Van üşümüyor, ölüyor!..

toplumsal özgürlük
Sahibi ve Sorumlu Yazışleri Müdürü: Ulaş Taştekin
Adres: Şehit Muhtar Mahallesi Nane Sokak No: 15/3 Beyoğlu -İstanbul
Baskı: Karmen Matbaacılık Litros Yolu 2.Matbaacılar Sitesi B Blok 2NB3 Topkapı-İstanbul (0212) 523 37 37